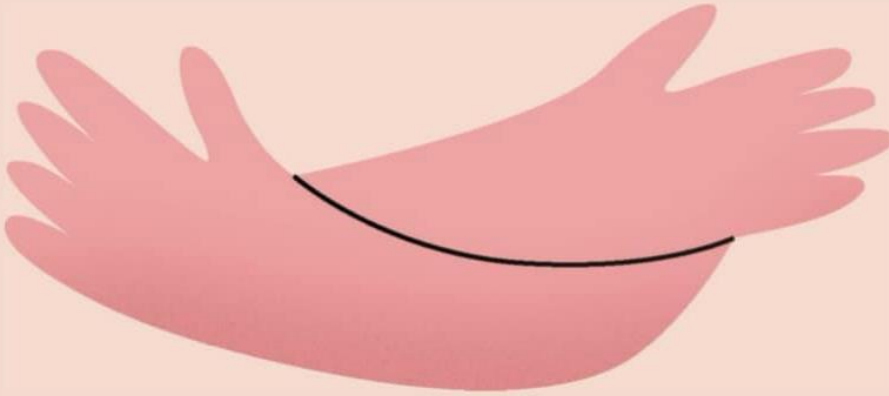

มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์

คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เรื่องสั้นและเรื่องเล่าหลากหลายมิติจากหัวใจของเยาวชนนราธิวาส
ในโครงการ "เขียน-อ่านปิ่น(สันติ)สุขฯ" ระยะที่ 2 (2567)

วาระสุดท้าย ของยา

รศ.ดร.พีเชฐ แสงทอง
บรรณาธิการ

วาระสุดท้ายของยา

วาระสุดท้ายของย่า

ผลงานเขียนของเยาวชนชายแดนใต้

โครงการ เขียน-อ่านปัน(สันติ)สุข: เครือข่ายเยาวชนรักการอ่าน
การเขียนวรรณกรรมร่วมสมัยชายแดนใต้ ระยะที่ 2 (จังหวัด
นราธิวาส)

บรรณาธิการ: พิเชฐ แสงทอง

พิสูจน์อักษร: นารีดา มีนา สุสนา วาเต็ง

รูปเล่ม: สายธาร ทิมทับ อามานี อาบูดอแล

ออกแบบปก: นูร์ไลลา ยูแม

ปีที่พิมพ์: พ.ศ. 2567

จำนวน: 100 เล่ม

ผู้สนับสนุน กองทุนส่งเสริมศิลปะร่วมสมัย สำนักงานศิลปวัฒนธรรม
ร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม

จัดพิมพ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี

โรงพิมพ์ สยาม พรินต์ติ้ง 117/3 หมู่ 10 ต.เกาะแก้ว อ.เมือง
จ.สงขลา 90000

ISBN 978-616-271-777-2

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publishing Data

วาระสุดท้ายของย่า.-ปัตตานี: หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2567.

176 หน้า

1. เรื่องสั้น 2. สารคดี

จากบรรณาธิการ

“วาระสุดท้ายของย่า” หนังสือรวมผลงานเยาวชนในจังหวัดนราธิวาส จำนวน 43 เรื่อง ภายใต้โครงการ “เขียน-อ่านปัน(สันติ)สุข: เครือข่ายเยาวชนรักการอ่านการเขียนวรรณกรรมร่วมสมัยชายแดนใต้ ระยะที่ 2 (จังหวัดนราธิวาส)”

โครงการฯ นี้ เกิดขึ้นสืบเนื่องจากโครงการ “เขียน-อ่านปัน(สันติ)สุข: เครือข่ายประชาชนและเยาวชนรักการอ่านการเขียนวรรณกรรมร่วมสมัยชายแดนใต้ (จังหวัดปัตตานี)” ประจำปี พ.ศ. 2566 ได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเกิดขึ้นจากความตระหนักถึงทักษะทางด้านภาษาไทยของเยาวชนในชายแดนใต้ที่มีความแตกต่างไปจากผู้คนในพื้นที่อื่น ๆ ของไทย

หนังสือเล่มนี้เป็นผลผลิตจากโครงการ แสดงให้เห็นว่าความสามารถของเยาวชนในจังหวัดชายแดนใต้ นั้นงอกงามหรือดีเต๋นขึ้นมาได้หากได้รับโอกาสฝึกฝน และลงมือทำมากพอ สามารถเพิ่มสมรรถนะด้านการสื่อสารภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ บนพื้นฐานของความเข้าใจและยอมรับลักษณะพหุวัฒนธรรมของสังคมไทย อันจะส่งผลดีต่อการสร้างสันติสุขในพื้นที่ชายแดนภาคใต้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์จากโครงการยังสร้างความภาคภูมิใจให้กับเยาวชน ครู และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอีกด้วย

รองศาสตราจารย์ ดร.พิเชฐ แสงทอง

ผู้รับผิดชอบโครงการ

CONTENTS

จากบรรณาธิการ

วาระสุดท้ายของย่า	1
ความไฝฝืน...ไม่เคยจางหาย	5
สองเชื้อชาติในตัวฉัน	11
ความมืดสีดำ	15
คนในความฝัน	19
เพื่อนกัน	23
ความแตกต่าง	31
ชีวิต...มีหนทาง	35
จุดเปลี่ยนชีวิต	39
แมวน้อยผู้นำสงสาร	43
ที่เดิม...	47
หมดหวัง	51
เพื่อนที่ดี	57
ความรู้สึกที่ซ่อนไว้	61
ฝัน...ที่ไม่เป็นจริง	65
เพื่อนใหม่ของฉัน	69
ครอบครัวของโรส	73
เสียใจแต่ย้อนกลับไปไม่ได้	77
ความทรงจำของฟ้าใส	81
ความฝันที่เปลี่ยนไป	85
คุณแม่ของฉัน	89
เพื่อนแท้	91

CON TENTS

จุดเปลี่ยนชีวิต	93
รอมฏอนที่คิดถึงยาย	97
เรื่องเล่าปาดานารอ	101
พี่ชาย	105
ความทรงจำที่หายไป	109
กีฬาสี(สั้น)ในหมู่บ้าน	113
ระยะห่าง	117
ประสบการณ์ใหม่ของเด็กหญิง	121
จากชายแดน	
แต่เธอ...ผู้ถูกรัก	127
นาฬิกาบอกให้ฉันตกหลุมรัก	131
ความทรงจำ ณ สุคีริน	135
เขาคณันนี่คือคนในความทรงจำ	139
ยืมหวานชวนละลาย	143
เธอคนนี้ คนในเกม	145
ไม่อาจสมหวัง	149
507 แต่เธอผู้เป็นนิรันดร์	151
เพื่อนสนิท	157
ได้เพียงแค่แอบชอบ	161
ความทรงจำ	163
คำสัญญาของหัวใจ	167

วาระสุดท้ายของยา

นางสาวนิรุสสีสา สาธิ

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ในทุก ๆ วันหลังจากที่ฉันกลับจากโรงเรียนยาจะถามตลอดว่าวันนี้มีการบ้านไหม ถ้าไม่มีมานวดให้ยาหน่อยนะ ฉันผู้เป็นหลานที่สนิทกับยามากก็จะทำหน้าที่เป็นมือนวดให้ยาเสมอ

บ้านของฉันและบ้านของยาอยู่ติดกันทำให้ฉันสนิทกับยามาก ยาเป็นคนอารมณ์ดี ใส่ใจลูกหลาน ฉันเป็นตังคิลปินที่ชอบอวดยาเวลานวดชอบให้ยาดูรายการของคิลปินที่ตัวเองชอบ ทุกครั้งที่ฉันไม่มีการบ้านมักจะไม่ค่อยปฏิเสธการนวดให้ยา

วันนี้เมื่อฉันขับมอเตอร์ไซด์ถึงบ้าน ฉันเดินลงจากมอเตอร์ไซด์ ยาก็ถามคำถามเดิมทันที

“วันนี้มีการบ้านไหม ยารู้สึกปวดตัวมากกว่าปกติ”

“ช่วงนี้งานเยอะมากเลยคะยา พรุ่งนี้แล้วกันนะยา”

ฉันไม่ได้ไปนวดยามาสองสามวันแล้ว ทราบมาว่าย่าป่วยมีไข้ขึ้น ในความคิดของฉันคิดว่าอาการของยาไม่หนัก คงเป็นอาการตามประสาคนมีอายุ เพราะฉันเห็นยาสามารถเดินไปทำงานในสวนผักเป็นปกติได้ อีกอย่างน้ำได้พาไปยังคลินิกเรียบริ้อยแล้ว ด้วยความชะล่าใจของฉันจึงคิดว่ายาไม่เป็นอะไรมาก

“ย่าป่วย ไม่สบายมาหลายวันแล้ว อาการเป็น ๆ หาย ๆ วันที่ยา ลื่นล้มในห้องน้ำ ยาไม่สามารถลุกขึ้นได้ด้วยตัวเอง แต่ใจยาแข็งแรง ยา ยังอดทนทำงานเหมือนคนปกติที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง” แม่เล่าให้ฉัน ฟัง

ผ่านไป 2 วัน หลังจากวันที่แม่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับย่า ฉันก็ยังไม่ได้ไปเยี่ยมย่าเพราะมีการบ้านเยอะมาก เย็นวันนี้กลับจากโรงเรียนฉันเริ่มทำการบ้านทันทีเพราะใกล้จะสอบแล้วต้องรีบจัดการงานต่าง ๆ ให้เรียบร้อย คิดไว้ว่าหากสอบเสร็จจะไปอยู่กับย่าทุกวัน คอยนวดตัวให้ย่าและเล่าเรื่องไอดอลที่ฉันชอบให้ท่านฟังด้วย ขณะที่ฉันกำลังทำการบ้านอยู่อย่างเพลิดเพลิน พลันได้ยินเสียงโหวกเหวกดังข้างนอกบ้าน เสียงนั้นดังมาจากบ้านของย่า

“นุฮาร์! มาดูย่าเร็ว”

เสียงของแม่ที่เรียกฉันดังแบบที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน ฉันที่ได้ยินเช่นนั้นจึงรีบลุกออกจากบ้าน วิ่งตรงไปบ้านย่าทันที ภาพที่ฉันเห็นตรงหน้าคือทุกคนในบ้านย่าต่างตกใจ วิ่งวุ่นกันไปหมด

“ย่าอาการทรุดหนัก” แม่บอกทันทีเมื่อฉันไปถึง

“ท..โทรหาญาติ ๆ พี่ น้องมาบ้านย่าหน่อย” เสียงแหบของย่าเอ่ยขึ้นด้วยความยากลำบากและอ่อนแรง

ญาติพี่น้องทุกคนที่ใกล้ชิดที่อยู่บ้านห่างไกลได้มาถึงบ้านย่าพร้อมหน้าพร้อมตากัน ย่าที่ได้เห็นหน้า พี่ น้อง หลาน ๆ ของตัวเอง สีหน้าย่ำแย่ขึ้นกว่าครั้งแรกที่ฉันมาถึง ย่าให้หลานมานวด พุดคุยสนทนา ฉันได้ถามไถ่ถึงอาการย่าตลอดที่คุยกัน การสนทนาที่นานพอสมควรและแวดล้อมไปด้วยผู้คน ย่าแสดงท่าทีดีใจด้วยการยิ้มจนเห็นเหงื่อซึมพุด สีสหน้ามีความสุขอย่างเห็นได้ชัด ทุกคนในบ้านต่างคิดตรงกันว่าย่าอาการดีขึ้น และหลีกเลี่ยงจากการได้พุดคุยสนทนากับญาติที่มาในคืนนี้ ทุกคนจึงเบาใจ คลายความกังวลลงไปได้บ้าง

คืนนั้นทุกคนได้แยกย้ายกันกลับบ้านด้วยความสบายใจพร้อมรอยยิ้มอันแสนสุขรวมถึงฉันด้วย ฉันกลับจากบ้านย่าด้วยความเหนื่อยล้า ฉันกลับมาถึงบ้านทำอะไรได้ไม่เท่าไรเพราะคิดถึงแต่เรื่องของย่า ฉันนอนลงบนเตียงพลงคิดว่าถ้าวันหนึ่งเกิดย่าไม่อยู่ขึ้นหน้าจะเป็นเช่นไร ฉันอยากให้ย่าอยู่จนฉันเรียนจบ สามารถดูแลคนในครอบครัวได้ด้วยตนเอง

ฉันคิดวนไปวนมาจนเพลอหลับไป ฉันสะดุ้งตื่นตอนตี 5 ของอีกวันเพราะเสียงปลุกของแม่ และต้องตะลึงกับประโยคของแม่

“นูฮาร์ตื่นเร็ว ย่าจากพวกเราไปแล้ว”

สิ้นเสียงของแม่ฉันคิดว่าตัวเองกำลังฝันอยู่ เมื่อแม่เห็นอาการของฉันที่อยู่ในอาการตกใจแม่จึงพูดซ้ำอีกครั้งว่า

“ย่าจากพวกเราไปแล้ว”

คราวนี้เสียงของแม่ชัดเจนกว่าครั้งไหนที่ฉันเคยได้ยินมา ฉันวิ่งไปที่บ้านย่าอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่เกิดมาครั้งนี้ฉันสติแตกมากที่สุด ในความคิดฉันตอนนั้นอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ มันกระวนกระวายอย่างกับคนบ้า ร้องไห้ฟูมฟาย

เมื่อฉันถึงบ้านย่าได้พบญาติ ๆ เต็มบ้าน ฉันเดินขึ้นข้างบนบ้าน แต่ก็ต้องตกใจกับภาพตรงหน้าอีกครั้ง ร่างของย่าที่นอนอยู่มีผ้าขาวคลุมไว้ มีน้ำ ๆ มุงอยู่สองสามคนที่เหลืออยู่ข้างล่างทั้งหมด ฉันนั่งลงตรงริมบันได จ้องมองไปที่ร่างไร้ลมหายใจคลุมด้วยผ้าขาวพลางคิดว่านี่คือความจริงใช่ไหม ฉันไม่ได้ฝันไปใช่ไหม วันนี้หรือคือวันที่ย่าจากฉันไป พอได้สติขึ้นมาบ้างฉันถามแม่ว่า

“ย...ย่าเสียตอนไหน ท..ทำไมไม่ปลุกหนูด้วย”

“ย่าเสียตอนเที่ยงคืน”

“เมื่อคืนแปลกนะ กะปลุกเดะแล้วแต่เดะก็ไม่ตื่น” พี่สาวพูดแทรกขึ้นมา

ปกติถ้ามีใครมาปลุกฉันจะตื่นง่าย แต่เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันนะ ทำไมฉันถึงไม่ตื่น ฉันร้องไห้หนักขึ้นเมื่อรู้ตัวว่าตนเองได้พลาดโอกาสสุดท้ายที่จะได้พูดว่าลาย่า ฉันได้แต่โทษตัวเองทำไมถึงหลับลึกขนาดนั้น ฉันไม่สามารถทำอย่างอื่นได้นอกจากดูอาว ฉันภูมิใจเป็นอย่างมากที่ได้เป็นหลานย่าและฉันจะเก็บความทรงจำ ความรักของย่านี้ไว้ในใจของหลานนูฮาร์ตลอดไป

...“ยี่ต้องให้ความสำคัญกับการ
ไฝหาความรู้ทางศาสนาอยู่เสมอ”

ประโยคย้าเตือนผมในทุกวัน แม้ผม
จะเลือกเดินตามความไฝฝั่นของตัวเอง แต่
ผมก็จะไม่ลืมเรียนศาสนาควบคู่อยู่เสมอ
เพราะนี่คือความไฝฝั่นของคนที่ผมรัก...

ความฝัน...ไม่เคยจางหาย

นายบุญคอรี่ บากา

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ผมนั่งเหม่ออยู่เพียงลำพังในห้องนอนของวันที่ฝนตกโปรยปราย เสียงพัดลมส่ายหน้าไปมาทำให้คิดถึงเรื่องราวที่ผมได้มีโอกาสได้ไปศึกษา ณ สถาบันการศึกษาปอเนาะแห่งหนึ่งเมื่อ 2 ปีที่แล้ว หลังจากที่ผมจบ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จากสถาบันการศึกษาปอเนาะมะฮั ดุร็อบบานี เป็นสถาบันที่ตั้งอยู่ในชุมชนขนาดเล็ก ที่นั้บรรยากาศเงียบสงบ สงบขนาดที่ว่าได้ยินเสียงใบไม้ที่ร่วงหล่นพัดปลิวไปมาพร้อมกับเสียงลม หลังที่พักจะมีทุ่งนา ภูเขา และลำธารเล็กๆ ต้นน้ำมาจากเทือกเขาบูโด

ความประทับใจอย่างหนึ่งของผม ณ สถาบันแห่งนี้ คือการที่ผม ได้เจอเพื่อนคนหนึ่งที่มีชื่อว่า “วาริ” เขาเป็นคนเก่ง มีความสามารถเกือบ ทุกด้าน เรื่องกีฬาไม่ต้องพูดถึงเลย ผมนับเขาเป็นไอดอลเลยก็ว่าได้

เขาต่างกับผมราวฟ้ากับเหว ผมทำอะไรแล้วไม่เคยสมหวังอยู่ เสมอ ทำอะไรก็ไม่ได้เรื่องอยู่เรื่อยเลย ต่างจากเขาที่เป็นนักฟุตบอลของ โรงเรียน เรียนได้อันดับต้น ๆ ของห้อง แถมครอบครัวมีฐานะและคอย สนับสนุนเขาในทุก ๆ เรื่อง

แม้ว่าผมจะไม่ได้เรื่องสักอย่างก็ตาม เรียนพอใช้ได้ ฐานะ ครอบครัวค่อนข้างยากจนและอีกหลายอย่าง แต่วาริกลับไม่เคยมองผม แบบที่ผมมองตัวเอง

“ถึงแม้ว่าเราไม่มีพรสวรรค์ แต่เราสามารถสร้างพรแสวงได้ และ จงกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราเจออย่างกล้าหาญ แล้วเราจะได้ไปเป็นส่วน หนึ่งของสิ่งนั้นเอง”

ประโยคนี้อารีเคยพูดกับผมเมื่อช่วงแรก ๆ ที่เราได้เจอกัน วารีเป็นคนที่มีมองโลกในแง่ดีมาก ต่างกับผมที่รู้สึกน้อยใจในชีวิตตัวเองและมักคิดลบกับตัวเองอยู่เสมอ

ผมเป็นเด็กคนหนึ่งที่มีเรื่องฝังใจมาตั้งแต่เด็ก ผมน้อยใจในชีวิตตัวเองที่ครอบครัวยากจน แคมพ่อแม่ไม่เข้าใจในตัวผมอีกด้วย

สถาบันแห่งนี้ที่ผมกำลังศึกษาในปัจจุบัน เป็นสถาบันการศึกษาที่สอนศาสนาอย่างเดียวไม่มีสามัญควบคู่ ทำให้ผมไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผมเป็นลูกชายคนเดียวในครอบครัว คุณพ่อกับคุณแม่ก็หวังอยากให้ผมได้เรียนศาสนาอย่างเดียวมากกว่าการเรียนรู้โรงเรียนศาสนาควบคู่สามัญ คุณพ่อและคุณแม่คาดหวังให้ผมเป็นคนที่มีความรู้ศาสนาอย่างเข้มข้น รอบรู้ และหนักแน่น การเรียนโรงเรียนที่สอนศาสนาล้วนจึงเป็นความปรารถนาของคุณแม่

ผมเองก็อยากจะเป็นผู้ที่รอบรู้เรื่องศาสนา (อาलिม) แต่ความตั้งใจของผมตั้งแต่เด็กคือการได้เรียนควบคู่กันทั้งศาสนาและสามัญ ผมมีความคิดที่ว่าศาสนาเราก็ต้องนับถือและยึดหลักในคำสอนเพื่อการใช้ชีวิตประจำวันในกรอบศาสนา การเรียนสามัญจะทำให้ผมสามารถอยู่ในสังคมได้หลากหลายและมีโอกาสในชีวิตที่กว้างขึ้น

เมื่อผมไม่มีโอกาสได้เรียนต่อ ทำให้ผมต้องมานั่งนึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอ โดยเฉพาะทุกครั้งที่ผมว่าง

บ่ายวันหนึ่ง หลังจากผมเรียนเสร็จ ผมได้ไปนั่งผ่อนคลายที่โต๊ะใต้ต้นมังกุด ผมเกิดความคิดหนึ่งว่า ในตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมมีความฝันมากมาย ฝันอยากเป็นวิศวกร ตำรวจ นักฟุตบอล ครู และอีกหลายอาชีพ

ผมมีความฝันมากมายเต็มไปหมด แม้ว่าผมจะไม่ได้เรื่องอะไรเลยก็ตามเถอะ ตอนที่ผมยังเด็ก อายุ 9 ขวบ ผมมักแอบไปเล่นฟุตบอล

กับเพื่อน ๆ ไม่ว่าจะหาเพลงที่ครั้งก็ยังไม่เซ็ด กลับมาถึงบ้านที่ไรก็โดนดู
ทุกครั้ง ความที่ผมคลั่งไคล้ Ronaldo ในช่วงวัยนั้น

อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนสนิทได้ชวนผมไปเตะฟุตบอลหน้าบ้านของ
เขา เวลานั้นเป็นช่วงตะวันตกดินใกล้ลับขอบฟ้า แสงตะวันตกดินสวยค้อย ๆ จางลง
พร้อมกับเสียงหัวเราะสนุกสนานของกลุ่มผม หน้าบ้านเพื่อนติดกับถนน
และเป็นถนนสายหลักที่มีรถสัญจรไปมาตลอด ผมดันเตะฟุตบอลพลาด
แล้วทำให้ลูกฟุตบอลลูกนั้นกลิ้งไปอยู่บนถนน ผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง
ขับรถจักรยานยนต์ผ่านมาพอดีแล้วดันไปเหยียบลูกฟุตบอลลูกนั้น
จากนั้นเพื่อน ๆ และรวมถึงผมก็ตกใจกันเมื่อได้ยินเสียงดังโครม ภาพเธอ
คนนั้นที่มีจักรยานยนต์ที่บร่าร่างกายท่อนล่าง เพราะเธอเบรกรถกะทันหัน
เพื่อหลบลูกฟุตบอล วันนั้นแม่ดูผมมากและสั่งห้ามเตะฟุตบอล ผมเลย
ต้องหยุดความฝันที่ว่าอยากเป็น Ronaldo เมืองไทยไปนานพอสมควร แต่
ปัจจุบันผมก็กลับมาเตะฟุตบอลเหมือนเดิมอีกครั้ง

วันหนึ่งผมบังเอิญไปได้ยินคำพูดของรุ่นพี่คนหนึ่งในสถาบัน
ปอเนาะ แต่ผมจำไม่ได้ว่าเป็นรุ่นพี่คนไหน

“คุณจะเรียนอะไรและคุณจะเป็นอะไรก็ได้ แต่สิ่งเดียวที่คุณอย่า
ลืม คืออย่าละทิ้งศาสนาไว้ข้างหลังก็พอ ”

ประโยคนั้นดังก้องในหู โดยเฉพาะเวลาผมนึกถึงเรื่องความใฝ่ฝัน
ที่ผมเคยมี

ผมจึงมีความคิดที่ว่าอยากจะลองคุยกับคุณพ่อและคุณแม่อีกครั้ง
ว่าผมอยากจะเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 คุณพ่อและคุณแม่เป็นคนดู
มาก ๆ ดูอย่างกับสิงโตเลยก็ว่าได้ ผมไม่ค่อยกล้าพูดคุย ไม่ค่อยกล้าบอก
เล่า และไม่ค่อยกล้าขออะไรสักเท่าไร แต่เรื่องนี้ผมมีแรงจูงใจจากคำพูด
ของวารีที่เคยกล่าวไว้ แม้จะเสี่ยง แต่มันก็ทำให้ผมกล้าที่จะลองขออะไร
บางอย่าง อาจเพราะความใฝ่ฝันที่ผมมีมากมาย แม้ทุกครั้งที่ผมขอเสี่ยง
ตัดพ้อและดู คือคำตอบที่ผมมักจะได้อะไรมา

ขณะที่กำลังรับประทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างยิ้ม
แย้ม ผมได้เอ่ยขึ้นว่า

“แม่ ครั้งนี้ผมขอเป็นครั้งสุดท้ายได้ไหม ผมอยากเรียนต่อระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 4” ผมพูดออกไปด้วยสีหน้ากล้า ๆ กลัว ๆ

“ก็บอกไปหลายครั้งแล้วไง ไม่มีหุหรือยังไง” แม่ตอบกลับมา
ด้วยเสียงดุ

บรรยากาศได้เปลี่ยนไปจากเดิม ใบหน้าที่ยิ้มแย้มได้จางหายไป
จากพ่อและแม่รวมถึงผมด้วย วันนั้นผมอดกลั้นความรู้สึกที่อยากจะร้องไห้
ไว้ในใจแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่ความตื้อตึงในตัวผมยังคงมีอยู่เสมอ

ผมยังไม่ยอมแพ้ ผมตามติดคุณแม่และคุณพ่อเป็นเดือน ๆ ก็ว่า
ได้ นี่ก็เพราะเป็นคำพูดของวารีกแล้ว มันเป็นคำพูดที่ผมไม่อาจลืมได้
เลยจริง ๆ วันหนึ่งขณะกำลังนั่งรถกลับจากปอเนาะเพื่อกลับบ้านในวันหยุด
ยาว ผมได้ขอพ่อกับแม่อีกครั้ง และแล้วประโยคที่ผมรอคอยมานานก็ได้
เอ่ยขึ้น

“ยี่จะเรียนต่อได้นะ แต่ยี่ต้องจัดการด้วยตัวเองทุกอย่างนะ แม่
จะให้การสนับสนุนเรื่องเงินอย่างเดียว”

ความรู้สึกผมในตอนนั้นเป็นความรู้สึกที่หลากหลาย ทั้งดีใจและ
เสียใจ ดีใจที่จะได้ทำตามความฝันของตัวเองที่ใฝ่ฝันมาตั้งแต่เด็กและเป็น
ความใฝ่ฝันที่ไม่เคยหายไปไหน แต่ก็รู้สึกเสียใจที่ไม่อาจทำตามความ
ปรารถนาของคุณพ่อคุณแม่ได้ทั้งหมด

ก่อนที่จะมาถึงวันนี้ ผมแอบไปร้องไห้กับน้ำ ผมเล่าความใฝ่ฝัน
ทั้งหมดที่ผมมีให้น้ำฟัง ผมอยากจะได้ตามความฝันของตัวเอง อยากจะ
เลือกเรียนในแบบที่ตัวเองชอบ คงด้วยเหตุนี้แหละที่คุณพ่อและคุณแม่
ยอมใจอ่อนให้ผมได้เรียนต่อ

ปัจจุบันผมได้ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ณ โรงเรียน
ดินนียะห์ อิสลามมียะห์ นับเป็นโรงเรียนที่เรียนแล้วคุ้มค่าเลยทีเดียว ได้

เรียนควบคู่ทั้งสามัญและศาสนา และมีเรียนก็ตาบในททุก ๆ เข้า สังคมในโรงเรียนถือว่าอยู่ในระดับดี และผมก็โชคดีที่ได้เจอแต่เพื่อนดี ๆ

ทุกวันนี้ ผมพยายามตั้งใจเรียนอย่างมากและเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อจะทำความฝันให้สำเร็จ ตอนนี้ผมมีความตั้งใจใหม่แล้วว่าผมอยากจะเป็นครู

ผมมีความคิดว่าอาชีพครูนี้คืออาชีพที่ผมคิดว่าเรียนแล้วได้กำไรที่สุดแล้ว ถ้าไรที่ผมว่าไม่ได้หมายถึงทรัพย์สินเงินทอง แต่คือความรู้ที่เราได้มา และนำความรู้นั้นไปส่งต่อให้คนอื่น ๆ

วันไหนที่ผมรู้สึกท้อ รู้สึกน้อยใจกับตัวเองผมก็ไม่ลืมที่จะนึกถึงคำพูดของวาร์อยู่เสมอ

“ถึงแม้ว่าเราไม่มีพรสวรรค์ แต่เราสามารถสร้างพรแสวงได้ และจงกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราต้องเจอ แล้วเราจะได้ไปเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งนั้นเอง”

วันนี้ วันที่คุณพ่อกับคุณแม่เข้าใจผมทุกอย่างแล้ว ทั้งสองสนับสนุนสิ่งที่ผมเลือก ผมอยากขอบคุณ ที่ยอมเข้าใจผมในวันนั้น ผมสัญญาว่าจะทำความฝันที่ผมตั้งไว้ให้สำเร็จ

“ยี่ต้องให้ความสำคัญกับการไฝหาความรู้ทางศาสนาอยู่เสมอ นะ” ประโยคยี่เตือนผมในทุกวัน แม้ผมจะเลือกเดินตามความไฝฝันของตัวเอง แต่ผมก็จะไม่ลืมเรียนศาสนาควบคู่อยู่เสมอ เพราะนี่คือความไฝฝันของคนที่ผมรัก

...คำถามที่มักเกิดขึ้นในหัวฉันบ่อยๆ
ได้แก่ ทำไมตอนนี้ฉันถึงอาศัยอยู่ที่
ประเทศไทยกับแม่เพียงลำพังล่ะ พ่ออยู่
ไหน พ่อสบายดีไหม หรือบางครั้งฉันคิด
มากกระทั่งตั้งคำถามว่า พ่อยังมีชีวิตอยู่
ไหม...

สองเชื้อชาติในตัวฉัน

นางสาวแคตริชา หินน๊ะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ย้อนกลับไปเมื่อ 4 ปีที่แล้ว เป็นวันแรกของการเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของเด็กหญิงเอวา ฉันอาศัยอยู่กับแม่ เท่าที่จำความได้ฉันก็เติบโตมากับแม่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ที่ไม่มีสมาชิกคนอื่น ๆ อาศัยอยู่ด้วย

วันแรกของการเข้าเรียน แม่คือผู้ปกครองคนเดียวที่มาส่งเอวาที่โรงเรียน คนอื่น ๆ มีทั้งพ่อและแม่มาส่งด้วยพร้อม ๆ กัน

คาบแรกของการเข้าชั้นเรียน ครูให้แต่ละคนแนะนำตัวเอง

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อแคตริชา หินน๊ะ ชื่อเล่นเอวาค่ะ”

เอวาพูดแนะนำตัวเองด้วยน้ำเสียงอันไพเราะและอ่อนหวาน เอวาพูดแนะนำตัวเองจบ ครูเกิดความสงสัยว่าทำไมชื่อจริงกับชื่อเล่นของเอวาคนละชื่อกัน

“แปลกจัง นาน ๆ สักครั้งจะเจอคนที่ชื่อจริงและชื่อเล่นคนละชื่อกัน” ครูพูดขึ้นมาพร้อมด้วยรอยยิ้มที่ส่งมาให้ฉัน

“หนูเป็นลูกครึ่งไทยมาเลยล่ะ แคตริชา เป็นชื่อไทยที่ตั้งโดยแม่ ส่วนเอวา เป็นชื่อมาเลที่มาจากชื่อเต็มว่า นูรอเอวา นาดาชา เป็นชื่อที่พ่อตั้งให้ พ่อเป็นคนมาเลเซียและแม่เป็นคนไทยค่ะ” ฉันอธิบายที่มาของชื่อตัวเองอย่างละเอียด

“น่าสนใจมากเลย ชื่อมาเลก็เพราะด้วยนะ” ครูพูดขึ้นมาหลังจากเอวาพูดจบ

ความสงสัยไม่จบเพียงเท่านี้ นอกจากครูแล้วยังมีเพื่อน ๆ ที่สงสัยเกี่ยวกับตัวเอวาในหลายเรื่อง รุสนา ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งเข้ามาถามฉันเกี่ยวกับครอบครัว

“เอวา วันแรกที่เธอมาโรงเรียนทำไมฉันเห็นมีแค่แม่ของเธอคนเดียวที่มาส่ง”

ฉันไม่ได้ตอบคำถามของรุสนา แต่ฉันกลับปรับเปลี่ยนเรื่องคุยทันที แต่รุสนาก็ตัดจังหวะและถามซ้ำอีกครั้ง

“หรือว่าเธอไม่มีพ่อ เธอเป็นเด็กกำพร้าเหรอ” รุสนาถามซ้ำพร้อมหัวเราะเยาะอย่างสะใจ และยังแสดงสีหน้าดูถูกอีกด้วย

ฉันไม่ได้ตอบคำถามของรุสนาด้วยคำพูด แต่ฉันทำแค่เพียงเดินออกมาจากโต๊ะที่นั่งกันอยู่ด้วยน้ำตาคลอเบ้า คำถามของรุสนาทำให้ฉันย้อนนึกถึงช่วงตลอดเวลาที่ผ่านมา ในความคิดฉันเลยนึกได้ว่า พ่อไม่ได้อยู่กับฉันตลอดเวลาอย่างคนอื่น ฉันเดินไปไม่กี่ก้าว ก็เดินกลับไปที่โต๊ะตัวเดิมอีกครั้ง

“ไม่ใช่สักหน่อย ฉันมีพ่อ พ่อของฉันแค่ไปทำงานต่างประเทศ พ่อฉันจะกลับบ้านทุก ๆ 3 เดือน”

ฉันตอบไปด้วยความมั่นใจ แต่ลึก ๆ แล้วรู้สึกเสียใจมากที่เพื่อนมองว่าฉันคือเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่มีความเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เพื่อน ๆ ในห้องมองฉันด้วยสายตาดูถูกมาโดยตลอด เหตุการณ์นี้ทำให้ฉันไม่สบายใจ ฉันจึงเก็บคำถามเหล่านี้แล้วกลับไปถามแม่อีกครั้ง เพราะฉันเองก็อยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพ่อไม่ต่างจากเพื่อน ๆ ที่อยากรู้

กลับถึงบ้านในวันนั้น ฉันยังคงคาใจกับคำถามของรุสนา เพราะความจริงแล้วฉันเองก็ไม่ได้รับรู้ข่าวสารหรือเรื่องราวใด ๆ ที่เกี่ยวกับพ่อเลย

คำถามที่มักเกิดขึ้นในหัวฉันบ่อย ๆ ได้แก่ ทำไมตอนนี้ฉันถึงอาศัยอยู่ที่ประเทศไทยกับแม่เพียงลำพังล่ะ พ่ออยู่ไหน พ่อสบายดีไหม หรือบางครั้งฉันคิดมากกระทั่งตั้งคำถามว่า พ่อยังมีชีวิตอยู่ไหม

“แม่ ลูกสงสัยว่าพ่ออยู่ที่ไหน และพ่อเป็นอย่างไรบ้าง ทำไมลูกไม่เคยได้เจอพ่อเลยเป็นเวลาหลายปีแล้ว”

“แม่เจอกับพ่อของลูกเพราะแม่ไปทำงานที่มาเลเซีย หลังจากแต่งงานแม่เข้าไปอยู่กับครอบครัวของพ่อ ตอนนั้นครอบครัวเรายู่กันอย่างมีความสุข จนกระทั่งโรคโควิดระบาด ทำให้พ่อตกงาน พ่อออกจากบ้านไปในเช้าวันหนึ่ง พ่อบอกว่าจะไปหางานทำเพราะจะหารายได้ให้ครอบครัว แต่วันเดียวกันนั้น พ่อก็หายไปโดยไม่มีการติดต่อและไร้ตัวตนบนโลกโซเชียล แม่ไม่สามารถติดต่อพ่อได้ ปู่ ย่า และน้ำ ๆ ของลูกก็ติดต่อไม่ได้” แม่เล่าออกมาอย่างพร่ำเพรื่อ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดีนัก

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้วแม่เพิ่งไปพ็องหย่า แม่ใช้เวลาตัดสินใจอยู่หลายเดือน แต่วันนี้แม่รู้สึกไม่มีความหวังที่จะเจอพ่อของลูกอีกแล้ว”

ฉันยังจำบรรยากาศวันนั้นได้ดี ทั้งแม่และฉันต่างกอดกันร้องไห้ แสดงความเศร้าออกมา แต่ฉันก็ไม่ถือโกรธใครเลย ทั้งพ่อและแม่ ฉันไม่ถามอะไรต่ออีกแล้ว ฉันกลับรู้สึกเข้าใจว่าทำไมแม่ไม่เคยบอก หรือเล่าให้ฉันฟัง แม่คงไม่อยากให้ฉันไม่สบายใจและไม่อยากให้รู้สึกที่ตัวเองเป็นเด็กผู้หญิงที่ขาดพ่อ ฉันทำได้แค่ดูอาให้พ่อยังคงมีชีวิตอยู่

ฉันบอกตัวเองว่าต้องยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด ฉันจะต้องอยู่กับแม่อย่างมีความสุขให้ได้ ถึงแม้จะไม่มีพ่อคอยอยู่ข้าง ๆ ก็ตาม

“ชีวิตของคนเราจะต้องเดินหน้าต่อ...” ประโยคสั้น ๆ ที่เกิดขึ้นในความคิดของฉัน แม่มันจะเป็นประโยคปลอบประโลมฉันก็ตาม

...ฮาเดียรู้สึกหวั่น ๆ ในใจ เธอเอง
ไม่กลัวเท่ากับน้อง เธอรู้ว่าภายใต้ความ
เงียบนั้นคือความกลัวของน้องแอบซ่อนอยู่
ด้วย ยิ่งเดินก็ยิ่งมืด อาเนียเริ่มส่งสัญญาณ
ด้วยการเอามือมากำชายเสื้อของฮาเดีย
แน่น เธอรู้สึกไดว่ำน้องของเธอตัวสั่น
เล็กน้อย เธอจึงตัดสินใจเปิดไฟฉายจาก
โทรศัพท์เพื่อส่องไปที่ทางเดิน แต่ความมืด
โดยรอบยังคงไม่หายไป...

ความมืดสีดำ

นางสาวรอฮายา มามะ

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ความสงสัยที่เกิดขึ้นในใจฮาเดียมาเป็นเวลานาน ทุกครั้งที่ต้องอยู่ในความมืด น้องของเธอมักจะรู้สึกกลัวและตัวสั่น ไม่เพียงแค่นั้น ความมืด แต่น้องของเธอกลัวสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด นั่นก็คือ “ผี”

ในความคิดของฮาเดีย ผีเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น และไม่สามารถพิสูจน์ได้ ทุกครั้งที่น้องเกิดความกลัว เธอมักจะบอกน้องว่า

“ผีไม่มีในโลกนี้ เคยเห็นผีเธอ”

“ไม่เคย” น้องตอบ

“ยังไม่เคยเห็นกับตาตัวเองด้วยซ้ำ ทำไมถึงได้กลัวผีขนาดนั้นกันนะ”

สุดท้ายฮาเดียก็ไม่ทราบถึงสาเหตุว่าทำไมน้องของเธอถึงได้กลัวผี ฮาเดียเป็นพี่สาวคนโตของบ้าน เวลาป้า ม้า ไม่อยู่บ้าน เธอต้องอยู่กันสองพี่น้อง ครอบครัวของเธอประกอบไปด้วยป้า ม้า ฮาเดีย และอาเนีย น้องสาวซึ่ก๊วของเธอคนนี้อายุห่างกับเธอ 6 ปี เมื่อพวกเขาอยู่กันตามลำพัง ฮาเดียจึงต้องปกป้องและเป็นผู้นำของน้องสาวแทนป้ากับม้า

ในคืนวันศุกร์สุดท้ายของเดือน พฤษภาคม เมฆเริ่มก่อตัวมาตั้งแต่ตอนเย็น ลมพัดแรงแต่ฝนก็ตกแค่พริ้ว ๆ ทุก ๆ วันศุกร์สุดท้ายของเดือน ป้ากับม้าจะมีงานเลี้ยงที่ทำงาน ฮาเดียและอาเนียจึงต้องอยู่บ้านกันสองคนพี่น้อง ทั้งสองคนเดินออกไปซื้อขนมร้านเปาะจิที่ตั้งอยู่หน้าปากซอย กว่าจะถึงร้านที่หมายต้องเดินผ่านบ้าน 3 หลัง แม้จะเป็นกลางคืนแต่ในระหว่างทางเดินก็มีไฟส่องสว่างตลอดทาง

หลังจากซื้อขนมที่ต้องการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฮาเดียกับอาเนีย ได้ออกจากร้านเพื่อที่จะเดินกลับบ้าน พอเดินไปเรื่อย ๆ กลับเห็นว่า ทางเข้าซอยข้างหน้ามีตสนิท ทั้ง ๆ ที่ตอนเดินมาไฟยังสว่างอยู่เลย ฮาเดียเกิดคำถามในใจว่าทำไมไฟถึงดับไปได้ นั่นเลยทำให้ตลอดทางเดิน มีตสนิทมีแต่แสงไฟสลัว ๆ ที่มาจากไฟ 2-3 ดวง ที่ติด ๆ ดับ ๆ

ฮาเดียรู้สึกหวั่น ๆ ในใจ เธอเองไม่กลัวเท่ากับน้อง เธอรู้ว่า ภายใต้ความเงียบนั้นคือความกลัวของน้องแอบซ่อนอยู่ด้วย ยิ่งเดินก็ยิ่ง มีต อาเนียเริ่มส่งสัญญาณด้วยการเอามือมากำขายเสื้อของฮาเดียแน่น เธอ รู้สึกได้ว่าน้องของเธอตัวสั่นเล็กน้อย เธอจึงตัดสินใจเปิดไฟฉายจาก โทรศัพท์เพื่อส่องไปที่ทางเดิน แต่ความมืดโดยรอบยังคงไม่หายไป

“กะ เตะกลัวผี” อาเนียพูดออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

“คิดมาก ฝิไม่มีพรอก จับมือกะแน่น ๆ” ฮาเดียพูดปลอบอาเนีย เพื่อหวังให้น้องสาวคลายความกลัวและรู้สึกปลอดภัย พร้อมยื่นมือไปจับ มืออาเนีย อาการสั่นกลัวของอาเนียก็ไม่คลายลง

ทั้งสองเดินฝ่าความมืดมาจนเจอแสงสว่าง อาเนียจึงปล่อยมือ จากฮาเดีย เห็นได้ชัดว่าอาการสั่นกลัวของอาเนียคลายลงเกือบจะปกติ หลังจากทั้งสองคนผ่านเหตุการณ์เมื่อคืน เธอทั้งสองไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น อีกเลยหลังจากกลับมาถึงบ้าน เธอต่างแยกย้ายไปอาบน้ำและเข้าห้องนอน

เช้าวันใหม่ แต่ฝนยังคงตกพริ้ว ๆ ต่อเนื่องจากเมื่อคืน อาเนียได้ ชวนฮาเดียออกไปซื้อขนมที่ร้านเปาะจืออีกครั้ง ฮาเดียไม่ได้ปฏิเสธ และ ตอบตกลงอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางฮาเดียถามน้องขึ้นว่า

“ไม่กลัวผีแล้วเหอ นี่เส้นทางเดิมที่เราเดินกันเมื่อคืนนะ”

“กลัวทำไม” อาเนียตอบพร้อมทำหน้าสงสัย

“ไหนเมื่อคืนบอกว่ากลัวผีไง มือสั่น หน้าซีดเขียว” ฮาเดียพูด พร้อมส่งยิ้มกวน ๆ

“ก็นี่มันตอนกลางวัน สว่างขนาดนี้ จะกลัวทำไม” อาเนียตอบ กลับมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

หลังจากได้ยินคำตอบของอาเนีย ฮาเดย์ก็เกิดข้อสงสัยใหม่เพิ่มขึ้น ในตอนแรกเธอสงสัยว่าทำไมน้องถึงกลัวผี ตอนนี้เธอสงสัยเพิ่มว่า แล้วทำไมต้องกลัวผีในตอนกลางคืน ในที่มืด ทั้ง ๆ ที่น้องบอกเธอแล้วว่าไม่เคยเจอหรือเห็นผี

“ทั้ง ๆ ที่อยู่สถานที่เดียวกัน ฝนตกเหมือนกัน แต่ทำไมตอนกลางวันอาเนียถึงไม่มีความหวาดกลัวเลย หรือเป็นเพราะจริง ๆ แล้วอาเนียไม่ได้กลัวผี แต่กลัวความมืดหรือเปล่านะ แล้วทำไมถึงได้กลัวขนาดนั้นกัน” คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวของฮาเดย์

ทั้งสองกลับมาจากร้านขนมหน้าปากซอย ก็เดินเข้ามาในครัว โดยมีป้า ม้า นั่งรออยู่เพื่อรับประทานอาหารมื้อเย็น ระหว่างนั่งรับประทานอาหารร่วมกัน ได้คุยกันเรื่องทั่ว ๆ ไป แต่ไม่นานนักไฟในบ้านก็ดับปริบ อาเนียซึ่งนั่งอยู่เก้าอี้ข้าง ๆ รีบเอามือมาจับมือฮาเดย์ทันที

“กะอย่าลุกไปไหนนะ เตะกลัวผี” อาเนียพูดออกมาในความมืดด้วยเสียงสั่น ๆ

“อีกแล้ว กลัวผีอีกแล้วหรอ” ฮาเดย์คิดในใจ

ม้าลุกจากโต๊ะอาหาร ไปหยิบเทียนที่ชั้นหนังสือในห้องนั่งเล่น ไฟดับครั้งนี้นานมาก คงเพราะฝนตกและเป็นเวลากลางคืน เจ้าหน้าที่ต้องใช้เวลาในการแก้ไขมากกว่าปกติ ซึ่งกินเวลาเกือบชั่วโมงกว่าไฟจะกลับมาสว่างเป็นปกติ

อาเนียและป้าลุกจากโต๊ะอาหารไปนั่งดูโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น เหลือฮาเดย์กับม้าที่ยังอยู่ในครัวช่วยกันเก็บจานไปล้าง ระหว่างที่ม้าล้างจานอยู่ ฮาเดย์ทำหน้าที่เช็ดโต๊ะอาหาร ฮาเดย์เลยตัดสินใจถามม้าเรื่องอาเนีย

“ม้า ทำไมเวลาอยู่ในความมืดหรือที่มืด ๆ อาเนียถึงตกกลัวผีขนาดนั้นกันคะ”

ม้าได้เล่าให้ฮาเดย์ฟังว่า เมื่อตอนอาเนียอายุได้ประมาณ 6 ขวบ อาเนียถูกขังอยู่ในห้องน้ำของโรงเรียน ในนั้นมันมืดมาก กว่าคุณครูจะหา

ตัวอาเนียเจอก็ผ่านไปแล้วเกือบ 2 ชั่วโมง มาได้เล่าต่อว่าหลังจากที่คุณครูเปิดประตูห้องน้ำก็เห็นอาเนียนั่งกอดเข่า ตัวสั่น อยู่ตรงมุมของห้องน้ำด้านในสุด

“แล้วทำไมอาเนียถึงคิดว่าในที่นี้มีผีล่ะมา” ฮาเดียถามต่อด้วยความสงสัย

“ก็ตอนที่ถูกขังอยู่ในห้องน้ำ เด็ก ๆ ที่ซึ่งอาเนียพากันตะโกนบอกว่ามีผีอยู่ในห้องน้ำ หลังจากวันนั้นอาเนียก็จะกลัวผีทุกครั้งเวลาอยู่ในที่มืด”

หลังจากที่ได้ฟังมาแล้ว ฮาเดียจึงคลายความสงสัยทันที ฮาเดียจึงเข้าใจว่าเพราะตอนเด็กอาเนียเคยเจอเหตุการณ์ที่อาจเป็นปมที่ติดอยู่ในใจมาถึงทุกวันนี้

สุดท้ายแล้ว ก็ไม่มีใครรู้ว่าความกลัวของอาเนียจะหายไปไหม จะหายไปเมื่อไร หรือความกลัวนี้จะติดตัวของอาเนียไปตลอดชีวิต ฮาเดียก็ได้แต่ขอให้อาเนียให้ความกลัวในใจอาเนียหายไปสักวัน โลกสีเทาของน้องจะไม่น่ากลัวอีกต่อไป

คนในความฝัน

นางสาวนิญสาหมิน นิโย๊ะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

เร่ร่อน ไร้บ้าน ไร้ญาติ และเหนื่อยล้า เป็นวิถีชีวิตของคนเราใน
ทุก ๆ วัน ในเมืองใหญ่ผู้คนจะพากันขับรถยนต์อย่างไม่สนใจกฎจราจร เกิด
อุบัติเหตุ และบ่อยครั้งเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกัน แต่ในวันนี้ วันที่ทั่วโลก
ได้เกิดโรคระบาดที่ชื่อว่า โรคโควิด-19 วิถีชีวิตของผู้คนก็เปลี่ยนไป ทุก
คนต่างหมกตัวอยู่แต่ในบ้านหรือในห้อง ต่างคนต่างก็หวาดกลัวโรค
ระบาดนี้ที่พรากชีวิตผู้คนไปจำนวนมากในเวลาที่รวดเร็ว

โรคระบาดโควิด-19 พรากชีวิตผู้คนจำนวนไม่น้อยไปอย่างน่า
กลัว บางชีวิตถูกพรากไปอย่างโดดเดี่ยวไม่มีญาติพี่น้องเคียงข้าง บางชีวิต
ก็เปลี่ยนแปลงทั้งวิถีชีวิตและความคิดในหลาย ๆ เรื่อง ฉันคือเด็กผู้หญิง
คนหนึ่งที่มีความคิดเปลี่ยนไปในช่วงเวลาของโรคระบาดนี้

โรคระบาดที่เกิดขึ้น ทำให้หลาย ๆ โรงเรียนได้เปลี่ยนรูปแบบ
การเรียนการสอนเป็นระบบออนไลน์ การเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันไม่ใช่
เรื่องง่ายที่จะปรับตัวกันทัน โดยเฉพาะสำหรับเด็กวัยรุ่นมัธยมอย่างพวก
เรา

ฉันมีชื่อว่า ฟาติละห์ เป็นเด็กมัธยมที่ไม่ค่อยเข้าเรียนออนไลน์
บางวันก็จะเข้าแค่คาบเดียวเท่านั้น เวลาที่เหลือจะอยู่ในโลกออนไลน์ ไม่ใช่
โลกแห่งการเรียน แต่กลับเป็นโลกแห่งชีรี่

เพียงเวลาไม่กี่วันก็ทำให้ฉันกลายเป็นคนที่อยู่ในโลกชีรี่เป็น
กิจวัตร ฉันหมกมุ่นอยู่กับการดูชีรี่ จบเรื่องหนึ่งจะหาเรื่องใหม่มาดูไม่
ขาดช่วง เป็นแบบนี้ตลอดระยะเวลาเกือบ 2 เดือน

“หนู ทำไมช่วงนี้ดูทรุดโทรมจัง หนูป่วยเหรอ?” เสียงทักทายจากแม่ค้าร้านประจำ

“ปวณะคะ หนูสบายดี” ฉันตอบแม่ค้าไปพร้อมกับทำทางที่มึนงงและง่วงนอนมาก

แม้จะรู้สึกสงสัยกับคำทักทายนี้ แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกกว่าชีวิตตัวเองเปลี่ยนแปลงอะไร แค่ตอนนี้ฉันดูซีริ่เป็นวิถีชีวิตใหม่ที่เกิดขึ้น

ช่วงเวลาที่เกิดโรคระบาด เป็นช่วงปีสุดท้ายของการเรียนระดับมัธยมปลาย ตอนนั้นฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามแห่งหนึ่งในจังหวัดนราธิวาส นอกจากฉันไม่ตั้งใจเรียนแล้ว ฉันก็ยังไม่สนใจเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วย ฉันคิดว่าเรียนต่อที่ไหน คณะ สาขาอะไรก็ได้

วันแรกของการเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ฉันได้พบผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ นิญา เธอมีรูปร่างคล้ายคลึงกับฉัน ต่างแค่เธอผิวขาว เรียบเนียนไร้ขน แม้แต่เส้นเดียว มีใบหน้าเรียว ตาคม จมูกโด่ง ปากอมชมพูอย่างเป็นธรรมชาติ ครั้งแรกที่เจอ ฉันก็ละสายตาดูเธอไม่ได้เลยจริงๆ

“แหม่ มองเราขนาดนี้ จะจับเราทำผิดผิดหรือไงค้าา” นิญาส่งเสียงทักทาย

“อ้อก นี่ฉันมองเธอนานแค่ไหนเนี่ย ถึงขนาดเธอเดินมาอยู่ตรงหน้าฉันยังไม่รู้สึกตัวเลย”

“ไม่ต้องเขินขนาดนั้นก็ได้อะ แค่อยอกเล่นเอง” นิญาเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าเขินอายของฉัน

“อืม...ขอโทษนะ ฉันไม่ตั้งใจที่จะมองเธอจริงๆ” ฉันกล่าวขอโทษอย่างรู้สึกผิดหลังจากที่โดนจับได้ว่าฉันมองเธออย่างจริงจัง

“มะ...” เธอพยายามที่จะพูดอะไรสักอย่างกับฉัน แต่ก็โดนขัดขวางด้วยเสียงสนทนาของผู้ชายคู่หนึ่งที่กำลังถกเถียงกันดังลั่น ทำให้นิญาที่อยู่ข้างๆ ฉันเอ่ยขึ้นว่า

“พวกแกสองคนเนี่ยจะตีกันสักวันไม่ได้เลยหรือไง”

“แกก็ดูไอ้บาร์สลิ ฉันบอกแล้วว่าแกไม่ดื่มน้ำโกโก้ แต่ก็ยังดื้อซื้อ
มาอีก” ผู้ชายรูปร่างสูงผอม แต่มักล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ใบหน้าหล่อเหลา
ตาหวาน คิ้วโค้งเรียว จมูกโด่ง ปากอมชมพู ส่งเสียงฟ้องผู้หญิงที่อยู่ข้าง ๆ
ฉัน

“อ้าว ก็น้ำไอวัลดินมันไม่มี จะเอาหรือไม่เอาละ ถ้าไม่เอาจะได้
เอาไปทิ้ง” เขาเถียงขึ้น คนหน้าหล่อ ๆ อย่างเขากลายเป็นคนโหดไปเลย

“เออ ๆ ลองกินก็ได้ แม่ค้าร้านนี้อาจจะทำไม่ซมก็ได้” นิญาตอบ
กลับเมื่อเธอเห็นสีหน้าที่จริงจังของชายผู้นั้น

“เออ...สาวช่าง ๆ แกคือใครอะ น่ารักดี” ชายร่างเล็กเอ่ยปาก
ถามนิญา

เมื่อสาวที่อยู่ข้าง ๆ ได้ยินคำถามที่เขาถาม เธอก็ตอบเอง

“เราชื่อ ฟาติละห์ เรียนคณะศึกษาศาสตร์ เธอละชื่ออะไร”

ฉันรู้สึกอึดอัดนิดหน่อยเมื่อรู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังจับจ้องมาที่ฉัน

“อย่าไปจ้องเธอมากนักสิ เห็นไหมเธออึดอัดแล้วเนี่ย” ชายร่าง
โตพูดขึ้นเมื่อได้เห็นสีหน้าที่อึดอัดของฉัน

“เราชื่อ บาร์สนะ ส่วนไอ้หน้าหล่อนั้นชื่อ “ไอ้บุขมาน” เขาแนะนำ
ตัวเองพร้อมแนะนำเพื่อนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน

“นี่นะ! เว้นเพื่อนฉันคนหนึ่งก็ได้มั้ง” นิญาพูดขึ้นมาพร้อมตีแขน
บาร์สเบา ๆ เมื่อรู้ว่าบาร์สกำลังทำตัวเจ้าชู้

“ก็เธอน่ารักดี”

ไม่ทันจบบทสนทนา รุ่นพี่ก็เรียกน้อง ๆ ให้มาเข้าแถว เพื่อชี้แจง
รายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมที่จะจัดขึ้น พวกเราสลายวงและรีบวิ่งไปเข้า
แถว

นิญาจับมือฉันพร้อมลากไปเข้าแถวตามคณะของตนเอง
เนื่องจากพวกเธออยู่ไกลจึงต้องวิ่งกันอย่างเร็วเพื่อที่จะได้ไม่ถูกลงโทษ
กระทั่งวิ่งไปชนประตูกระจกใสที่มองไม่เห็น

“พ่อ ลูกรู้สึกตัวแล้ว” เสียงแม่ตะโกนบอกพ่อ

“เป็นไงบ้างลูก เจ็บตรงไหนอีกบ้างไหม หิวไหม อยากกินน้ำหรือป่าว...” แม่ถามฉันอย่างเป็นห่วง

“แม่ ใจเย็น ๆ ก่อน ค่อย ๆ ถามทีละคำถามสิ เดี่ยวพ่อไปเรียกพยาบาลมานะ จะได้มาตรวจร่างกายลูกด้วย” พ่อพูดพร้อมตบไหล่แม่เบา ๆ เพื่อให้แม่ใจเย็นลง

ฉันตกใจตื่นขึ้นมาด้วยหัวใจที่เต้นแรง น้ำตาไหลอาบแก้ม และยังมีเสียงสะอึกสะอื้นจากการร้องไห้

การฝันของฉันครั้งนี้กลับทำให้รู้สึกอยากพบคนเหล่านี้ในชีวิตจริง ๆ เพื่อน ๆ และรุ่นพี่ในวิทยาลัยที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันได้ ถึงจะเป็นแค่คนในความฝัน แต่ฉันก็ยังคอยภาวนาให้คนเหล่านั้นเป็นคนจริง ๆ และฉันได้ตั้งชื่อคนเหล่านั้นว่า “BBFN”

“B: บารุส (ชายร่างเล็ก), B: บุชมาน (ชายร่างโต), F: ฟาดีละห์ (ฉัน), N: นิญา (เพื่อนสาวสุดสวยของฉัน)” ฉันทวนพยัญชนะชื่อคนในความฝันที่ฉันอยากพบในชีวิตจริง ก่อนจะหลับกลับไปอีกครั้ง

เพื่อนกัน

นางสาวชัชวานี มามะ

โรงเรียนนรุตดิน(มูลนิธิ) อำเภอดากใบ จังหวัดนราธิวาส

“กริ่ง กริ่ง กริ่ง” เสียงกระดิ่งให้สัญญาณว่าถึงเวลานักเรียนทุกคนเข้าแถว

ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในย่านเมืองนราธิวาส เสียงโหวกแหวกโวยวายของนักเรียนนับร้อยคน ทุกคนต่างเร่งรีบไปเข้าแถวเพื่อให้ทันเคารพธงชาติและฟังคำชี้แจงประจำวันจากครูเวร ก่อนจะแยกย้ายเข้าห้องเรียนของตัวเอง วันนี้อากาศยามเช้าเย็นสบายปะทะกับแสงอาทิตย์ช่วยให้อากาศอุ่นขึ้น ทำให้การเข้าแถวหน้าเสาธงไม่ร้อนจนเกินไป

“เอ๊ะ! วันนี้เรามีสมาชิกคนใหม่มาหรือ?” เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งได้กระซิบถามเพื่อนผู้หญิงในกลุ่มตัวเอง

“น่าจะใช่ล่ะ ได้ยินจากครูมาแว่วๆ”

“สวัสดี นักเรียนที่น่ารักทุกคนคะ วันนี้เรามีสมาชิกใหม่เพิ่มมาหนึ่งคนนะคะ ทราบว่านักเรียนน่าจะเจอกันแล้ว” ครูกล่าวทักทายพร้อมทั้งชี้แจงในคาบแรกของเช้านี้

ระหว่างที่ครูกำลังพูด ก็เริ่มมีเสียงซุบซิบจากสมาชิกในห้องดังขึ้นเรื่อย ๆ

“สวัสดีครับ ผมอาติน ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ” อาตินพูดเสร็จก็ส่งยิ้ม

“อาตินมานั่งข้างเราไหม ที่นั่งตรงนี้น่าจะ” สมาชิกในห้องคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“สวัสดีอาติน เราฟูรอยตานะ เรียกฟูก็ได้” เขาตอบกลับพร้อม
ส่งยิ้มมาให้

“ยินดีที่ได้รู้จักนะฟู”

“ว่าแต่อาตินย้ายมานี่ เพราะอะไรเหรอ?” พร้อมกับทำหน้า
สงสัย

“เรามีเรื่องชกต่อยกันที่โรงเรียนเก่า เลยย้ายมาที่นี่”

“ออ...” ฟูตอบและไม่ได้เอ๊ะใจอะไรเพราะรู้ประวัติมาบ้างแล้ว
เมื่อถึงเวลาพักเที่ยง พวกเขาได้ชวนกันไปทานข้าวที่โรงอาหารของ
โรงเรียน

“อาติน ทานมือเที่ยงกับใครเหรอ” ฟูถาม

“ไม่รู้สิ เราไม่รู้จักใครเลย น่าจะซื้ออะไรกินคนเดียวแหละ”

อาตินตอบพร้อมทำหน้าเฉยชา

“ไปทานด้วยกันไหม” ฟูเอ่ยปากชวน

“อืม ไปสิ”

“อาตินอยากกินอะไรเดี๋ยวสั่งให้”

“ขอเป็นข้าวผัดกะเพราก็ได้”

หลังจากนั้นฟูเดินไปยังจุดสั่งอาหาร ฟูคุยหยอกล้ออยู่กับป้า
เจ้าของร้านด้วยความคุ้นชิน ก่อนจะสั่งอาหาร

“ป้าครับ ข้าวผัดกะเพราสองที่ครับ”

“ได้เลยจะสุดหล่อ” ป้าตอบกลับมามีน้ำเสียงคุ้นเคย

หลังจากทานข้าวเสร็จ อาติน ฟู และเพื่อน ๆ อีกหลายคน ไปนั่ง
พักใต้ต้นไม้ขนาดใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านช่วยให้บรรยากาศร่มรื่น ผ่านไปสักพัก
ใหญ่ ๆ อาตินเหลือบไปมองเห็นหญิงสาวคนหนึ่ง ใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง
ตาาคม เป็นใบหน้าอันน่าหลงใหล อาตินถึงกับสะดุดตามองหญิงสาวคนนั้น
แววตาของอาตินเป็นประกายวาว อาตินได้สะกิดถามฟู

“ผู้หญิงคนนั้นเขาชื่อใครเหรอ” เขาชี้ไปทางผู้หญิงคนนั้น

“อ เธอชื่อมูณารีนหรือมูณา เป็นดาวโรงเรียน เธอไม่ค่อยสูงสิงกับใครเท่าไรหรอกนะ เป็นคนเจียบ ๆ อยู่กับกลุ่มเพื่อนของเธอ 2-3 คนเท่านั้น” พูล่าให้อาตินฟัง

“อ...” อาตินเอ่ยตอบสั้น ๆ ก่อนจะเจียบไป

“เสียงกริ่งดังแล้ว เข้าห้องเรียนกันเถอะ” เพื่อนในกลุ่มของอาตินและพูล่าขึ้น

ทุกคนต่างเดินออกไปจากตรงนั้นเพื่อจะไปเข้าห้องเรียน หมดเวลาเรียนคาบสุดท้าย ทุกคนแยกย้ายกันกลับบ้าน

“อาติน อาติน กลับบ้านยังไหงเธอ” พูตะโกนถาม

“อ...พ่อเรามาจับ”

“โอเค เดินทางปลอดภัยนะ” พูตอบพร้อมส่งยิ้มให้

“เซ็นกันฟู”

เช้าวันต่อมา ทุกคนเริ่มทยอยกันเดินเข้าสนามเพื่อเข้าแถวเหมือนทุกวัน บรรยากาศโรงเรียนที่ได้ยินเสียงคนพูดนับร้อยคน อาตินมาถึงและกำลังเดินเข้าสนามไปยังแถวห้องตัวเอง เขาได้เหลือบมองเธอคนนั้นอีกครั้ง ซึ่งเป็นดาวของโรงเรียน วันนี้เขารวบรวมความกล้าทั้งหมดและเดินเข้าไปทักทายเธอ

“เอว่ะติน ลองดูซักตั้ง!” อาตินพูดขึ้นในใจ ให้กำลังใจตัวเอง

“สวัสดีครับพี่มูณา” เขาเดินเข้าไปทัก พร้อมส่งยิ้มให้

เธอไม่ตอบกลับ และเลือกที่จะเดินหนีเขาไป สีหน้าอาตินหมองลง

“เอว่ะตินไม่ถอยเว้ย! ต้องสู้ดิ๊วะ” อาตินให้กำลังใจตัวเองอีกครั้ง

“เมื่อถึงห้องเรียน ทุกคนในห้องเริ่มพูดคุย เรียน และทำกิจกรรมเหมือนทุกวัน เสียงกริ่งเริ่มดังขึ้นอีกครั้ง ส่งสัญญาณว่าได้เวลาพักรับประทานอาหารแล้ว

“ป้าครับ วันนี้ผมขอก้าวเดี่ยวเส้นใหญ่ เพิ่มดับ ไข่ครับ” อาติน
สั่งอาหารร้านเดิม

“ได้จ้ะ”

ตินรับถ้วยเดี่ยวแล้วเดินไปนั่งกับเพื่อน หลังจากทานเสร็จแล้ว
ทุกคนนั่งรวมตัวกันได้ต้นไม้ใหญ่เช่นเดิม และสายตาก็เหลือบไปเห็นพี่
มูณาอีกครั้ง อาตินจึงเดินเข้าไปทักทายเช่นเคยแต่พี่มูณากลับเดินหนีไป

ใต้ต้นไม้ใหญ่กลายเป็นที่ประจำของกลุ่มฟูและอาติน พวกเขาจะ
นัดมานั่งกันหลังทานมื้อเที่ยง อาตินเห็นพี่มูณา จึงเดินไปทักทายเช่นเดิม

“สวัสดีครับพี่มูณา” อาตินส่งยิ้ม พร้อมคิดในใจว่าครั้งนี้คงจะไม่
หนีนะ

“อืม!” เสียงตอบรับสั้น ๆ พร้อมส่งยิ้ม

“พี่มูณาทำอะไรอยู่เหรอครับ” อาตินดีใจที่ครั้งนี้พี่มูณาไม่เดิน
หนีและตอบเขา

“นั่งรับลมระหว่างทำงานค่ะ”

หลังจากวันนั้นอาตินและมูณาเริ่มสนทนากันเรื่อย ๆ อาตินรู้สึก
ดีกับพี่มูณา และคิดว่าคงถึงเวลาที่เขาต้องทำอะไรบางอย่างแล้ว

“พี่มูณาครับ ผม...ขอจับพี่ได้ไหมครับ” พร้อมกับก้มหน้าลง
เพราะความเขินอาย

“จะจับก็จับสิ” เธอตอบพร้อมส่งยิ้มแบบเขิน ๆ

“จริงเหรอครับ” อาตินชะเง้อหน้านำมองด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้น

“อืม” เธอตอบ และยังส่งยิ้มให้อาติน

“งั้น...ผมไปก่อนนะครับเสียงกริ่งดังแล้ว” ส่งยิ้มให้ด้วยความ
เขินอาย ทั้ง ๆ ที่ดีใจ

“จ้ะ” เธอตอบสั้น ๆ พร้อมส่งยิ้ม

เมื่อไปถึงห้องเรียน อาตินรีบเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟัง

“ฟู ฟู ฟู” อาตินรีบโบกมือเรียกฟูทันที เมื่อเห็นฟูกำลังเดินเข้า
ห้องเรียน

“ว่าไฉน มีอะไรด่วนหรือเปล่า เรียกชะตักใจเลย” พูถามอาติน ด้วยความสงสัย

“พี่มูณา พี่มูณาให้เราจับแล้ว” อาตินพูดด้วยสีหน้าดีใจ

“จริงหรือ...” พูถามกลับด้วยความแปลกใจ

“จริงดิ” อาตินตอบ

“ดีใจด้วยนะ” พูตอบสั้น ๆ

อาตินยังคงยิ้ม และมีความสุขกับเหตุการณ์วันนี้ โดยไม่ทันสังเกตว่าคู่สนทนาตรงหน้าสีหน้าเริ่มเปลี่ยน แววตาเขาเริ่มแสดงความรู้สึกเศร้ามากขึ้นเรื่อย ๆ เขาทั้งเศร้าใจที่คนที่แอบชอบกำลังจะมีคนรู้ใจ ทั้งเสียใจที่ตัวเองไม่ทำอะไรบางอย่าง ทำให้เสียโอกาสครั้งนี้ไป

หลังเลิกเรียน พวกเขาเดินไปสนามบาสอย่างปกติในทุก ๆ วัน

“มินา...” พูเรียกเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน ที่นั่งเชียร์ทีมนักกีฬา บาสข้างสนามกับเขา

“ว่าไงแก” มินาตอบรับพร้อมหันไปมองหน้าเพื่อน แล้วเห็นเขาน้ำตาคลอ

“แกเป็นอะไรฟู ร้องให้ทำไม” มินาถาม

“พี่มูณายอมให้อาตินจับแล้ว..ตอนนี้เขาดกกลงเป็นแฟนกันแล้ว” พูเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เธอฟังด้วยน้ำเสียงสั่นคลอ

“ไม่ไรเป็นนะแก”

“ต่อจากนี้เราต้องทำยังไง” พูถามมินา

“แกไม่ต้องทำอะไรเลย แกยังเป็นเพื่อนที่ดีของดินเสมอ หลังจากนั้นแกก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีของดินได้เหมือนเดิม ไซ้ไหมล่ะ” มินาพูดพร้อมยื่นมือตัวเองไปกอดคอเพื่อน

“แกอาจจะเจอคนที่ดีกว่าเขาก็ได้ อย่าเสียใจไปเลย ระหว่างนี้นั้น จะอยู่กับแกไปก่อน ดีไหม ฮ่า ๆ ๆ ๆ” เธอยังคงปลอบใจเพื่อน

พูและมินาจับบทสนทากันทันทีและหันไปหาอาติน จึงเห็นว่า พวกเขาทั้งสองคนกำลังเดินมาที่พวกเขาทั้งสองอยู่ ภาพอาตินเดินจับมือกับ

มูณาเดินมา ทั้งคู่กำลังคุยอะไรบางอย่าง ซึ่งไม่มีใครรู้ แต่ที่รับรู้และเห็นคือ ใบหน้าสดใส เขากำลังส่งยิ้มให้กันระหว่างเดิน มันสร้างความเจ็บปวดในใจฟู่อีกครั้ง

“สวัสดี ฟู” มูณาเอ่ยทักฟู ก่อนจะผายมือไปทางคนข้าง ๆ และเอ่ยถาม

“เรา มีนาใช้ไหมจ๊ะ”

“นี่ ๆ มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง” อาตินสะกิดเพื่อนพร้อมพูดว่า

“จริง ๆ แล้วพี่มูณาเป็นผู้หญิงที่พูดเก่งมาก มีเรื่องพูดไม่หยุด ต่างกับที่ใคร ๆ เขาลือกันทุกอย่าง ฮ่า ๆ ๆ ๆ” อาตินพูดพร้อมส่งรอยยิ้มให้มูณา ทั้งสองยังคงหยอกล้อกันตลอด โดยไม่เขินอายฟูและมีนา

“พวกเขาเหล่านั้นยังไม่เคยทักพี่ แล้วรู้ได้ไงว่าพี่หยิ่ง ลองทักมาก่อนสิ” มูณากล่าวพร้อมส่งรอยยิ้มหวานให้ติน

“แต่ก็ดีแล้วที่พวกเขาเหล่านั้นไม่ทักพี่ ไม่อย่างนั้นนะ ผมคงอดจิบพี่”

“ตื้อเก่งจะตาย โอเด็กคนนี่” มูณาพูดพร้อมยื่นมือขวาวออกไปลูบหัวอาติน

ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้ายิ่งตอกย้ำความเจ็บปวดในใจของฟูขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ฟูต้องขอตัวกลับบ้านก่อน เพื่อต้องการแยกตัวเองออกจากภาพบาดตาตรงหน้า เขาพยายามหนีจากความจริงที่เกิดขึ้นโดยการพาตัวเองออกห่างจากทั้งคู่ เจอกันให้น้อยลง พูดคุยกันน้อยลง

หลายวันต่อมาอาตินเริ่มสงสัย ทำไมฟูถึงไม่ค่อยทานมือเที่ยงเป็นกลุ่มเหมือนเมื่อก่อน ฟูย้ายไปนั่งกับมีนา ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาเป็นฝ่ายเอ่ยชวนอาตินมานั่งโต๊ะเดียวกัน เขาให้เหตุผลว่าอยากลองสลับมานั่งกับมีนาบ้าง เขาเริ่มรู้ตัวว่าหลายอย่างที่เกิดขึ้นเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่เขาพามูณาไปสนามบาสวันนั้น

“ฟู รอก่อน” เขาเรียกฟูที่กำลังจะเดินไปทางห้องสมุด พร้อมวิ่งไปหาทันที

“ช่วงนี้แถมเป็นอะไร ทำไมทำตัวห่างเหินจังเลย” ดินถามด้วยสีหน้าที่สงสัย

“เปล่านะ...”

“เราไม่เชื่อ โหนนายลองเล่าให้เราฟังหน่อย เราทำอะไรให้นายไม่พอใจ”

“บอกว่าไม่มีไง จะเข้าชี้ทำไมดิน” พูเริ่มขึ้นเสียง

“ถึงกับขึ้นเสียงใส่เราเลยหรอ” เสียงดินเริ่มสั่นเพราะกลัวว่าจะยังตัวเองไม่ได้แล้วเปลือยแสดงพฤติกรรมเหมือนที่เคยทำ

“ก็บอกอยู่นี่ไงว่า ไม่มี”

“งั้นก็เรื่องของนายนะปู ในเมื่อเราพยายามจะถามหาเหตุผลและปรับความเข้าใจกับนาย เพราะตั้งแต่มาเรียนที่โรงเรียนนี้เราคิดว่านายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา แต่ถ้านายเลือกจะเป็นแบบนี้ก็ตามใจ เราเคารพการตัดสินใจของนายเสมอ

บทสนทนาเงียบลง โดยไม่มีฝ่ายใดตอบโต้ ดินเดินออกจากตรงนั้นโดยไม่หันมามองปูที่กำลังยืนนิ่งกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

เวลาหลายเดือนที่ทั้งคู่ไม่พูดคุยกันเลย บวกกับเป็นช่วงปิดเทอม พวกเขาไม่มีการนัดเที่ยวด้วยกัน ทำให้ทั้งสองยิ่งห่างกันกว่าเดิม กระทั่งวันนี้เป็นวันแรกของการเปิดภาคเรียนเทอมที่สอง พูย้ายที่ไปนั่งกับมินาที่ริมหน้าต่าง อาดินต้องนั่งกับไฟซอล ตอนนี้เขาอยากจะปรับความเข้าใจและขอโทษปูอีกครั้ง หากเขาทำอะไรให้ปูต้องเสียใจ แต่เขาทำได้แค่คิดและมองภาพที่ปูกำลังหัวเราะอยู่กับมินาและเพื่อน ๆ ในห้อง เขาควรจะอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

“เห้อออออ” ดินถอนหายใจยาว เขามองออกไปริมหน้าต่างนั่งเหม่อลอยไปช่วงแรก ๆ ที่เขาย้ายมาเรียนที่นี่ พูคือเพื่อนคนแรกของเขาที่คอยแนะนำให้รู้จักเพื่อนคนอื่น ๆ ทำให้เขาชอบการมีเพื่อนอีกครั้ง เขาจึงตัดสินใจจะปรับความเข้าใจกับปูอีกครั้งหนึ่ง เขารวบรวมความกล้าเดินเข้าไปหาปู

“ฟู เราชอโทษ ถ้าทำอะไรให้ไม่พอใจ เสียใจ ทุกข์ใจ แต่เรายัง
อยากเป็นเพื่อนกับนายนะ อภัยให้เราได้ไหม” ดินพูดด้วยเสียงสั่น

“เราก็ได้ทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วนะความจริงแล้ว นายไม่
ผิดเลยดิน เราเองต่างหากที่ต้องขอโทษที่ทำตัวห่างจากนาย ความจริงที่ไม่
เคยบอกให้รู้คือ เราชอบนายนะดิน” ฟูตัดสินใจพูดความจริงออกไปให้
ดินรับรู้

ดินยิ้มนิ่ง ไม่ตอบอะไรต่อ สีหน้าเขาแสดงออกอย่างชัดเจน
อาการทั้งตกใจและมึนงงกับสิ่งที่ฟูพูด เขาไม่เคยรับรู้ว่าเป็นเพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ
เขาทุกวันนี้จะมีความรู้สึกดี ๆ ให้เขา

“นายอย่าทำหน้าตาเครียดอย่างนั้นซิ ฮ่า ๆ ๆ ๆ เรากำลังเล่าเรื่อง
ที่ผ่านมาแล้ว ตอนนี้นำใจได้แล้วเว้ย” ฟูพูดขึ้นทันทีเมื่อเห็นสีหน้าของ
เพื่อนเปลี่ยนไป

“นายอย่าคิดมาก ตอนนี้เราตัดสินใจจะกลับมาเป็นเพื่อนของ
นายเหมือนเดิมแล้ว” ฟูอธิบายต่อพร้อมเอามือตบไหล่เพื่อนเบา ๆ แล้ว
เดินจากไป

สุดท้ายแล้วไม่มีใครรู้ว่า สิ่งที่ฟูพูดและแสดงออกมานั้นมันคือ
ความรู้สึกยินดีจากหัวใจจริง ๆ หรือไม่ หรือเป็นแค่การพูดปลอบใจดิน
ไม่ให้คิดมาก มีแต่ฟูเท่านั้นที่สามารถตอบได้

ความแตกต่าง

นางสาวฟาตีซะห์ ดาโอะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ครอบครัวของชีราเป็นครอบครัวข้าราชการ พ่อ แม่ และพี่ชาย
ของเธอรับราชการทุกคน และเธอก็เป็นความหวังของบ้านคนต่อไป

แม่ของเธอชอบพูดกับเธอตั้งแต่เธอยังเด็ก ๆ ว่าต้องตั้งใจเรียน
เรียนสูง ๆ และต้องสอบเข้าเรียนแพทย์เหมือนพี่ชายให้ได้ เพราะอาชีพ
รับราชการเป็นอาชีพที่มั่นคง การที่เธอมีหน้าที่การงานที่ดีและมั่นคง จะ
ทำให้เธอไม่ลำบาก

ชีราเป็นเด็กผู้หญิงที่ชอบอะไรสบาย ๆ ตอนเด็ก ๆ เธอชอบเล่น
ขายของมาก เธอไม่ชอบอะไรที่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดหรือรู้สึกถูกบีบบังคับ

เธอไม่ได้อยากเรียนแพทย์ตามที่พ่อและแม่ต้องการเพราะความ
ฝันของเธอคือการเปิดร้านขายขนมเบเกอรี่ เธอรักการทำขนม แต่เธอก็ไม่
กล้าจะบอกครอบครัวของเธอตรง ๆ เพราะเธอไม่อยากให้แม่ผิดหวังใน
ตัวเธอ

สุดท้ายแล้วเธอจำใจต้องเรียนสายวิทย์-คณิตตามความต้องการ
ของครอบครัว เพื่อจะสอบเข้าคณะแพทย์ให้ได้ แม่ของเธอพยายามหาซื้อ
หนังสือเกี่ยวกับการสอบเข้ากลับมาให้เธออ่าน สมัยครีทและเรียนพิเศษ
มากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ตลอดการเรียนเธอไม่มีความสุขเลย มีหน้าซ้ำเมื่อ
เธอทำพลาดก็จะโดนกดดันจากครอบครัว

เธอรู้สึกว่าการกดดันจากตรงนี้ไม่ไหวแล้ว เพราะเธอ
ทนอยู่กับสิ่งที่ไม่ได้ชอบมาเป็นเวลาหลายปี ถึงเวลาที่เธอต้องเริ่มทำในสิ่ง
ที่เธอชอบได้แล้ว แต่ก็ยังกลัว ๆ กลัว ๆ ที่จะบอกครอบครัว เธอคิดแล้ว

คิดอีก แต่ถ้าเธอยอมทนต่อไป เธอก็จะไม่มีความสุข เมื่อมาถึงทางที่เธอต้องเลือกมันช่างยากเย็นเหลือเกิน เธอสงสัยว่าจะทำเพื่อตัวเองหรือทำเพื่อพ่อกับแม่

สุดท้ายเธอรวบรวมความกล้าเดินไปบอกแม่ของเธอด้วยความหวังว่าแม่จะต้องเข้าใจเธอมากที่สุด แต่สุดท้ายไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคาดหวัง เพราะแม่ของเธอค่อนข้างไม่พอใจ

“แค่เปิดร้านขายขนม จะไปมันคงอะไร ใครมันจะมาซื้อ แล้วแกคิดว่าสามารถเลี้ยงปากท้องแก่ทั้งชีวิตได้หรือ แล้วถ้าเปิดมาไม่ประสบความสำเร็จแะจะทำไฉน ยังไงแกก็ต้องสอบเข้าเรียนแพทย์ให้ได้ แกดูอย่างพี่แกลี ช่วยทำตัวให้เหมือนพี่ชายของแกบ้างไม่ได้หรือ สิ่งที่คุณให้แกทำไปทั้งหมด มันก็เพื่ออนาคตของแคะนะ” พุดจบแม่ของเธอลุกเดินเข้าห้องไปด้วยความโมโห

ชีราไม่เคยเห็นแม่เป็นแบบนี้ เธอตกใจกับเสียงตะคอกของแม่น้าอูน ๆ ไหลอาบทั้งสองแก้มของเธอ เธอเสียใจที่แม่ไม่ฟังเธอเลย เธอทำได้แค่เข้าไปร้องไห้อย่างหมดหวังในห้องคนเดียว

“ก๊อก ๆ ๆ พ่อขอเข้าไปนะลูก ไหนลูกสาวของพ่อเป็นยังงี้บ้าง พ่อเข้าใจลูกนะและพ่อก็เข้าใจแม่ด้วย ถ้าลูกตั้งใจจะทำขนมจริง ๆ เดี่ยวพ่อจะช่วยคุยกับแม่ให้ แต่ก่อนอื่นลูกจะต้องพิสูจน์ให้แม่เห็นว่าอาชีพนี้มันดียังไง แล้วทำไมถึงคิดจะทำมัน เข้าใจที่พ่อพูดนะ” ฉันทึ่งกับคำปลอบโยนของพ่อ เมื่อพ่อพูดจบพ่อก็เดินออกไป

ชีราเริ่มมีความหวังอีกครั้งและตั้งใจไปสืบค้นข้อมูลการทำขนมพร้อมกับสอบถามคนรอบข้างอย่างจริงจัง และมาลองลงมือทำกับเพื่อนพร้อม ๆ กับสร้างเพจเพื่อทดลองขายขนม

สิ่งที่ชีราตั้งใจทำมาโดยตลอด ก็ค่อย ๆ เห็นผล ขนมที่โพสต์ขายลงเพจมีลูกค้ามาสนใจและลูกค้าที่อุดหนุนแล้วกลับมาอุดหนุนซ้ำอยู่บ่อย ๆ

หลังจากกระแสตอบรับเป็นที่น่าพอใจ ชีราตัดสินใจเปิดหน้าร้าน โดยมีเพื่อนคอยช่วยเป็นระยะ ๆ ลูกค้าที่รู้ว่าร้านตามมาซื้อหน้าร้านกันเป็นจำนวนมาก พร้อมกับชื่นชมฝีมือการทำขนมของเธอว่าอร่อยมาก

เพียงแค่ 1 ปี ร้านขนมของชีราก็เริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้น ลูกค้าหน้าใหม่ ๆ เข้ามาไม่ขาดสาย ทั้งหน้าร้านและเพจออนไลน์

ชีรารู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ความพยายามของเธอไม่สูญเปล่า และเป็นไปอย่างที่ตั้งใจไว้ แม้เธอจะไม่ได้เดินตามเส้นทางที่แม่คาดหวังไว้ แต่เธอก็อยากให้แม่อยู่ตรงนี้กับเธอเสมอ คอยสนับสนุนในเส้นทางที่เธอชอบ เธอจึงพยายามพิสูจน์ให้แม่เห็นต่อไป

ชีราเปิดร้านเข้าสู่ปีที่ 4 แม้บางวันจะขายไม่ดีบ้าง แต่เมื่อนึกถึงเส้นทางที่เธอพยายาม เธอภูมิใจเป็นอย่างมาก และเธอตั้งใจที่แม่ยอมรับในงานที่เธอเลือกทำ มันอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้

ตกเย็นวันนั้นหลังจากปิดร้านเสร็จ ชีราได้เดินเข้าไปหาแม่ของเธอที่กำลังเตรียมอาหารอยู่ในครัว

“แม่ไม่โกรธหนูแล้วหรือคะ”

ลั่นเสียงคำถามของชีรา แม่ของเธอหันหน้ามาหาชีราด้วยสีหน้ายิ้ม

“ชีรา แม่ขอโทษนะลูก ที่เคยกดดันลูกให้เดินตามทางที่แม่อยากเห็น วันนี้แม่ได้เห็นแล้วว่าลูกได้ทำในสิ่งที่ลูกรัก ลูกมีความสุขมากขนาดไหน ความสำเร็จที่เกิดจากความพยายามของลูกคือข้อพิสูจน์ที่ใหญ่ที่สุด แม่ขอโทษที่เคยบังคับลูก ไม่รับฟังลูก และวันนี้แม่ขอบคุณลูกที่พยายามพิสูจน์ให้แม่เห็นและให้แม่มั่นใจในสิ่งที่ลูกเลือก” แม่จับมือชีรา และสวมกอด

“ต่อไปนี่ ไม่ต้องกังวลอะไรแล้วนะ มีอะไรให้แม่ช่วยบอกได้เสมอ”

“ขอบคุณที่เข้าใจหนูนะคะ หนูรอวันนี้มานานแล้ว หนูรักแม่นะ”
ชีราพูดออกมาพร้อมน้ำตาแห่งความตื้นตันใจ

พูดจบก็หันไปหาพ่อที่กำลังฟังประตูปังแม่ลูกคุยกัน แล้วอ้าแขนกว้างรอการสวมกอด

หลังจากวันนั้น แม่ของเธอก็ได้แวะมาช่วยเธอที่ร้านบ่อย ๆ บางครั้งครอบครัวของเธอก็มาช่วยกันขายขนมพร้อมหน้าพร้อมตา เป็นภาพที่ชีราเองไม่เคยจินตนาการ แต่วันนี้ก็ได้เกิดขึ้น เธอคิดย้อนกลับไปถึงวันที่ตัดสินใจพูดถึงความต้องการของเธอว่าหากวันนั้นเธอเลือกเดินในเส้นทางที่แม่เลือกเอาไว้ให้ ชีวิตของเธอจะเป็นอย่างไรกันนะ...

ชีวิต...มีหนทาง

นายอัปดุลมุกิต เจ๊ะจะเจ๊ะยะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

หลังจากละหมาดซุบฮิของเช้าวันหนึ่ง ผมเดินเข้าไปนั่งในร้านน้ำชาหลังสุเหร่า มีลุงคนหนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว แก่ครายยาวตัวสูง ๆ หน้าตาเป็นลุงใจดีคนหนึ่ง แก่ดูเป็นคนน่าพูดคุยด้วย ผมเลยเดินปรีเข้าไปนั่งลงตรงหน้าลุง

“อัสลามุออลัยกุม” คำทักทายของชาวมุสลิมแถบนี้ ถูกเอ่ยออกมาจากปากของผม ลุงหันมาตามเสียงทักทายและตอบรับ

“วาวออลัยกุมสลาม” เสียงตอบรับของลุงดังขึ้น เมื่อเราสนทนากันไปสักกระยะพบว่า ลุงมีชีวิตที่น่าสนใจมาก มีหลากหลายรสนชาติยิ่งกว่าละครอีก ลุงเล่าว่าชีวิตในวัยเด็ก บ้านของลุงค่อนข้างลำบาก พ่อและแม่ต้องออกไปทำงานรับจ้างกันตั้งแต่เช้า เพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงดูครอบครัวตอนเด็ก ๆ ลุงไม่สนใจการเรียนเท่าที่ควร แก่จึงเรียนแค่มัธยมต้น ลุงเป็นเด็กเกเร แต่ก็คอยช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานตลอด ไม่ว่าจะเป็นช่วยลากตอไม้ลงจากภูเขา แก่เล่าว่าสมัยนั้นแกพกเงินไปโรงเรียนแค่ 10 บาท ก็สามารถซื้อข้าวและขนมอิ่มทั้งวัน ถ้าเทียบกับตอนนี้ 100 บาท ก็ยังไม่พอ

เมื่อลุงไม่อยากเรียนหนังสือ ลุงจึงตัดสินใจเดินตามความฝันของตนเอง แก่เป็นคนชอบกีฬาฟุตบอลมาก ความฝันแกเหมือนเด็กหนุ่มทั่วไปคือ อยากเป็นนักฟุตบอลอาชีพ ลุงจึงมุ่งมั่นเดินตามฝันจนได้เป็นนักฟุตบอล แก่เคยเล่นฟุตบอลเดินสายอยู่ช่วงหนึ่ง ก่อนจะเลิกเพราะติดยาเสพติดอย่างหนัก ยาพรากทุกสิ่งไปจากลุง

“ฮ่า ๆ ๆ” เสียงหัวเราะของลุงดังขึ้น จากบทสนทนาระหว่างเรา 2 คน

ชีวิตลงเข้าสู่ด้านมืดจริง ๆ คือตอนเข้าสู่วัยรุ่น ในวัยนี้ลุงบอกว่า เป็นเรื่องปกติที่จะมีความอยากรู้ อยากลอง ตอนลุงวัยรุ่นลงมาหมดแล้ว

“ไม่ว่าจะเป็นยาเสพติด ยาบ้า ยาอี ยาไอซ์ ส่วนเรื่องต่อยตีไม่ต้องพูดถึง บวกหมดไม่สนใจว่าเป็นลูกใคร ทำตัวป็นยังเคยมาแล้ว”

“โหดเกินลุง โม้ปาวเนี่ย” ผมถามขึ้นอย่างขำขัน

“โม้อะไรล่ะ ภูเนี่ยมีของนะ หนังสือยพินแทบไม่เข้า” ลุงตอบสีหน้าจริงจังขึ้น

ใช้ครับ แม้แต่คุณไสยลุงก็เล่น เรียกได้ว่าสุดมาก ส่วนที่หนักสุดคงเป็นเรื่องที่ติดยาเสพติดอย่างหนัก ลุงต้องหาเงินมาซื้อยา บางครั้งเกิดอาการหลอนคิดว่าจะมีคนตามมาจะทำร้าย มันกลายเป็นวัฏจักรที่ไม่จบสิ้น และสุดท้ายมันก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลุง แต่แกก็ไม่เคยไปทำร้ายใคร

“แล้วตอนนั้นลุงคิดอยากเลิกไหม” ผมถาม

“ลุงก็อยากเลิกนะ แต่มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้ว” ลุงตอบอย่างเศร้าใจ

ทันใดนั้นน้ำตาของลุงก็เอ่อล้น ไหลรินออกมา มันเป็นน้ำตาของลูกผู้ชาย ผมไม่รู้ว่าน้ำตานี้หมายถึงอะไร ความรู้สึกผิด หรือความเสียใจ แต่ผมพอจะเดาได้ว่าไม่ใช่ น้ำตาแห่งความซาบซึ้งอย่างแน่นอน

ด้วยความอยากปรับปรุงตัว แต่ความยากจนบีบคั้นให้ต้องทำในสิ่งที่เสี่ยงต่อชีวิต ด้วยการตัดสินใจสมัครไปเป็นทหารเกณฑ์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ทุกอย่างก้าวที่เดินนั้นเท่ากับชีวิต มันเหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้าย ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงปืนดัง หัวใจก็สั่นไหวทุกครั้ง สองปีในค่ายทหารแทบจะเป็นคุุติ ๆ นี่เอง

หลังจากลุงปลดทหารออกมา นิสัยเดิม ๆ ของแกก็ไม่เคยหายไป ยิ่งช่วงที่พ่อลุงเสีย ยิ่งทำให้นิสัยเดิม ๆ อย่างการเสพยายิ่งหนักขึ้นกว่าเดิม เพราะความเศร้าเสียใจและต้องขาดที่พึ่งไป เพราะพ่อของลุงเป็นเหมือนเสาหลักของชีวิต เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ แม้แจะเกรงแต่ไหนพ่อแกก็คอย

ช่วยเหลือตลอด เมื่อพ่อจากไป ทำให้ลุงต้องเป็นเสาหลักของบ้านแทนผู้เป็นพ่อที่จากไป แม่ที่อยู่ในวัยแก่ชราและเป็นอัลไซเมอร์ ท่ามกลางความไม่พร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจของลุง ชีวิตตอนนั้นถึงขั้นย่ำแย่และตกต่ำมากที่สุดของชีวิต

อยู่มาวันหนึ่งพระผู้เป็นเจ้าของลุงจึงประสงคิ์ให้ลุงเจอกับกลุ่มตะวะห์ (กลุ่มนักบวชที่คอยเผยแผ่ศาสนา) ได้ชวนแกไปออกตะวะห์ เพื่อเผยแผ่ศาสนาเป็นเวลา 40 วัน ทำให้ชีวิตลุงเปลี่ยนไปเหมือนได้เกิดใหม่ จากคนที่ติดยาเสพติดอย่างหนัก ไม่เคยสนใจศาสนา ไม่แม้แต่จะละหมาด ทุกอย่างกลายเป็นอีกด้าน กลายเป็นคนที่ละหมาดทุกช่วงเวลา สันต์ไม่เคยขาด ทุกการก้มกราบสujudคือการขอบคุณที่ได้หลุดจากมัน ทุกคืนที่แกล้งหลับแกล้งร้องไห้หนักถึงอดีตที่เลวร้าย ชีวิตที่ใช้ไปวัน ๆ ไร้ซึ่งจุดหมาย ชีวิตที่ไม่มีแม้แต่ความศรัทธา

วันหนึ่งพระผู้เป็นเจ้าของลุงได้ส่งหญิงสาวที่เพียบพร้อมด้วยความสวยและทรัพย์สินเงินทองที่คนจน ๆ อย่างแกคงไม่ได้ครอบครอง แต่มันถูกลิขิตแล้วก็จะเป็นอย่างนั้น แกได้แต่งงานกับหญิงสาวคนที่พระผู้เป็นเจ้าของลุงส่งมา หญิงที่มีความเพียบพร้อมทั้งด้านครอบครัว การงานและกิริยามารยาท ทำให้ชีวิตของลุงที่มีตม่นพบกับแสงสว่าง ชีวิตครอบครัวของลุงที่มีศาสนาคอยเป็นแสงนำทาง สว่างและชัดเจนมากยิ่งขึ้น พระผู้เป็นเจ้าของลุงไม่เคยทอดทิ้งบ่าวของพระองค์

...ผมไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของเสียงเป็น
ใคร เธอน่าจะเป็นคนในพื้นที่ที่เห็น
เหตุการณ์จึงรีบโทรแจ้งกู้ภัย แต่เขา
เสียชีวิตก่อนที่จะมาถึง ผมเดา
ว่าผู้ชายที่จากไปน่าจะเป็นคนที่มีเลือด
เต็มตัวเพราะเขานอนแน่นิ่ง...

จุดเปลี่ยนชีวิต

นายอัศรอน เจ๊ะเกาะอุเซ็ง

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ช่วงเทศกาลจัดกีฬาท้องถิ่นของหมู่บ้านกูแบสาโล ตอนนั้นผมจำได้เลือนลางว่าอายุเจ็ดขวบ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดการแข่งขันฟุตบอลระดับตำบลให้แก่พวกเราชาวตำบลกะลุวอ อาและพี่ชายของผมกำลังเตรียมตัวจะไปสนามฟุตบอล เพราะวันนั้นเป็นรอบชิงชนะเลิศ ผมร้องให้จะตามพวกเขาไปด้วย ตอนนั้นผมไม่รู้หรอกว่าเขาเชียร์ฟุตบอลอย่างไร แต่สิ่งที่ผมรู้คือความสุขที่ผมได้นั่งรถตากลม ได้ท่องเที่ยวออกนอกบ้านไปกับพี่ชายและอา แต่อาไม่ยอมให้ผมไปด้วย โดยให้เหตุผลว่าผมยังเด็กและอันตรายด้วย แม่เล่าว่า ตอนนั้นผมจ้องแงไม่ยอมปล่อยมืออา ตื้ออยากไปด้วยให้ได้ จนอาใจอ่อนพาผมไปสนามแข่งฟุตบอลในที่สุด

อาและพี่ส่งเสียงโห่ดังพร้อมกับอีกหลายคนที่อยู่ติดขอบสนาม เมื่อการแข่งขันจบลง ผมได้ยืนอาคุษกับพี่อย่างเมามันและจับความได้ว่าทีมหมู่บ้านเราได้แชมป์ อากับพี่ชายของผมก็ยังคงคุยเรื่องการแข่งขันไปตลอดทาง อาเป็นคนขับผมนั่งตรงกลางโดยมีพี่ชายนั่งหลังสุด และผมที่ผมกำลังมีความสุขกับบรรยากาศข้างถนน ลมที่พัดมาปะทะหน้าเย็นสบาย โครม!

ผมจำภาพสุดท้ายก่อนที่ความวุ่นวายจะเกิดขึ้นคือ อากำลังจะข้ามถนนไปอีกฝั่งแต่ไม่ทันระวัง ทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดกับพวกเรา รถเก๋งขับมาด้วยความเร็วพุ่งชนรถของพวกเราและรถมอเตอร์ไซด์อีกคัน ทำให้คนขับกระเด็นพ้นจากรถ ไปกระแทกกับต้นไม้ใหญ่ข้างทาง ส่วนผม

กระเด็นไปในคลอง พี่ชายของผมเขากลึงตามผมมาติด ๆ และอาที่ไถลไปกับถนนลาดยางไปกองอยู่ข้างถนน แต่คนขับมอเตอร์ไซค์อีกคันดูท่าอาการจะหนักกว่าพวกเรา ร่างของเขานอนแน่นิ่ง เลือดเต็มตัว

“สวัสดีค่ะ กู้ภัยใช้ไหมคะ ตอนนี้เกิดเหตุการณ์รถชนที่ถนนสี่เลนบ้านกุแบสาละมอ มีรถเก๋งสีขาว รถมอเตอร์ไซค์สองคัน ีรมาณะคะ เพราะมีเด็กด้วย”

ผมไม่รู้ว่่าเจ้าของเสียงเป็นใคร เธอน่าจะเป็นคนในพื้นที่ที่เห็นเหตุการณ์จึงรีบโทรแจ้งกู้ภัย หลังจากนั้นไม่กี่นาทีรถกู้ภัยก็มาถึง หามผม พี่ชาย และอาขึ้นรถไปที่โรงพยาบาลรามาธิบดีราชนครินทร์ทันที ระหว่างที่นอนอยู่บนรถ เจ้าหน้าที่กู้ภัยพูดคุยถึงผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์จำนวนหนึ่ง คนว่า เขาเสียชีวิตก่อนที่รถกู้ภัยจะมาถึง ผมเดาว่าผู้ชายที่จากไปน่าจะเป็นคนที่มีเลือดเต็มตัวเพราะเขานอนแน่นิ่ง ครอบครัวเขาขอรับร่างไปทำพิธีกรรมทางศาสนาอิสลามทันที

ช่วงที่เหตุการณ์ซุลมุน ไม่มีใครได้สนใจเลยว่ารถเก๋งคูกรณีไม่อยู่ในที่เกิดเหตุแล้ว

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลรามาธิบดีราชนครินทร์ อาการของผมไม่ค่อยสู้ดีนัก ผมรับรู้ว่่าถูกเข็นเข้าไปในห้องที่มีผู้ชายและผู้หญิงใส่ชุดสีขาว บ้าง สีเขียวบ้าง ทุกคนสวมถุงมือยางและกำลังวุ่นวายกับอุปกรณ์มากมาย ที่วางอยู่ข้างหัวเตียงผม หลังจากนั้นมื่อะไรบางอย่างที่มีกลิ่นฉุน ๆ มาจอบริเวณจมูกและนั่นคือการรับรู้ครั้งสุดท้ายก่อนภาพทุกอย่างหายไป

เมื่อผมรู้สึกตัวอีกที ผมอยู่ในห้องพักรฟื้น แม่เล่าว่าขาผมหัก หมอต้องผ่าตัดใส่เหล็กและใส่เฝือกตั้งแต่ขาอ่อนจนถึงข้อเท้า แม่ยังเล่าต่อไปอีกว่า เมื่อผมเข้าห้องผ่าตัดแม่อก็วิ่งไปหาพี่ชายของผมที่ถูกเข็นไปยังห้องเอกซเรย์ เพราะนิ้วเท้าฉีก หมอต้องการเอกซเรย์เพื่อวินิจฉัยและรักษาต่อไป

“กะ เป็นคุณแม่ของน้องมุฮัมหมัดใช้ไหมคะ” พยาบาลสาวที่เข็นพี่ชายเมื่อครู่เดินมาหาแม่ผม

“ใช่ค่ะ” แม่ตอบกลับทันที ขณะที่มืออีกข้างจับมือผม

“นิ้วเท้าข้างขวาของน้องฉีก หมอตต้องเย็บแผลนะคะ” พยาบาล
แจ้งให้แม่ทราบก่อนจะเดินไปยังห้องผ่าตัด

หลังทราบเรื่องแล้ว แม่ก็ร้องไห้อีกครั้ง แม่บอกผมว่า ตอนนั้น
แม่ทั้งเจ็บปวด และเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม่ไม่สามารถทำใจ
ยอมรับได้ในทันที ภาพที่ลูกทั้งสองนอนบนเตียงโรงพยาบาลพร้อมกัน แม่
ขอต่ออายุต่อพระเจ้าว่า

“โอ้อัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตา ขอให้ลูกชายของดิฉันทั้งสองปลอดภัย
จากการผ่าตัดด้วยเถิด”

ส่วนอาของผม พยาบาลจัดการทำแผล นำเศษหินในเนื้อออก
และเช็ดทำความสะอาด ตอนนั้นแหละที่ผมได้ยินเสียงอาร้องลั่น
โรงพยาบาล

“โอ้ย โอ้ย”

ทันใดนั้นเองพ่อของผมเดินทางมาที่โรงพยาบาลและรีบเอ่ยถาม
แม่

“มี ตอนนี้อยู่ ๑ อยู่ที่ไหน แล้วเป็นยังไงกันบ้าง”

“นัสนอนขาหัก ส่วนมุฮัมหมัดนิ้วเท้าฉีก หมอกำลังทำแผลในห้อง
ผ่าตัด” แม่เล่าอาการให้พ่อฟังด้วยเสียงสั่นจากการร้องไห้

พ่อวิ่งไปห้องผ่าตัดทันที แต่โดนหมอดูและสั่งให้พ่อล้างมือ ล้าง
ตัวให้สะอาดก่อน ถึงจะอนุญาตให้เข้าไปในห้องผ่าตัด

ผมจำได้ว่าตอนนั้นผมร้องไห้หนักมาก และขอให้พ่ออยู่กับผม

“พ่อ ผมปวดขา” พ่อเล่าความเจ็บปวดทั้งน้ำตา เมื่อยาชาที่หมอ
ให้หมดฤทธิ์

“พ่อขอโทษที่พ่อไม่พาลูกไปดูฟุตบอลด้วยตัวเอง” พ่อพูด
พร้อมยื่นมือลูบหัวผม

เมื่อผมได้ยินพ่อพูดแบบนั้น น้ำตาผมไหลออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว

สามวันหลังจากนั้น ญาติ ๆ ทั้งฝั่งพ่อ และแม่ต่างมาเยี่ยมกันไม่หยุดหย่อน บ้างนำขนม ผลไม้มาเยี่ยมพวกเราที่โรงพยาบาล วันนั้นผมจำได้ว่า ใบหน้าของผมยิ้มแย้มจนลืมความเจ็บปวด เป็นช่วงเวลาที่ผมได้คำตอบว่า ทุกคนรักและเป็นห่วงผมมากแค่ไหน

“พี่ไม่ต้องตั้งชื่อนั้สรอนแล้วนะ เป็นलगไม่ดีแล้วมั้ง ถึงได้เกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ ไม่ช้าเลยสักครั้ง หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นชื่อ ‘มะแอ’ แล้วกันนะ” เมาะเตะ น้องสาวแม่พูดด้วยสีหน้าจริงจัง ในขณะที่ทุกคนที่ฟังอยู่ตอนนั้นต่างหัวเราะขำขันพร้อมกัน

ทุกคนพร้อมใจกันล้อชื่อใหม่ของผมที่ชื่อว่า ‘มะแอ’ จนกลายเป็นเรื่องเล่าให้ใครต่อใครได้หัวเราะ ในขณะที่ผมเองก็ถูกเรียกชื่อว่า มะเอนับตั้งแต่นั้นมา

แมวน้อยผู้นำสงสาร

นางสาวแวรอฮานิง เจ๊ะดีอราแม

โรงเรียนอิสลามวิทยาทาน อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

เย็นวันหนึ่งเป็นวันที่ท้องฟ้ามืดครึ้มคล้ายฝนจะตก ลมพัดแรงจึงทำให้สังกะสีพัดปลิวมาตกอยู่ข้างบ้าน

เมื่อลมค่อย ๆ เบาลง ฉันกับแม่จึงออกไปดูว่าเป็นสังกะสีของบ้านหลังไหนที่ปลิวว่อนมา ละแวกบ้านของฉันมีบ้านอยู่หลายหลังที่อยู่ใกล้ ๆ กัน ขณะที่เดินไปดูสังกะสีก็ได้ยินเสียงของลูกแมวร้อง ฉันกับแม่จึงเดินไปรอบ ๆ บ้านเพื่อที่จะหาว่าต้นตอของเสียงร้องมาจากไหน เราเดินเวียนรอบบ้านแต่ไม่เจอต้นตอของเสียง ทั้ง ๆ ที่เสียงนั้นยังคงดังอยู่เช่นเดิม ฉันจึงเดินไปดูได้สังกะสีที่ถูกลมพัดมา สังกะสีแผ่นนี้มาหล่นอยู่ข้างราวบันได เมื่อฉันยกสังกะสีแผ่นนั้น เจ้าลูกแมวสีขาวปนดำตัวสั้นเทาอยู่ใต้สังกะสี เนื้อตัวของมันสั้นเทาเพราะความกลัว ขาข้างหนึ่งถูกทับด้วยสังกะสีเก่า ๆ ที่มีสนิมรอบ ๆ

ฉันรีบเอื้อมมือไปอุ้มมันออกมา ตัวมันเปียกชื้น และยังคงส่งเสียงร้องดังขึ้น ๆ คงร้องเพราะความเจ็บปวดจากการโดนสังกะสีทับ และจากอากาศเย็นที่ปกคลุมร่างกายของมัน

ฉันอุ้มมากอดไว้แนบอกเพื่อจะให้ความอบอุ่นและให้มันรู้สึกปลอดภัย รีบเดินพามันเข้าบ้าน เช็ดตัวให้มันแห้ง ต่อด้วยทำแผลและทายา เสียงร้องค่อย ๆ เบาลง แม่ไปหยิบข้าวในครีวมาคลุกปลาและวางให้มันกิน ฉันเฝ้ามองมันเป็นแมวที่ผอมมาก ตัวเล็ก ฉันกับแม่เห็นแล้วสงสารจึงคุยกันว่าเราจะต้องเลี้ยงเจ้าลูกแมวตัวนี้

ฉันตั้งชื่อมันว่า “สายฝน” เพราะมันมากับฝนนั่นเอง

หลายอาทิตย์ต่อมาก็พบว่าขาข้างที่ได้รับบาดเจ็บของมันเป็นหายดีแล้ว แต่ทำไมมันไม่สามารถเดินได้ปกติ แม้ลงความเห็นว่ายาสมุนไพรเป็นแนวพิการ เวลามันเดินขาจะกะเผลก ๆ พวกเราพยายามดูแลมันอย่างดี

ทุกวันหลังกลับมาจากโรงเรียน ฉันจะส่งเสียงทักทายโดยการเรียกชื่อมัน ต่อให้มันอยู่มุมไหนของบ้านก็จะรีบวิ่งด้วยขากะเผลก ๆ มาคลอเคลียฉันทันที

เราอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลา 2 เดือน นับพบว่าอาการของมันแปลกไป ในเช้าของวันเสาร์ฉันสังเกตเห็นความผิดปกติที่มากขึ้น ขาของสายฝนดูแปลกไปกว่าทุกวัน ปกติเวลาเดินขามันจะกะเผลก แต่ตอนนี้เวลามันเดินจะเดินลากขา เลยตัดสติใจพามันไปหาหมอ

“ขาสายฝนติดเชื้อบาดเจ็บกะจะ” คุณหมอแจ้งอาการ

“หรือคะ แล้วต้องรักษายังไงคะหมอ” ฉันถามขึ้นด้วยความกังวล

“ดูจากแผลแล้ว มีวิธีเดียวที่จะรักษาได้ คือ การตัดขาข้างที่ติดเชื้อ เพราะไม่อย่างนั้น เชื้อก็จะลามไปที่อื่น ๆ อีก”

“มันจะเจ็บมากไหมคะ” ฉันถามขึ้น

“ไม่เจ็บเท่าไร เพราะหมอมจะฉีดยาชาให้ แต่หลังจากผ่าตัดไปแล้ว ต้องดูแลให้ดี เนื่องจากมันเสี่ยงต่อการติดเชื้อซ้ำ”

เมื่อได้ฟังคำตอบของคุณหมอเช่นนั้น ฉันจึงเงียบไป ฉันกังวลว่าถ้ารักษาแล้วสายฝนจะทนพิษบาดแผลไม่ไหว เพราะตอนนี้ร่างกายของมันซูบผอมและอ่อนแรงเต็มที่

“ฉันขอใช้เวลากลับไปตัดสติใจก่อนนะคะ แล้วจะรีบกลับมาใหม่” ฉันทิ้งท้ายก่อนจะขอตัวออกจากห้องตรวจ

ฉันพาสายฝนกลับมาอยู่ที่บ้านได้ 5 วัน สายฝนยังมีอาการซึม ไม่ยอมกินอาหาร ไม่ยอมลุกเดิน มันเป็นสัญญาณว่าร่างกายมันไม่ไหว

ฉันดูแลมันอย่างดี ทุก ๆ เช้าก่อนไปโรงเรียนฉันจะป้อนอาหาร ป้อนน้ำ และเช็ดตัวให้เรียบร้อย หลังจากนั้นจะส่งให้แม่เป็นคนดูแลต่อ ในช่วงที่ฉันไปโรงเรียน

ฉันรักและผูกพันกับมันมาก ตั้งแต่มีสายฝนเข้ามาในชีวิตทำให้ฉันเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นเพราะฉันจะต้องรับผิดชอบและดูแลเจ้าสายฝน ทุกวันฉันจะรีบกลับมาเพื่อมาเจอมัน ฉันดูแลมันแบบนี้เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ก่อนที่อาการมันทรุดหนัก ไม่ยอมกินอาหารและไม่ยอมลืมนตาเลย

ทุกเช้า ฉันตื่นนอนก็รีบออกจากห้อง เพื่อมาดูว่ามันเป็นอย่างไรบ้าง เช้าวันนี้ดูเหมือนจะไม่เหมือนวันที่ผ่าน ๆ มา ฉันเดินมาเห็นร่างที่นอนแน่นิ่ง ไม่มีสัญญาณว่ามันกำลังหายใจ ฉันค่อย ๆ เอามือไปลูบหัว ลูบท้อง ก่อนจะรู้ว่าสายฝนไม่หายใจแล้ว

ฉันร้องไห้และเสียใจมาก แมวตัวแรกที่ฉันเลี้ยง ทั้งรักและผูกพัน ด้วยความที่มันเป็นแมวที่ไม่สมบูรณ์ ฉันจึงต้องดูแลมันเป็นพิเศษ ฉันรักมันทั้งที่มันเป็นแมวพิการ แมวที่ฉันและแม่แค่บังเอิญเจอ แต่การได้ดูแลมันด้วยความคาดหวังว่ามันจะดีขึ้นและด้วยหัวใจที่รักมันมาก ๆ ทำให้ฉันรู้จักใจตัวเองเด่นชัดขึ้นว่าฉันเมตตาต่อสัตว์มากอย่างไม่เคยคิดมาก่อน

“สายฝน เข้ามาและจากไป” ประโยคที่ฉันเขียนไว้ในโน้ตหน้าสุดท้ายของการเลี้ยงแมว มันทำให้ฉันได้เรียนรู้ความมีเมตตาต่อสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ และฉันได้รับรู้ความรู้สึกที่ต้องสูญเสียสิ่งที่รัก การพลัดพราก มันเป็นความจริงที่ทุกการพบเจอย่อมมีวันต้องจากกัน

...ระหว่างที่เธอกำลังลืงเลว่าจะวาง
กระเป๋าวัดตรงไหน จู่ ๆ มีเด็กนักเรียน
ผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากมุมหนึ่งของ
ห้องเรียนด้วยชุดนักเรียนที่ขาดรุ่ม สกปรก
อีกทั้งยังส่งกลิ่นเหม็นอีกด้วย ขณะนั้นมีลม
พัดเบา ๆ มากระทบหน้าของฟ้าใส เธอชน
ลูกในทันที ร่างนั้นค่อย ๆ เดินไปด้านหลัง
ห้องอย่างช้า ๆ ฟ้าใสรวบรวมความกล้า
หันไปหน้าไปมองและเดินตามร่างนั้นไป...

ที่เดิม...

นางสาวนาซีฟา มะแซ

โรงเรียนอิสลามวิทยาทาน อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ฟ้าใสเป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลายคนหนึ่ง ที่เพิ่งย้ายไปเรียนโรงเรียนในตัวเมืองซึ่งไม่ไกลจากบ้านมากนัก พรุ่งนี้เป็นวันแรกของการเปิดเทอม ด้วยความตื่นเต้นทำให้ค่ำคืนนี้เธอนอนไม่ค่อยหลับ เพราะเธอตื่นเต้นที่จะได้เจอเพื่อนใหม่

กลางดึก ฟ้าใสจึงตัดสินใจมาจัดตารางเรียนของวันพรุ่งนี้ และดูความเรียบร้อยของชุดนักเรียน อย่างน้อย ๆ การทำเช่นนี้ก็ช่วยคลายความตื่นเต้นลงได้บ้าง เสร็จแล้วฟ้าใสจึงตัดสินใจปิดไฟเข้านอนและข่มตาให้หลับลงในเวลาที่ยังคืน

เช้าวันเปิดเทอม ดวงอาทิตย์ส่องแสงยามเช้าเข้ามาผ่านหน้าต่างในห้องนอนของฟ้าใส ร่างที่กำลังนอนอยู่แว่วได้ยินเสียงเท้าของใครบางคนกำลังเดินขึ้นบันได

“ติก ติก ติก”

“ก๊อก ก๊อก ก๊อก” เสียงเคาะประตูห้องเริ่มดังขึ้นพร้อมกับเสียงปลุกของแม่

“ฟ้าใส ตื่นได้แล้วลูก เช้าแล้ว”

ฟ้าใสตื่นขึ้นด้วยความงัวเงียและรีบลืมตาทันทีเมื่อคิดออกว่าวันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรก เธอจึงรีบอาบน้ำแต่งตัว ลงมาทานมื้อเช้าและพร้อมที่จะไปเรียน ฟ้าใสถึงโรงเรียนก่อนเวลาเช้าแถว 20 นาที ในขณะที่เธอเดินไปดูห้องเรียนของตัวเองเพื่อวางกระเป๋านักเรียนและสัมภาระอื่น ๆ ระหว่างที่เธอกำลังลืงเลวจะวางกระเป๋าไว้ตรงไหน จู่ ๆ ก็มี

เด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากมุมหนึ่งของห้องเรียนด้วยชุดนักเรียนที่ขาดร้วย สกปรก อีกทั้งยังส่งกลิ่นเหม็นอีกด้วย ขณะนั้นมีลมพัดเบา ๆ มากระทบหน้าของฟ้าใส เธอชนลูกในทันทีที่ร่างนั้นค่อย ๆ เดินไปด้านหลังของห้องอย่างช้า ๆ ฟ้าใสรวบรวมความกล้าหันใบหน้าไปมองและเดินตามร่างนั้นไป ฟ้าใสคิดว่าเธอน่าจะเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเธอ แต่ทำไมเธอคนนั้นถึงได้แต่งตัวโทรมแบบนั้นกันนะ ฟ้าใสได้แต่สงสัย เธอรู้สึกว่ามันแปลก ๆ จึงเดินตามร่างนั้นไปอย่างเงียบ ๆ ระหว่างทางเธอก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจมากยิ่งขึ้นเพราะทางเดินมันมีแต่หญ้าสูง ๆ เหมือนไม่มีใครดูแลมานาน เธอเดินไปตามทางที่ไม่ค่อยจะเป็นทางเท้าไหว เดินไปสักพักจนสุดรั้วโรงเรียน เธอกวาดตามองไปรอบ ๆ มองชาย-หญิง มองหน้า-หลัง ก็เหมือนจะไม่มีใครเลย ร่างนั้นที่เธอเคยเห็นอยู่ใกล้ ๆ ก็ไม่เห็นแล้ว เธอสะดุ้งเพราะเสียงกริ่งเข้าแถวดังขึ้น เธอรีบวิ่งกลับไปทางเดิมเพื่อเข้าแถวทันที

ในขณะที่เธอกำลังเข้าแถวอยู่นั้น เธอคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู้อย่างละเอียด จู่ ๆ ขนของเธอลุกพองขึ้นทั่วร่าง แต่ด้วยความที่เป็นเธอที่ไม่เชื่อเรื่องลึกลับทำนองผี เธอจึงคิดว่าตัวเองน่าจะตาผัดไปเอง หลังจากที่ได้เข้าแถวเสร็จ เธอเดินไปยังห้องเรียนที่ได้วางกระเป๋านักเรียนไว้ตั้งแต่ตอนมาถึง

“นี่ฟ้าใส! จะไปไหนอะ ห้องเราอยู่ทางนี้” เสียงเอวาที่เพิ่งรู้จักกันตอนเข้าแถวตะโกนเรียก

“ห้องเรียนเราอยู่ทางนี้ไม่ใช่เธอ”

“ไม่ใช่ ห้องเรียนเราอยู่ทางนี้”

เมื่อได้ยินเสียงเอวาพูดอย่างนั้นแล้วเธอรู้สึกแปลกใจแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ได้แต่พยักหน้าและเดินตามหลังเอวาไปอย่างว่าง่าย

เช้าวันต่อมา ฟ้าใสตื่นนอนด้วยความสดใส และทำกิจวัตรประจำวันเช่นเดิม และวันนี้ก็เหมือนกัน เธอไปถึงโรงเรียน 20 นาที ก่อนเวลาเข้าแถว

ครั้นเธอเดินผ่านห้องเมื่อวานที่เข้าใจผิดว่าเป็นห้องเรียน เหตุการณ์ของเมื่อวานได้เกิดขึ้นอีกครั้ง ไข่เธอเจอผู้หญิงเมื่อวานเดินออกจากห้องเดินไปทางด้านหลัง พร้อมด้วยลมเบา ๆ กับเสียงนกกร้อ

ฟ้าใสเรียบเรียงเหตุการณ์ตั้งแต่เมื่อวานจนถึงวันนี้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอเริ่มสงสัยในตัวผู้หญิงคนนั้นมากขึ้น

“ทำไมฉันถึงเจอผู้หญิงคนนั้นอีกแล้วและเจอในเวลาเดิมด้วย” เธอพิมพ์กับตัวเองเบา ๆ

เธอพยายามถามเพื่อน รุ่นพี่ แต่ก็ไม่มีใครรู้จักหรือเห็นผู้หญิงที่ฟ้าใสพูดถึงเลย แต่ถึงอย่างไรฟ้าใสก็ไม่ละเลยความอยากรู้ของเธอ เธอพยายามถามรุ่นพี่คนอื่น ๆ หรือเพื่อนที่เรียนที่นี่ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 แม้เธอจะถามใครไปกี่คน แต่เธอไม่ได้เบาะแสแม้สักนิด

หลายวันต่อมา เธอช่วยหาคนที่พอจะทราบเหตุการณ์ที่ฟ้าใสพบเจอโดยการแนะนำรุ่นพี่คนหนึ่งชื่อพินัท พินัทเป็นรุ่นพี่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

“ตอนที่พี่เข้ามัธยมศึกษาปีที่ 1 มาแรก ๆ เพื่อนพี่ก็เห็นเหมือนที่น้องฟ้าใสเห็นเลย”

ฟ้าใสอธิบายถึงลักษณะของผู้หญิงคนนั้นปรากฏว่าตรงกัน รุ่นพี่จึงเล่าต่อไปว่า

“เมื่อก่อนห้องนั้นเป็นห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้หญิงคนนั้นที่น้องเห็นคือนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในปีนั้น เธอเป็นเด็กที่เข้ากับเพื่อนไม่ค่อยได้ เธอมักจะโดนเพื่อนแกล้งอยู่บ่อยครั้ง แต่เธอเป็นเด็กที่เรียนเก่งมาก จนกระทั่งวันหนึ่ง เพื่อนผู้ชายแกล้งโดยการเอาสมุดการบ้านที่ครูให้ส่งวันนี้ของเธอไปเผาด้านหลังห้อง ทำให้เธอเสียใจมากและฆ่าตัวตายในที่สุด สุดท้ายทำให้วิญญาณของเธอต้องวนเวียนอยู่ที่นี่ไม่สามารถไปไหนได้” พินัทเล่ายาวยืดยาวจนฟ้าใสและทุกคนที่อยู่ตรงนั้นเข้าใจ

หลังจากที่ฟังรุ่นพี่เล่าจบ เธอรู้สึกสงสารผู้หญิงคนนั้นที่โดนเพื่อนแกล้ง จนต้องจบชีวิตตัวเอง เสียชีวิตและความเก่งของผู้หญิงคนนั้นที่ต้องจบลงเพราะเรื่องการกลั่นแกล้งในโรงเรียนแบบนี้ ฟาโศคิดในใจว่าหากเธอต้องเจอหรือตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับผู้หญิงคนนั้น เธอจะทำอะไร และจะเลือกจบชีวิตของตัวเองหรือไม่ คิดแล้วเธอก็หัวน้ ่น เพราะเธอก็เป็นเด็กใหม่สำหรับโรงเรียนนี้เหมือนกัน

เมื่อกลับถึงบ้าน เธอจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้แม่ฟัง และได้ภวานาให้เธอคนนั้นหลุดพ้นจากสถานทีนั้น

หมดหวัง

นางสาวโซเฟีย หะยีนาแว

โรงเรียนนรุตดิน(มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

กริ่งงแงแงแงแงแง เสียงกระดิ่งเรียกให้นักเรียนทุกคนเข้าแถวเคารพธงชาติ วันนี้เป็นวันแรกของการเปิดเทอมภาคเรียนที่ 2 เด็กนักเรียนมากันแต่เช้าเพราะจะรีบมาจองโต๊ะเรียนมุมโปรดของตัวเอง

เทอมนี้ฉันกับอัสมาทันจองโต๊ะติดหน้าต่างเหมือนทุกเทอมที่ผ่านมา อัสมากระโดดกอดฉันด้วยความดีใจ เช่นเดียวกับเพื่อนอีกหลายคนในห้องเรียนต่างส่งเสียงดีใจที่ได้เจอกัน และบางคนดีใจที่ได้นั่งโต๊ะใกล้กับเพื่อนคนเดิม

แปดนาฬิกาสามสิบนาที ถึงเวลาเรียนคาบแรก ครูสาวในชุดเดรสลายดอกไม้หลากสี กับผ้าคลุมสีพื้นตัดกับสีของดอกไม้ มุ่งหน้ามาที่ห้องเรียนของพวกเรา

“สวัสดีค่ะเด็ก ๆ” ครูมาริสากล่าวทักทายพวกเรา

แน่นอนว่าพวกเราคิดว่าเธอเป็นครูที่ปรึกษาของชั้นเรียนเทอมนี้ เพราะโรงเรียนกำหนดให้คาบแรกของวันนี้เป็นการพบปะครูที่ปรึกษาของแต่ละชั้น

“สวัสดีค่ะ/ครับคุณครู” ทุกคนตอบรับคำทักทายพร้อมกัน

กิจกรรมในห้องเรียนดำเนินไปเรื่อย ๆ ทุกคนต่างตื่นเต้นกับตารางเรียนของเทอมนี้ เพราะพวกเรามีสิทธิ์เลือกสมัครชุมนุมที่สนใจได้ตามความสนใจของตนเอง ครูมาริสาใช้เวลาสี่สิบนาทีกับการอธิบายเรื่องการเรียนการสอนและกิจกรรมในเทอมนี้ ก่อนที่จะขอตัวไปสอนห้องอื่น

ส่วนพวกเราแยกย้ายกันไปทำธุระส่วนตัว ก่อนจะกลับมาเรียนตามปกติในช่วงเช้า

“วันนี้กินอะไรดี” อัสมากระซิบข้างหูเมื่อเหลือเวลาสิบนาทีก่อนถึงเวลาพักเที่ยง

“อยากกินก๋วยเตี๋ยวกะหร่านี่” ฉันรีบตอบกลับเพราะความอยากกินตั้งแต่ช่วงปิดเทอม

ก๋วยเตี๋ยวกะหร่านี่ เป็นร้านโปรดของฉันกับอัยดา เธอเป็นรุมเมทฉันที่เรียนอยู่อีกห้อง

“วันเสาร์นี้พวกเราไปเที่ยวกันไหม” ฉันเอ่ยถามสมาชิกในวงสนทนาอีกสองคนคืออัสมาและอัยดา

“ได้นะ เรามีที่ไหนที่อยากไปหรือยัง” อัยดาเอ่ยถามฉัน

“ฉันอยากไปน้ำตก เห็นในตึกตึกเขาวิวกันเยอะมาก ไรต์ตอนเย็นฉันส่งวิวให้คุณะ” ฉันตอบกลับแบบไม่ลังเล เพราะเป็นสถานที่ที่ฉันวางแผนและอยากไป

“ไปเดินห้างไหม ฉันอยากซื้อหนังสือนิยาย” อัสมาเสนอขึ้น

“ถ้าอย่างนั้น เราไปเดินห้างกันก่อน เสร็จแล้วค่อยไปเล่นน้ำที่น้ำตก ก่อนจะกลับหอเย็น ๆ จะได้ไม่ต้องกังวลที่ชุดเปียก” อัยดาสรุปแผนในช่วงวันหยุดของพวกเรา

เช้าวันเสาร์ถึงเวลานัดของพวกเรา ฉันกับอัยดาตื่นตั้งแต่เช้า อาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย วันนี้เรานัดกันแต่งตัวโทนสีฟ้า พวกเราเสร็จก่อนเวลานัด เลยออกไปกินมื้อเช้าร้านกะพาหน้าโรงเรียน ระหว่างรออัสมาขับรถจากบ้านมาโรงเรียน ระยะทางราว 15 กิโลเมตร

เก้านาฬิกาสามสิบนาที ถึงเวลานัดของเราสามคน ฉันกับอัยดาทานมื้อเช้าเรียบร้อยจึงรีบออกจากร้านไปรอหน้าโรงเรียน

ตึ้ง...เสียงข้อความแจ้งเตือนในกลุ่มแชตดังขึ้น ฉันหยิบมือถือในกระเป๋ามาดู

“ขอโทษนะ เราเผลอหลุดปากว่าจะไปน้ำตก แม่เลยไม่อนุญาตให้ไป” ข้อความจากอัสมา

ฉันและอัยดาเห็นข้อความพร้อมกัน พวกเรารู้สึกหงุดหงิดและผิดหวังที่ทุกอย่างไม่เป็นตามแผน พวกเรานั่งซึมและคุยกันว่าจะไปกันอีกไหม

“ไม่เป็นไร เราไปกันสองคน” อัยดาเอ่ยขึ้นมาพร้อมส่งยิ้มให้

หลังตกลงกันว่าจะยังคงทำตามแผนที่วางไว้ต่อ พวกเราบริหารจัดการตัวเองและเดินทางกันตามแผนเหมือนเดิม

“เป็นอย่างไบบ้าง น้ำตกสวยตามรีวิวไหม” อัสมาเอ่ยทักเมื่อเห็นฉันกำลังกวาดห้อง

“ดี” ฉันตอบสั้น ๆ ก่อนจะทำความสะอาดต่อให้เรียบร้อย แล้วรีบไปเข้าแถวเคารพธงชาติ

เหตุการณ์วันเสาร์ที่ผ่านมา ทำให้ฉันน้อยใจและไม่อยากสนทนากับอัสมา พวกเราไม่ได้ไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันสองวันแล้ว จนวันนี้เป็นวันที่พวกเราต้องสมัครชุมนุม ทำให้เรามีบทสนทนาที่ต้องคุย

“ฉันรอวันที่จะได้ไปเที่ยวด้วยกัน วันนั้นฉันตื่นเต้นมากที่พวกเราจะได้ไปด้วยกัน พอถึงเวลากลับไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ ฉันเลยน้อยใจ” ฉันพูดความในใจกับอัสมาก่อนอัสมาจะขอโทษอีกครั้ง

“เราวางแผนกันใหม่นะ รอบนี้ฉันจะขออนุญาตแม่ล่วงหน้า” อัสมาตอบ

วันหนึ่งฉันชวนอัยดามานั่งกินมื้อเที่ยงพร้อมกันอีกครั้ง พวกเรา 3 คนสนทนากันเรื่องวันหยุดยาวที่กำลังจะมาถึงในอีก 2 สัปดาห์ คุยกันคร่ำ ๆ ว่าจะไปหาที่ไหน

“พวกเราจะเดินทางโดยรถไฟ เมื่อถึงหาดใหญ่แล้ว ค่อยเช่ารถดีไหม” อัยดานักวางแผนทริปเอ่ย

“เธอไปได้จริง ๆ ไหม” ฉันเอ่ยถามอัสมา

“ไปได้สิ ฉันจะขอแม่ตั้งแต่นี้เลย”

หลังจากที่ทุกอย่างถูกวางแผนโดยอัยดาเรียบร้อยแล้ว ในใจฉันได้คิดล่วงหน้าไว้แล้วว่าวันนั้นคงเป็นวันที่ฉันมีความสุขที่มีเพื่อนที่ฉันรักได้ไปเที่ยวและเรียนรู้ชีวิตพร้อม ๆ กัน ขณะที่ใจหนึ่งกำลังนึกภาพความสุขวันนั้น อิกใจของฉันก็เริ่มกังวลว่าอัสมาไปได้จริงไหม พ่อแม่อนุญาตให้ไปใช่ไหม ฉันเลยเอ่ยถามอัสมาอีกครั้ง

“แน่ใจแล้วใช่ไหม ว่ารอบนี้เธอจะไปกับพวกเราได้” ฉันเอ่ยถามอัสมา

“แน่ใจ ไม่ต้องเป็นห่วงไปได้แน่นอน” อัสมาตอบอย่างมั่นใจว่าเธอไปได้จริง ๆ ฉันกับอัยดาสบายใจ เพราะน้ำเสียงอัสมาดูมั่นใจมาก พวกเราวางแผนตกลงกันเรื่องเดินทาง ที่พัก เพื่อจะวางแผนเงินที่จะหารกัน เมื่อทุกอย่างเริ่มชัดเจน อัยดารับหน้าที่จองที่พักพร้อมจ่ายค่ามัดจำ

สองวันก่อนวันนัดของพวกเรา มีข้อความจากอัสมาส่งมายังห้องแชทส่วนตัวฉันว่า

“ฉันไปไม่ได้แล้ว พ่อและแม่ให้เหตุผลว่ามันอันตรายเกินไปที่พวกเราจะเดินทางกันเอง”

เรื่องราวครั้งก่อนย้อนกลับมาในความคิดฉันอีกครั้ง แต่รอบนี้มันเกินกำลังความอดทนที่ฉันจะทำใจได้ เพราะทุกอย่างถูกจ่ายเงินในจำนวนหารร่วมกันสามคน พอเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ทำให้พวกเราต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายกันแค่ 2 คน

“ทำไมทำกับพวกเราแบบนี้ พวกเราเสียใจ ผิดหวังมากนะ” ฉันพิมพ์ตอบกลับสนทนาด้วยความโกรธ และไม่พอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้

“เราขอโทษนะที่ผิดสัญญา” อัสมาตอบกลับสั้น ๆ บทสนทนาจบลงเพราะฉันตัดสินใจที่จะไม่ตอบกลับ

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พวกเราเสียใจ และผิดหวังกับการกระทำของอัสมาในครั้งนั้นมาก ๆ ทำให้พวกเราไม่สามารถมองหน้าพูดคุยกันได้ อีก และค่อย ๆ ห่างกันไป

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์ ฉันกับอัยดาไม่เห็นหน้าเธออีกเลย เราตั้งคำถามกันสองคนว่า

“เธอหายไปไหน ในโซเซียลก็ไม่เห็นความเคลื่อนไหว ทำไมเธอไม่มาโรงเรียน ขาดเรียนครบ 2 สัปดาห์แล้ว หรือเธอไม่สบายหรือเปล่า” คำถามมากมายผุดขึ้นในความคิดของฉันกับอัยดา จนวันนี้พวกเราตัดสินใจไปหาอัสมาที่บ้าน จึงเห็นว่าเธออยู่บ้านแค่นี้ไม่ได้ไปโรงเรียน

“หลังจากทุกคนในห้องรู้ความจริงว่าอัสมาทำอะไรกับพวกเราแล้ว ไม่มีเพื่อนอยากคบด้วยเพราะคิดว่าอัสมาเป็นคนโกหก อัสมาจึงไม่กล้าไปโรงเรียน” แม่ของอัสมาเล่าให้พวกเราฟัง

ฉันกับอัยดาหันมามองหน้ากันด้วยความรู้สึกผิด ก่อนจะเดินไปหาอัสมาในบ้าน เพื่อปรับความเข้าใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น

“พวกเรากลับมาคุยกันเหมือนเดิมนะมา” อัยดาพูดพร้อมยื่นมือไปจับมืออัสมา

“ตอนนั้นพวกเราแค่โมโห อาจจะพูดอะไรไปแบบไม่ทันคิด พวกเราไม่ได้โกรธเธอแล้วนะ” ฉันพูดซ้ำอีกครั้งพร้อมดึงทั้งสองคนมากอด

“หลังจากนี้เราจะไม่สัญญาอะไรให้ใครต้องผิดหวังแล้วนะ” อัสมาพูดพลางร้องไห้ด้วยความรู้สึกผิด

แมื่อยืนมองเด็กทั้งสามคนกอดกันด้วยความรัก ความเข้าใจ สิ่งเหล่านี้คือมิตรภาพที่จะช่วยให้พวกเขาผ่านเรื่องราวที่เข้าใจผิดกันไปได้ เธอตระหนักดีว่าการกระทำของลูกสาวไม่ดีและไม่ถูกต้อง การผิดสัญญาเป็นเรื่องใหญ่ นำมาซึ่งความไม่น่าเชื่อถือในตัวลูกสาวของเธอได้ แต่เธอก็เชื่อว่าเด็ก ๆ จะผ่านวันที่พวกเขาไม่เข้าใจกันไปได้ พวกเขาจะได้จดจำเป็นบทเรียนของชีวิตว่าแต่ละคน แต่ละเรื่องนั้นมีเหตุผลในตัวของมันเองเสมอ

... “ใครจะไปเชื่อง่าย ๆ ละ เพื่อน
ที่ฉันสนิททั้งคน รู้นิสัยใจคอกันอยู่”
อานีลพูด พร้อมส่งยิ้มมาให้ฉัน

“ก็จริง เหตุการณ์ครั้งนี้มันพิสูจน์
ความสัมพันธ์พวกเราเลยที่เดียวนะ ดีใจที่
เรารู้จักกันและกันอย่างจริงใจ” ฉันทิ้งท้าย
ก่อนที่จะลุกจากโต๊ะไต่ต้นไม้เพื่อเข้าเรียน
คาบบ่าย...

เพื่อนที่ดี

นางสาวอาติละห์ มะแซ

โรงเรียนนุรุดดีน (มุลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

มนุษย์แต่ละคนมีหลากหลายรูปแบบที่แตกต่างกันไป ท่ามกลางความหลากหลายของสังคม เหมือนกับชีวิตของคนเรามีความสัมพันธ์หลายรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ความสัมพันธ์ในรูปแบบของการเป็นเพื่อนก็เช่นเดียวกัน

สำหรับฉัน ความสัมพันธ์ของคำเพื่อนคือสิ่งสำคัญ เพื่อนทำให้ฉันกล้าที่จะทำอะไร ๆ อย่างไม่โดดเดี่ยว ได้เรียนรู้ และได้พบอะไรหลาย ๆ อย่าง ทั้งเพื่อนสมัยอนุบาล ประถม และสมัยมัธยม ทั้งคอยไปไหนมาไหนด้วยกัน คอยสอน คอยช่วยเหลือกัน แก้ปัญหาให้แกกัน และพากันไปในทางที่ดี นี่แหละคำว่า “เพื่อน”

เพื่อนเริ่มต้นจากคนแปลกหน้า กาลเวลาทำให้เป็นคนรู้จักกันต่างฝ่ายต่างเข้าหากัน คุยกัน ความเป็นเพื่อนมักจะมีกำแพงในช่วงแรกทำให้แต่ละคนไม่กล้าแสดงความเป็นตัวของตัวเองหรือเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงให้อีกฝ่ายรู้ แต่กาลเวลาที่ผ่านพ้นไปทำให้กำแพงที่เคยมีพังทลายลงด้วยการอยู่ด้วยกันในทุกวัน รับประทานอาหารด้วยกัน เรียนห้องเดียวกัน เดินไปละหมาดพร้อมกัน และอีกหลากหลายกิจกรรมที่ได้ทำร่วมกัน

ช่วงแรก ๆ ของการเปิดเทอม ฉันเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก้าวแรกที่ฉันเดินเข้ามาในโรงเรียน สายตาสอดส่องหาห้องเรียน ฉันเดินไปมาสักระยะ ยังไม่มีท่าทีว่าจะเจอห้องเรียน จึงตัดสินใจเดินเข้าไปหานักเรียนผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง

“ขอโทษค่ะ ห้องเรียนชั้น ม.4/7 ไปทางไหนคะ”

“ไปพร้อมพวกเราก็ได้ พวกเราเรียนอยู่ห้องนี้เหมือนกัน” หญิงสาวคนหนึ่งตอบพร้อมชวนให้เดินไปด้วยกัน

“ตรึมอากาเสะ ฉันเพิ่งย้ายมาเรียนต่อที่นี่ ฉันเลยยังไม่รู้จักสถานที่ไหนเลย” ฉันพูดขึ้นมาหลังจากขอบคุณ

“ฉันอยู่กับพวกเราได้เลย เดี่ยววันนี้พวกเราจะพาไปแนะนำสถานที่ต่าง ๆ ให้รู้จัก” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเต็มใจและสดใสมาก

ระหว่างที่กำลังเดินไปที่ห้องเรียน ฉันคิดในใจว่าช่างโชคดียเหลือเกินที่วันแรกของฉันในรั้วโรงเรียนแห่งนี้เริ่มต้นด้วยความรู้สึกที่ดี

เหตุการณ์วันนั้นทำให้ฉันและเพื่อน ๆ ได้รู้จักกัน และอยู่กลุ่มเดียวกันตลอดมาจนถึงวันนี้ พวกเราสนิทกันมากขึ้นทุกวัน ทำให้ฉันรู้จักนิสัยของเพื่อนแต่ละคนดี

อานิล ผู้หญิงร่างสูง ผิวแทน เป็นคนขี้เล่น หัวเราะเสียงดัง และเป็นคนตลก เธอจะเป็นคนหนึ่งในกลุ่มที่มักจะทำให้ทุกเรื่องเป็นเรื่องตลกไม่เครียด แม้เรื่องเครียดเราก็กังหัวเราะได้ ส่วนอานากิมีนิสัยไม่ต่างจากอานิลเท่าไร เพียงแต่อานากิจะเป็นผู้หญิงปากร้าย แต่เธอใจดี และคนสุดท้ายคือฉันชื่อว่า นิลวา เป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกง่าย งอนเก่ง

เราสามคนชอบทำอะไรด้วยกัน ไม่ว่าจะรับประทานอาหาร อ่านหนังสือ หรือทำกิจกรรมด้วยกัน แต่มีวันหนึ่งก็มีเหตุการณ์เข้ามาให้พวกเราเผชิญ

“อานิล ฉันรู้เรื่องบางอย่าง” อานากิพูดกับอานิล ขณะที่พวกเรานั่งอยู่ที่โต๊ะใต้ต้นไม้

“เรื่องอะไร” อานิลถาม

“มีคนบอกฉันว่านิลวาไปแกล้งเด็ก ป.6 ด้วยการเอาสมุดวาดภาพของน้องไปซ่อน จนน้องต้องโดนครูดุเพราะน้องไม่มีสมุดมาส่งครู คนที่เล่าบอกฉันด้วยว่าพวกเราคบกับนิลวาให้ระวังด้วย ” อานากิพูด

เมื่อฉันฟังจบไม่ได้พูดแสดงความคิดเห็นใด ๆ ออกไป อาเนียลยังนั่งเงียบอยู่เช่นกัน ท่ามกลางความเงียบอาเนียลเอ่ยออกมาเป็นคนแรก

“ฉันว่ามันไม่ใช่ความจริง เพราะฉันรู้ว่าพวกเราสามคนอยู่ด้วยกันตลอดเวลา”

จากเหตุการณ์ครั้งนี้ฉันรู้สึกโชครืดที่มีเพื่อนอย่างอาเนียลและอานา พวกเธอทั้งสองคนไม่ด่วนที่จะตัดสินเพื่อนเพียงเพราะเรื่องเล่าจากคนนอก

“พวกเธอเชื่อไหมล่ะว่าฉันทำพฤติกรรมแบบนั้น” ฉันถามขึ้นมา

“ฉันไม่เชื่อนะ เพราะเราแทบจะอยู่ด้วยกันตลอดเวลา เธอไปทำแบบนั้นตอนไหนล่ะ” อาเนียลตอบและรีบถามต่อทันที

“ใช่ เหตุการณ์นี้ไม่จริง ฉันคงถูกใส่ร้าย” ฉันตอบไปสั้น ๆ เพราะไม่อยากให้เรื่องมันยืดยาว

“การที่คนนั้นพูดแบบนี้ เขาต้องการอะไรหรือ หรืออยากให้พวกเราทะเลาะกัน” อานาพูดขึ้นมา

“เป็นไปได้ เพราะพวกเราสนิทกันมาก แทบจะไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกันเลย อาจมีงอนบ้างบางครั้ง” ฉันพูดสนับสนุนอานา

“ฉันเห็นด้วยนะ” อาเนียลเสริม

“ฉันขอบคุณพวกเธอมาก ที่ยอมมาเล่าให้ฉันฟัง และเราได้คุยกัน ไม่ปิดบังกัน เหตุการณ์นี้พวกเรากลับกันดีที่พวกเราไม่หลงไปเชื่อไม่จริงพวกเราก็คงเลิกคบ เลิกเป็นเพื่อนไปแล้ว” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงดีใจ

“ใครจะไปเชื่อง่าย ๆ ละ เพื่อนที่ฉันสนิททุกคน รู้นิสัยใจคอกันอยู่” อาเนียลพูด พร้อมส่งยิ้มมาให้ฉัน

“ก็จริง เหตุการณ์ครั้งนี้มันพิสูจน์ความสัมพันธ์พวกเราเลยที่เดียวนะ ดีใจที่เรารู้จักกันและกันอย่างจริงจัง” ฉันทิ้งท้าย ก่อนที่จะลุกจากโต๊ะไต่ต้นไม้เพื่อเข้าเรียนคาบบ่าย

...พี่อีลฮาม มองซาน่าอย่างมีความหวัง ฉันที่อยู่ข้าง ๆ ได้แต่อิงพร้อมหัวใจที่กำลังเจ็บปวดแต่อธิบายไม่ได้ ซาน่าอำปากค้ำ เป็นสัญญาณว่าตกใจและอิงไม่ต่างจากฉัน...

ความรู้สึกที่ซ่อนไว้

นางสาวอิตติชาม แวหามะ

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ฉันมีพี่น้องอายุเท่ากัน หน้าตาเหมือนกัน เรียนอยู่ห้องเดียวกัน และมักจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันในทุก ๆ ช่วงเวลา เราสองคนเป็นแฝดกัน ฉันชื่อชานีเยเป็นพี่ ส่วนน้องชื่อชาน่า ถึงแม้เราจะเป็นฝาแฝด แต่นิสัยของเราสองคนไม่เหมือนกันเลย

ชาน่าจะเป็นคนเฮฮา สนุกสนาน กล้าแสดงออก ส่วนฉันเป็นคนเงียบ ๆ ไม่กล้าแสดงออก ซื่อาย แม้นิสัยจะต่างกันคนละขั้ว แต่เราสองคนเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทหรืออาจจะมากกว่าเพื่อนสนิทเลยทีเดียวได้ พวกเราสองคนแถมมองตาก็คouldเข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายจะสื่อได้ มีเรื่องอะไรก็มักจะเล่าสู่กันฟังเสมอ เรามักจะไปไหนมาไหนด้วยกัน ชอบอะไรเหมือน ๆ กัน

ฉันรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับชาน่า รู้ว่าชาน่าชอบใคร คนที่ชาน่าแอบชอบนั้นเป็นรุ่นพี่ประธานนักเรียน ชื่อว่าฟีอิลฮาม รุ่นพี่คนนี้เป็นที่สนใจมากในหมู่นักเรียนหญิง เรียนเก่ง เป็นนักบาสของโรงเรียนอีกต่างหาก ชาน่ามักจะมาเล่าเรื่องฟีอิลฮามให้ฟังบ่อย ๆ ความจริงแล้วฉันก็ชอบฟีอิลฮามเหมือนกัน เวลาชาน่าพูดถึงฟีอิลฮาม ดวงตาของชาน่ามักจะเป็นประกายอยู่เสมอ ฉันรับรู้ได้เลยว่าชาน่ามีความสุขมาก ฉันไม่กล้าที่จะพูดความจริงออกไป ฉันกลัวว่าซักวันพวกเราสองคนจะทะเลาะกัน แค่นี้ได้เห็นชาน่ายิ้มอย่างมีความสุขแบบนี้ฉันก็ดีใจแล้ว

ช่วงพักเที่ยงของวันอังคาร ช่วงเป็นเวลาที่ร้อนมาก ๆ ฉันกับชาน่าเดินลงมาทานข้าวที่โรงอาหาร หลังจากทานมื้อเที่ยงเสร็จเรียบร้อยแล้ว

พวกเราเดินมานั่งหลบแดดตรงม้านั่งใต้ต้นมะขามที่ให้ร่มเงาข้างสนามฟุตบอล พวกเราเห็นฟ็อลฮามเดินอยู่หน้าอาคารเรียน บทสนทนาของฉันทกับชาน่าได้เริ่มต้นขึ้น

“ชาเนี่ย ๆ ดูฟ็อลฮามซิ หล่อมากเลยเนอะ” ชาน่าพูดพลางยิ้มไปด้วย

“อือ ก็หล่อแหละ” ฉันทพูดด้วยน้ำเสียงที่พยายามเก็บความรู้สึกเอาไว้ไม่ให้ชาน่ารู้ว่าฉันทก็คิดแบบเดียวกัน

ฉันทได้แต่ฟังชาน่าพูดเกี่ยวกับฟ็อลฮามอยู่นั้น ได้ยินว่ามีเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้ คนที่เข้มานั้นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นฟ็อลฮามคนที่เราทั้งสองคนแอบชอบ เราสองคนดวงตาเบิกโพลงทันที ทำตัวไม่ถูก โดยเฉพาะชาน่า ฉันทเห็นชาน่าหน้าแดงมาก เสียงฟ็อลฮามพูดขึ้นมาระหว่างที่เราสองคนกำลังนั่งเลิกล้อกันอยู่

“อ้าว! สองพี่น้องมานั่งทำอะไรกันอยู่เหรอ”

“อ้อ คุณเรื่องฟ็อลฮาม” ประโยคที่ตั้งขึ้นในความคิดของฉันท แต่ได้แค่คิด ไม่ได้พูดออกไป

“อ้อ กำลังกินขนมอยู่” ชาเนี่ยตอบไป

ฉันทจึงหันไปหาชาน่า แต่ชาน่านั้นรีบหันหน้าไปทางอื่น ฉันทรับรู้ได้เลยว่าชาน่าเขินมากและฉันทก็เขินไม่แพ้ชาน่าเหมือนกัน จากนั้นฟ็อลฮามก็พูดขึ้นมาระหว่างที่พวกเราสองคนนั่งตัวเกร็งกันอยู่

“ชาน่า เย็นนี้ว่างมั๊ย พี่จะชวนไปคาเฟ่” ฟ็อลฮามพูดพลางยิ้มไปด้วย

ชาน่าที่ตอนนั้นกำลังหน้าแดงพร้อมกับทำหน้าสงสัย ตอบฟ็อลฮามไปอย่างรวดเร็ว

“ว่าง ๆ ค่ะ” ชาน่าพูดด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

“งั้นเย็นนี้ เจอกันที่ร้านนะ”

ฉันทได้แต่มองแผ่นหลังของฟ็อลฮามที่ค่อย ๆ เดินห่างออกไป หลังจากนั้นฉันทจึงหันไปหาชาน่า

“ขานีเยยย พี่อิลฮามจะบอกอะไรฉันอะ ฮีอออ” ขาน่าถามด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้น

“คงจะบอกชอบแก้มั้ง” ฉันพูดพลางในใจก็รู้สึกเจ็บ

ฉันพูดแบบนั้นไปเพราะฉันรู้ว่าถึงแม้พวกเราจะเป็นแฝดกัน แต่คนที่มักจะได้รับความสนใจจากคนรอบข้างอยู่เสมอก็คือขาน่า เธอเป็นคนเรียนเก่ง เฮฮา และสนุกสนาน เธอมักจะได้รับความสนใจจากคนรอบข้างอยู่บ่อยครั้ง ทำอะไรก็โดดเด่นอยู่เสมอ ต่างกับฉันที่เรียนกลาง ๆ ไม่มีอะไรโดดเด่น ฉันกับขาน่ามักจะโดนเปรียบเทียบอยู่เสมอ และครั้งนี้ก็เช่นกัน พี่อิลฮามไปสนใจขาน่า

เวลาที่พี่อิลฮามนัดกับขาน่าก็มาถึง ขาน่าไปที่ร้านที่ได้นัดหมายไว้ โดยมีฉันไปด้วย เพราะเราไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด พี่อิลฮามเดินมา ในมือถือดอกกุหลาบ ดอกกุหลาบดอกนั้นดูสวยสดใสเหมือนขาน่า

“ขอโทษนะที่พี่มาช้า พอดีไปซื้อดอกไม้มาให้” พี่อิลฮามพูดขณะที่เสียงยังหอบ

“ไม่เป็นไรค่ะ พวกเราเพิ่งมาถึงเมื่อไม่นานเหมือนกัน” ขาน่าตอบไปด้วยดวงตาเป็นประกาย

“อะพี่ให้” พี่อิลฮามพูดพร้อมยิ้มเขิน ๆ

“ให้หนูเหรอเนี่ย ชอบคุณค่ะ” ขาน่าถามพร้อมสีหน้าแปลกใจ

“ใช่ ให้น้องนั่นแหละ” พี่อิลฮามตอบพร้อมด้วยรอยยิ้มหวานที่ดูหล่อมมากกว่าปกติ

ขาน่ารับดอกไม้ในมือมาด้วยความตื่นเต้น ดอกกุหลาบดอกนั้นยังมีก้านดอกที่ยาวอยู่ที่ยึดด้วย ขาน่าจึงหยิบขึ้นมาอ่าน ใจความในนั้นเขียนว่า

“พี่ชอบน้องขาน่านะ พี่แอบมองน้องมานานแล้ว วันนี้อยากบอกให้น้องรู้” รอยยิ้มและใบหน้าแห่งความเขินอายบนใบหน้าขาน่าดูแล้วช่างมีความสุขมากมาย

ดวงตาของฉันเบิกโพลงพร้อมกับหันไปหาชาน่า ชาน่านั้นทำหน้าที่
ไม่ต่างจากฉันเลย

ฟီลฮามมองชาน่าอย่างมีความหวัง ฉันที่อยู่ข้าง ๆ ได้แต่เอ็ง
พร้อมหัวใจที่กำลังเจ็บปวด ชาน่าหน้าแดงด้วยความเขินอายเมื่อฟီลฮาม
จ้องไปหน้า

ตอนนี้ฉันสับสนมากกว่าควรจะทำอย่างไรดี ควรจะออกไปจาก
ตรงนี้เลยตีใหม่หรือรอให้ทั้งสองคนคุยกันเสร็จ ฉันวางหน้าไม่ถูก สุดท้าย
ฉันก็ตัดสินใจ

“ชาน่า เดี๋ยวฉันออกไปรอนั่งข้างนอกนะ ข้างในแอร์เย็นมาก ฉัน
รู้สึกหนาว” ฉันพูดพลางลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่

ฉันเดินออกจากร้านด้วยขาทั้งสองที่รู้สึกหนักอึ้ง ขาทั้งตัว
เหตุการณ์แบบนี้ไม่เคยเกิดกับฉันเลย นี่เป็นครั้งแรก

ไม่นานนัก ชาน่าได้ออกมาโดยฉันรอเธออยู่ข้างนอก ฉันได้แต่
คิดในใจว่าชาน่าคงจะไม่สังเกตเห็นดวงตาที่บอบช้ำของฉันหรอก และคง
จะไม่เข้าใจว่าฉันกำลังรู้สึกอย่างไร

ระหว่างเดินทางกลับบ้าน ชาน่าได้เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ฉัน
ออกไปนั่งข้างนอกว่าตอนที่ไดยินคำสารภาพของฟီลฮามนั้น ชาน่าได้แต่
นั่งเหม่อลอย ไม่เชื่อว่าจะเป็นความจริง กว่าจะดึงสติตัวเองกลับมาได้

“หลังจากที่ฉันได้สติกลับมาฉันตอบไปว่าอะไรรู้ไหม” ชาน่าถาม
ฉัน พร้อมกับยิ้มพลางทำตาปริบ ๆ ไปด้วยเหมือนอยากให้ฉันถามต่อ

“ตอบว่าอะไรล่ะ”

“ฉันตอบไปว่า ฉันก็แอบชอบฟီลฮามเหมือนกัน” ชาน่าพูด
พลางยิ้มมีความสุข

ฉันก็ไม่คิดที่จะบอกความจริงกับชาน่าไปหรอก แค่ได้เห็นชาน่ามี
ความสุขฉันก็มีความสุขไปด้วย ความรู้สึกที่ฉันชอบฟီลฮามก็จะค่อย ๆ
หายไปเองในสักวัน

ฝัน...ที่ไม่เป็นจริง

นางสาวกิสมีรา เปาติง

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอมะนัง จังหวัดนราธิวาส

นาอ์ฟ เด็กผู้หญิงจากหมู่บ้านชายแดนตากใบ-มาเลเซีย เธอเป็นเด็กคนหนึ่งที่ไม่มีโอกาสได้ตัดสินใจอะไรด้วยตัวเองเลย แม้กระทั่งเรื่องสำคัญที่สุดในช่วงชีวิตเด็กมัธยมปลายนั่นคือ การเลือกมหาวิทยาลัยและคณะที่ตัวเองสนใจ ชอบ และมีความใฝ่ฝันอยากจะทำต่อไป

นาอ์ฟรู้สึกแย่ทุกครั้งที่คิดทบทวนว่าตัวเองไม่เคยมีสิทธิ์และไม่เคยมีโอกาสในการเลือกตัดสินใจ ไม่ว่าเรื่องอะไรในชีวิตเธอ มักจะถูกจัดการให้เสร็จเรียบร้อยจากคนในครอบครัว โดยเฉพาะพ่อ ผู้ชายเคร่งขรึม เด็ดขาด และไม่รับฟังใคร

นาอ์ฟใฝ่ฝันอยากเรียนทันตแพทย์ มันเป็นอาชีพในฝันของเธอ เธอชอบอะไรที่เกี่ยวกับฟัน เพราะเธอเป็นเด็กคนหนึ่งที่มีฟันผุเยอะ และต้องไปอุดฟันที่โรงพยาบาลทุกเดือนจนหมอลำเธอได้

ภาพการไปหาหมอฟันจะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ ในจินตนาการของเธอ เธอจะนึกถึงบรรยากาศในห้องทำฟัน ภาพที่หมอมักจะยิ้มให้คนไข้ทุกคน เมื่อคนไข้ถอนลงบนเก้าอี้ทำฟัน หมอก็จะนำผ้ามาปิดหน้าไว้ คำพูดของหมอชวนทำให้คนไข้เพลิดเพลินกับการทำฟัน

หมอมักจะพูดประโยคเดิม ๆ ซ้ำ ๆ ว่า

“หมอมักจะอุดฟันชิ้นนี้ คนไข้อาจจะเสียฟันชนิดหนึ่งนะ ถ้าคนไข้รู้สึกปวด ให้ยกมือบอกหมอได้นะ” ประโยคซ้ำ ๆ ที่คุ้นหูคนไข้ของเธอ

ทุก ๆ วันเสาร์หรือวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ครอบครัวของเธอมักจะนัดเจอกันและรับประทานอาหารพร้อมกัน วันหนึ่งขณะที่กำลังรับประทานอาหารมือเย็น อยู่ ๆ ก็มีทสันทนาหนึ่งตั้งขึ้นมา

“เริ่มคิดหรือยังว่าอยากเรียนต่อสายไหน เกี่ยวกับอะไร” แม่ถามพร้อมมองมายังนาอีด้วยความจดจ่อและรอคำตอบ

“อยากเรียนทันตแพทย์ แต่กลัวมีจะส่งเสียไม่ไหว คณะนี้มีค่าใช้จ่ายสูงด้วย”

“ไม่ว่าจะเรียนอะไรมีพร้อมสนับสนุนอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายเลย แค่ว่าทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด มีพร้อมสนับสนุน และภูมิใจแล้ว” ลั่นคำพูดของแม่ เธอน้ำตาไหล

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ครอบครัวเธอคุยกันเรื่องนี้ แต่ครั้งที่ผ่าน ๆ มาเธอมักจะไม่มีโอกาสได้พูด เมื่อพูดมักจะถูกค้านโดยพ่ออยู่เสมอ การพูดคุยครั้งนี้เหมือนการเปิดโอกาสใหม่ เส้นทางใหม่ และโลกแห่งการเริ่มต้นใหม่ของเธอก็ว่าได้

วันรุ่งขึ้น เป็นวันหยุดประจำสัปดาห์ ครอบครัวเธอมีงานรวมญาติครั้งใหญ่ของปี ทุกคนต่างมาพร้อมหน้าพร้อมตากัน นาอีเป็นพี่คนโตในบรรดาญาติพี่น้อง ตอนนี้อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทุกครั้งของการรวมตัว ญาติ ๆ มักจะให้ความสำคัญกับเรื่องเรียนต่อมหาวิทยาลัยของเธออยู่เสมอ ขณะทุกคนนั่งพร้อมหน้าพร้อมตากันที่ห้องนั่งเล่น น่าสังเสียดมาจากมุมซ้ายของห้อง

“นาอีฟคิดหรือยังว่าจะเรียนต่อคณะไหน”

“อยากเรียนทันตแพทย์” นาอีฟตอบไปโดยเร็ว

“เธอคิดดีแล้วเธอที่จะเรียนคณะนี้ คณะนี้เรียนยาก ค่าใช้จ่ายสูง เธอก็เรียนแค่โรงเรียนเล็ก ๆ ในชุมชนบริเวณชายแดน จะไปสู้กับนักเรียนโรงเรียนในเมืองได้อย่างไร”

นาอียฟ์ไม่ได้ตอบอะไรนอกจากยิ้มแห้ง ๆ คำพูดของน้ำทำให้เธอ ลังเล เพราะคำพูดของน้ำก็เป็นความจริงที่เธอเองก็เคยกังวล เธอได้แต่คิด กับตัวเองว่าจะเรียนต่อคณะนี้ดีไหมหรือจะหาคณะอื่นสำรอง

แม้เธอจะถูกตั้งคำถามมากมายเท่าไรก็ตาม ความไฝฝันของเธอ ก็ไม่เคยหายไปไหน ใช้เวลาไม่นานเธอก็ได้ตัดสินใจว่าจะเรียนคณะ ทันตแพทย์ แม้คนอื่นจะพูดอย่างไรก็ไม่สนใจ แต่เธอก็มีแผนสำรองว่าถ้า สอบเข้าคณะทันตแพทย์ไม่ได้ เธอจะเข้าเรียนคณะครุศาสตร์เป็นลำดับ ต่อไป

ช่วงหนึ่ง นาอียฟ์ทำตัวสบาย ๆ ไม่อ่านหนังสือ ไม่ติดตามเพจการ สมัครสอบ TGAT TPAT จนไม่รู้ข่าวว่าเธอเปิดรับสมัคร TPAT 1 เธอมา รู้อีกครั้งตอนที่เธอไปรับสมัครไปแล้ว ตอนนั้นนาอียฟ์กังวลมาก เก็บตัวอยู่ แต่ในห้อง ไม่ยอมออกไปไหนเลย นอกจากอาบน้ำและกินข้าวแค่บางมื้อ

เที่ยงของวันหนึ่งแม่ของเธอมาเคาะประตูห้อง เพื่อจะคุยกับ เธอ ๆ เปิดประตูและโผล่เข้าไปกอดแม่ ก่อนจะร้องไห้ออกมาและสารภาพ กับแม่ว่ารู้สึกเสียใจที่ไม่ตั้งใจอย่างที่พูดไว้

“อย่าร้องไห้เลย มื้อยากให้พยายามต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มี จะอยู่ตรงนี้ข้างกะเสมอ ปีหน้าค่อยสมัครใหม่” แม่พูดขณะที่สวมกอดนา อียฟ์อยู่

คำพูดของแม่ทำให้เธอรู้สึกดีเหมือนได้จุดเธอขึ้นมาจากความ ผิดหวังอีกครั้ง อย่างน้อยนาอียฟ์รับรู้ว่ามีแม่ที่พร้อมรับฟัง เธอจึงคิดว่า อยากสอบเข้าคณะทันตแพทย์ปีหน้า ระหว่างรอรอบเวลาในปีนี้อเธอคิดว่าจะ สอบเข้าคณะครุศาสตร์ไปก่อน เธอไม่อยากหยุดเรียน เพราะถ้าหยุดแล้ว กลัวตัวเองจะไม่อยากเรียนต่อในที่สุด

นาอียฟ์ได้ผ่านสัมภาษณ์คณะครุศาสตร์แล้ว ในวันที่ประกาศผล เธอก็รู้ดีเรื่องดีใจที่บ้าน เป็นวินาทีที่เธอเข้าไปกอดแม่แล้วร้องไห้ออกมา สะอึกสะอื้น น้ำตาแห่งความดีใจและเศร้าใจไหลออกมา โอกาสเข้ามาหา เธออีกครั้งหนึ่งแล้ว เธอสัญญากับแม่ว่าเธอจะทำให้ดีและเต็มที่กับโอกาส

ที่ได้รับในครั้งนี แม่ลูกต่างสวมกอดซึ่งกันและกัน เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก
แห่งความยินดี ปลอบใจ และให้กำลังใจกัน

เพื่อนใหม่ของฉัน

นางสาวมัชชาเราะห์ สุปาวัน

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

เมื่อฉันเข้าสู่รั้วโรงเรียนของสถาบันใหม่ ฉันได้พบกับผู้คนมากมาย หนึ่งในนั้นเป็นกลุ่มคุณครูที่กำลังสังสรรค์กันอย่างสนุกสนาน เสียงดังเจี๊ยวจ๊าวมาแต่ไกล มันเป็นเสียงของกลุ่มพวกพี่ ๆ ที่มักันเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ รวมกับเสียงของเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน

ฉันได้มาเรียนที่โรงเรียนดินนียะห์และอยู่ปอเนาะ เป็นนักเรียนประจำ การมาเรียนวันแรกฉันไม่รู้เลยว่าจะปรับตัวให้เข้ากับโรงเรียนใหม่อย่างไร เพราะฉันเป็นคนเข้าสังคมไม่เก่งและไม่ชอบสถานที่ที่มันวุ่นวาย นี่คงเป็นเหตุผลที่ช่วงสัปดาห์แรกไม่มีใครเข้าหาฉันเลย

สัปดาห์ถัดมามีนักเรียนใหม่เข้ามาเรียนอีกคนหนึ่ง ฉันลังเลและครุ่นคิดอยู่นานว่าควรจะเข้าไปทักเธอคนนั้นหรือไม่ และใช้ คำสั่งจากสมองของฉันบอกว่าอย่าเข้าไปทักเลยอยู่คนเดียวไปอย่างนี้เถอะ ซึ่งฉันก็ทำตามคำสั่งของสมองตัวเองอย่างไร้เหตุผลอื่นใด

ณ มุมห้องสี่เหลี่ยม เสียงดังโวยวายจากใครบางคนทำให้ฉันต้องตื่นขึ้น เสียงนั้นเป็นเสียงของคุณครูที่กำลังบ่นถึงฉัน

“เธอจะมานอนในคาบเรียนไม่ได้นะ” คุณครูเอ่ยขึ้นด้วยความโกรธ

ฉันทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับและเอ่ยคำขอโทษ เพราะฉันคงไม่กล้าตอบโต้คนที่ฉันเคารพหรอกนะ เมื่อคุณครูเห็นอย่างนี้ คุณครูจึงเงียบและพยายามสงบสติอารมณ์ตัวเองเพื่อจะสอนต่อ

“ไหนใครเป็นนักเรียนใหม่ลุกขึ้นมาแนะนำชื่อหน่อยค่ะ”

เธอคนนั้นลุกขึ้นยืนพร้อมกับแนะนำชื่อตัวเอง ในใจเธอคิดอยู่ว่า เธอจะโดนครูดูไหม เพราะวันนี้เธอมาสายด้วย แถมเป็นเด็กนักเรียนใหม่

“ดิฉัน ด.ญ. นาดาชา เลขที่ 33 ค่ะ”

“ทำไมถึงเพิ่งมาเรียนล่ะ” คุณครูถาม

“พอดีหนูต้องเตรียมของเพื่อจะมาอยู่หอค่ะ”

“โอเค นั่งลงได้ค่ะ” คุณครูพูดขึ้น

หลังจากคุณครูซักถามนาดาชา พวกเราจึงได้เข้าสู่การเรียน ผ่านไปหลายชั่วโมงเมื่อถึงเวลาพัก ฉันรีบเดินเข้าไปทักนาดาชาทันที แต่เนื่องจากเราทั้งสองคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ทำให้เราทั้งคู่มีอาการเขิน ฉันเดินเข้าไปถามเธอทันทีเมื่อไม่มีใครเริ่มบทสนทนา

“เธอมาจากไหนเหรอ” ฉันถามนาดาชา

“เรามาจากตากใบ แล้วเธอล่ะ” นาดาชาถามกลับ

“เรามาจากกระแจะ”

เมื่อฉันตอบไป บทสนทนาจึงจบลง ความเงียบกลับมามีอีกครั้ง ครั้ง สักพักเราสองคนเอ่ยขึ้นมาพร้อมกันว่า

“เธออยู่ปอเนาะมั๊ย”

“อ๋อ! ใจตรงกันเลย” ฉันเอ่ยขึ้น

หลังจากคำพูดนี้ทำให้เราสองคนเริ่มคุยกันมากขึ้นจนทำให้ฉันเรียกเธอได้เต็มปากเลยว่าเพื่อนสนิท

เวลาผ่านไป 1 ปีเต็ม ตอนนี้เราทั้งสองคนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเป็นปีสุดท้ายที่เราจะได้เรียนด้วยกันเพราะพวกเรายังไม่ทราบว่าจะในอนาคตพวกเราจะยังเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกันไหมหรือจะต่างแยกย้ายกันไป ดาชาเดินเข้ามาในห้องที่ฉันกำลังนอนอยู่ ด้วยสีหน้าหม่นหมองหลังจากได้คุยโทรศัพท์กับคุณแม่

“เป็นอะไรรีเล่า” ฉันถามดาชา

“คือแม่ของฉันบอกว่าไม่ให้ฉันอยู่ปอเนาะแล้วอะ แม่จะต้องไปทำงานต่างจังหวัดแล้วฉันต้องอยู่ดูแลน้องหลังจากเลิกเรียน” ดาชาตอบ

ฉันรู้สึกเศร้าและถึงขั้นซึม เมื่อไถ่ยืนอย่างนั้น เพราะฉันสนิทกับเธอที่สุด และเธอคนเดียวที่คอยอยู่เคียงข้างฉันตลอดมา เมื่อตาซาเห็นสีหน้าฉันเปลี่ยนไป เธอจึงพูดขึ้นมาว่า

“อย่าคิดมาก ม.4 นี้ถ้าเราสอบติดสายวิทย์เราอาจจะได้อยู่ด้วยกันก็ได้นะ”

“ฉันกลัวว่าเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันนี่สิ” ฉันตอบพลางยิ้มออกไป เราทั้งคู่ต่างเจียบกันไป แต่ฉันไม่อยากจะบรรยายการสอบ ๗ เปลี่ยนเป็นความเจียบจนเกินไป ฉันจึงชวนตาซาคุยกันเรื่องอื่นและทำให้บรรยายการสอบ ๗ กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง แม้ภายในใจของฉันรู้สึกเศร้าและอยากจะร้องไห้เธออยู่ปอนาะต่อก็ตาม

เมื่อถึงวันสอบเลือกสายการเรียน ฉันกับตาซาเข้าสอบพร้อมกัน พวกเราขออุทาจากอัลลอฮ์ขอให้พวกเราได้อยู่ด้วยกันแบบนี้อีก แต่ดูเอาครั้งนี้อัลลอฮ์ยังไม่ได้ตอบรับทันที ฉันยังรู้สึกเศร้าและเสียใจมาก ๗ เพราะฉันกับตาซาต้องแยกห้องเรียนกัน และที่น่าเศร้ากว่านั้นคือตาซาได้เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ พวกเราเริ่มคุยกันน้อยลง เจอกันบ้างเป็นบางครั้งเท่านั้น ฉันอยากจะถามเธอว่าทำไมถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้ แต่ไม่อยากจะให้ตัวเองดูใจง่และไร้เหตุผล ฉันจึงทำได้เพียงเก็บคำพูดนั้นไว้ในใจและยอมรับความจริงที่เป็นอยู่

สุดท้ายแล้วต่อให้เราจะได้ไม่ได้อยู่ด้วยกันและสนิทกันเหมือนเมื่อก่อน แต่เราก็คงยังเป็นเพื่อนกันอยู่ เพื่อนที่ค่อย ๆ ห่างเหินกันไกลมากขึ้น มากขึ้น และมากขึ้น

...แต่แล้ววินาทีแห่งความสูญเสีย
เจ็บปวด โศกเศร้า ก็ถาโถมเข้ามา เมื่อ
เวลาผ่านไปประมาณ 10-15 นาที
หมอชั้นได้เดินออกมาจากห้องฉุกเฉินและ
แจ้งข่าวว่าพ่อของโรสได้กลับไปหาอัลลอฮ์
แล้ว...

ครอบครัวของโรส

นางสาวชลธิษะห์ เจ๊ะสาอิ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ครอบครัวของโรส มีกัน 3 คน คือ พ่อ แม่ และตัวโรสเอง ครอบครัวของโรสเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ตอนเด็ก ๆ โรสสนิทกับพ่อมากกว่า เพราะพ่อจะดูแลโรสมากกว่าแม่ ไม่ว่าจะเตรียมข้าวปลาอาหารให้ช่วยโรสแต่งตัวไปโรงเรียน ไปรับ-ส่งที่โรงเรียน ส่วนแม่ต้องออกไปทำงานเพราะแม่เป็นอุซตะซะห์ (ครูสอนศาสนา) ไปเข้ากลับเย็นทุกวัน นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้โรสสนิทกับพ่อมากกว่า ความสนิทสนมของโรสกับพ่อนั้นผูกพันแน่นแฟ้น

เมื่อต้นปี พ.ศ. 2562 พ่อของโรสมีอาการผิดปกติทางร่างกาย เหตุการณ์วันนั้นพ่อก็มีอาการหายใจไม่สะดวก โรสและแม่ของเธอพาพ่อไปโรงพยาบาลเพื่อที่จะไปตรวจร่างกายว่าเป็นโรคอะไร และคำตอบของคุณหมอจนถึงกับทำให้โรสกับแม่ตกใจสุดขีดคือ พ่อของโรสเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย โรสไม่เคยคิดเลยว่าโรคร้าย ๆ แบบนี้จะเกิดขึ้นกับพ่อตัวเอง เพราะพ่อเป็นคนที่มีร่างกายแข็งแรง พ่อมักจะออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ

วันหนึ่งพ่อหกล้มขณะเข้าห้องน้ำ โรสและแม่ต่างตกใจจึงรีบพาไปโรงพยาบาล จากนั้นมาพ่อก็กลายเป็นคนไข้ติดเตียง พ่อของโรสติดเตียงประมาณ 6-7 เดือน โรสยังจำได้ว่าในวันที่ 7 เดือนมีนาคม พ.ศ.2562 พ่อของเธอยากกินข้าว โรสถึงกับอึ้งเพราะหลายวันก่อนหน้านี้พ่อเบื่ออาหารไม่ได้กินข้าวเลย จากนั้นเธอได้ป้อนข้าวให้พ่อ พ่อกินถึงคำที่ 3 ก็อาเจียนออกมา โรสตกใจมาก

“แม่ ๆ มาดูพ่อเร็ว พ่อเป็นอะไรไม่รู้ โรสกลัวอะแม่ เราพาพ่อไปโรงพยาบาลก่อนดีกว่า” โรสตะโกนเรียกแม่ ด้วยความตกใจขณะที่ตัวสั่นไปหมดเพราะความกลัว

โรสกับแม่รีบนำตัวพ่อไปโรงพยาบาลทันที โดยที่ไปพบหมอชั้น ซึ่งเป็นหมอประจำของพ่อ พ่อถูกส่งเข้าห้องฉุกเฉินอย่างเร่งด่วน ทำให้โรสกับแม่กังวลและกลัวมากจนทำอะไรไม่ถูก

“แม่คะ พ่อจะเป็นอะไรไหม” โรสถามแม่

“ไม่หรอกลูก พ่อต้องปลอดภัย และอยู่กับเราไปอีกนาน” คำปลอบโยนที่โรสได้จากแม่ช่วยให้เธอคลายความกังวลลงได้

แม่แม่จะกลัวและเป็นห่วงพ่อมากแค่ไหน แต่ใบหน้าของแม่มียังคงความเข้มแข็งของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยพยายามอดทนและอดกลั้นความรู้สึกไว้ไม่แสดงออกมาต่อหน้าคนเป็นลูกอย่างโรส

แต่แล้ววินาทีแห่งความสูญเสีย เจ็บปวด โศกเศร้า ก็ถาโถมเข้ามา เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 10-15 นาที หมอชั้นได้เดินออกมาจากห้องฉุกเฉินและแจ้งข่าวว่าพ่อของโรสได้กลับไปสู่อ้อมกอดของอัลลอฮ์แล้ว

“ฮือ ฮือ ฮือ แม่ ๆ พ่อไม่อยู่กับเราแล้ว พ่อจากเราไปแล้ว” โรสร้องไห้ออกมาอย่างคนที่เจ็บปวดที่ต้องสูญเสียคนที่รักที่สุดไป

ใบหน้าที่เศร้าหมองของแม่ที่ต้องมาสูญเสียคนรักไป แต่กลับไม่มีน้ำตาให้เห็น เพราะแม่เป็นคนที่เข้มแข็งมาก กลับเป็นโรสที่ร้องไห้พึมพายไม่หยุด และไม่สามารถที่จะหยุดน้ำตาไว้ได้

ครอบครัวของโรสต่างโศกเศร้าเสียใจกับการจากไปของคุณพ่อ และตัวโรสเองยังทำใจยอมรับกับการจากไปของคุณพ่อไม่ได้ เธอยังคงเศร้าซึม ทานอาหารไม่ได้ และโรสคิดว่าตนเองคือคนผิด เพราะเป็นคนที่ป้อนข้าวให้พ่อเป็นคนสุดท้ายและทำให้พ่อต้องเข้าโรงพยาบาลอย่างฉุกเฉิน และในที่สุดพ่อก็ได้จากครอบครัวไป จนทำให้โรสมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ได้เป็นโรสที่เคยน่ารักของครอบครัวอีกต่อไป

โรสถึงกับทำตัวเหลวไหล เกเร ไม่อยากไปโรงเรียน ไม่คุยกับแม่ เก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ยอมทำอะไรทั้งสิ้น เป็นเหมือนคนที่ไร้ซึ่งเป้าหมายในชีวิต ไม่มีกำลังใจ ไม่มีจุดมุ่งหมายเหมือนแต่ก่อน ได้แต่เก็บตัวอยู่กับตนเองเงียบ ๆ ภายในห้อง จนวันเวลาผ่านไป

“โรส ๆ ลูก เปิดประตูให้แม่เข้าไปได้ไหม แม่มีเรื่องจะคุยด้วย ลูกจะทำตัวแบบนี้ไม่ได้นะ ตอนนี้ลูกกำลังทำร้ายตัวเองอยู่ รู้รึเปล่า” แม่ส่งเสียงอยู่หน้าประตูห้อง

โรสเดินมาเปิดประตูให้แม่ แม่เข้ามาคุยกับโรสว่าถึงพอจะไม่อยู่กับเราแล้ว โรสก็ยังม่แม่ แม้ว่าแม่จะไม่ค่อยดูแลโรสเพราะแม่ต้องทำงานหาเลี้ยง

หลังจากที่พ่อได้จากไป โรสอยู่กับแม่กันสองคน ตอนนั้นแม่ของโรสทำงานส่งเธอเรียน แม่ของโรสถือเป็น “ฮีโร่” คนหนึ่งเลยก็ว่าได้

กิจวัตรแต่ละวันของแม่ก็แทบจะไม่ได้หยุดพัก นอกจากกลางคืนตอนเข้านอนโรสจะกลับจากกรีดยางไปสอนต่อ ตัวโรสเองรู้สึกสงสารแม่เหมือนกัน แต่แม่บอกกับโรสว่าโรสมีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียว เรียนให้เก่ง ให้ได้เกรดดี ๆ เพื่อแม่จะได้ภูมิใจในตัวของเธอ ถึงจะอยู่กันแค่ 2 คน โรสก็ไม่เคยขาดความรักและความอบอุ่นเลยเพราะแม่ของโรสเป็นได้ทั้งพ่อ แม่ และเพื่อน คอยให้กำลังใจโรสอยู่ตลอด โรสเองก็เป็นคนที่ค่อนข้างเอาแต่ใจ ปกติของคนที่มีพ่อแม่ตามใจอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยขัดใจแม้แต่เรื่องเดียวและแม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด ความที่มีภาระเยอะแม่จึงหารายได้เสริมโดยการขายขนมปังปิ้ง เมื่อโรสเห็นความทุ่มเทของแม่ที่ทำทุกอย่างเพื่อเธอแล้ว เธอจึงกลับมาตั้งใจเรียนเพื่อตอบแทนความทุ่มเทของแม่

จนถึงตอนนี้พ่อของโรสก็ได้จากเธอไปประมาณ 6 ปี กว่าแล้ว แต่โรสเองก็ไม่เคยลืมพ่อเพราะพ่อจะอยู่ในหัวใจของโรสเสมอ

...วินาทีนั้นผมรู้เลยว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมจะได้อยู่ข้าง ๆ พ่อแบบนี้ มันคงไม่มีอีกแล้วที่ผมและพ่อจะได้อยู่ด้วยกัน น้ำตาที่ไหลนองอาบแก้มผมอยู่แล้วก็ค่อย ๆ ไหลเป็นทางมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่สามารถที่จะหยุดมันได้ มันคือน้ำตาแห่งความเศร้าโศก เสียใจ และเจ็บปวดมากสำหรับผม...

เสียใจแต่ย้อนกลับไปได้

นายด่วนรออิม ตัวนกถือจิ

โรงเรียนดินนิยะห์ อิสลามียะห์ อำเภอมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ชีวิตในวัยเด็กที่ไร้เดียงสา มีครอบครัวคอยสนับสนุน ทั้งพ่อ แม่ พี่ชาย พี่สาว คอยให้คำปรึกษาและคอยช่วยเหลือ ครอบครัวผมไม่ได้มีฐานะร่ำรวยแต่เพราะมีคนคอยช่วยเหลือทำให้ชีวิตของผมนั้นราบรื่นมาก ผมกลายเป็นเด็กที่เอาแต่เล่นไปวัน ๆ ไม่ได้คิดวางแผนเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองเลย

วันหนึ่งพ่อของผมป่วยหนัก เนื่องจากอายุมากขึ้นและโรคภัยต่าง ๆ รุมเร้า ทำให้ทั้งครอบครัวต้องดิ้นรนในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านการเงินและการไปพบหมอเพื่อรักษาพ่อ แต่อาการของพ่อก็ไม่ดีขึ้น กลับแย่ลงด้วยซ้ำ แม่ต้องรับหน้าที่ทำงานคนเดียวและยังต้องตื่นเช้าขึ้น จักรยานเพื่อไปกรีดยาง เส้นทางทั้งมืดและขรุขระ กว่าจะไปถึงสวนก็ใช้เวลาไม่ใช่น้อย ๆ แค่นี้ก็ให้ถึงสวนแม่ก็เหนื่อยมากแล้ว อีกทั้งยังต้องกรีดยางที่ละต้น ๆ ทั้งนั่ง ทั้งยืน สลับกันไปทั้งคืน บางครั้งก็โดนหนามจนได้รับบาดเจ็บ กว่าจะเสร็จใช้เวลาหลายชั่วโมง แม่ในตอนนั้นลำบากมาก

ยังโชคดีที่มีพี่ชายคนโตคอยช่วยเหลือแม่ ทำให้แม่เบาแรงลงบ้าง ที่แม่ต้องทำงานหนักอย่างนี้เพราะแม่ต้องหาเงินเพื่อส่งเสียผมและพี่สาวที่กำลังเรียนอยู่ ทำให้แม่ต้องแบกรับภาระแรงกดดันมากและพี่ชายได้แต่ช่วยเหลือนิด ๆ หน่อย ๆ เพราะพี่เองก็มีครอบครัวของตัวเองที่ต้องดูแล ครอบครัวเรดำเนินชีวิตอยู่แบบนั้นเป็นเวลา 2 ปี

ชีวิตที่แสนยากลำบากของแม่ดำเนินมาถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นจุดสุดท้าย วันที่ผมไม่อยากให้มาถึงมันก็มาถึง วันนั้นทุกอย่างในครอบครัวของผมเกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2556 พ่อของผมที่เจ็บป่วยมาอย่างยาวนานได้จากทุกคนในครอบครัวไป ทุกคนในครอบครัว ทั้งพี่ ๆ ญาติ ๆ ต่างกลับมาที่บ้าน ส่วนผมเอาแต่ร้องไห้อยู่ข้าง ๆ พ่อ โดยมีพี่สาว พี่ชาย น้ำและแม่อ่านอัลกุรอานอยู่ข้าง ๆ พ่อ จนพ่อค่อย ๆ จากไปอย่างสงบ

วินาทีนั้นผมรู้เลยว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมจะได้อยู่ข้าง ๆ พ่อ แบบนี้ มันคงไม่มีอีกแล้วที่ผมและพ่อจะได้อยู่ด้วยกัน น้ำตาที่ไหลนองอาบแก้มผมอยู่แล้วก็ค่อย ๆ ไหลเป็นทางมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่สามารถที่จะหยุดมันได้ มันคือน้ำตาแห่งความเศร้าโศก เสียใจ และเจ็บปวดมากสำหรับผม

หลังจากที่พ่อได้จากพวกเราไปแล้ว ผู้คนในหมู่บ้านต่างมาให้กำลังใจและช่วยกันจัดการพิธีต่าง ๆ ตามขั้นตอนของศาสนาอิสลามจนเสร็จสิ้น ผมในเวลานั้นได้แต่เฝ้ามองผู้คนที่กำลังเตรียมขั้นตอนต่าง ๆ ผมรู้สึกเหมือนเป็นคนที่ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย เธอแต่ร้องไห้อย่างเดียวไม่สามารถสงบสติอารมณ์ตัวเองได้ จนมาถึงขั้นสุดท้ายของการจัดการร่างของพ่อ โต๊ะอิหม่ามเรียกให้ผมไปดูหน้าพ่อและจูบหน้าผากพ่อเป็นครั้งสุดท้าย แต่ผมในตอนนั้นช่างโง่เขลาเหลือเกิน ผมไม่ได้หอมแก้มพ่อเพื่ออำลาพ่อ เอาแต่ร้องไห้ จนพี่ผมเดินมาบอกให้ผมเช็ดน้ำตาและไปหอมแก้มหรือจูบหน้าผากพ่อเป็นครั้งสุดท้าย

“เดะ ๆ เช็ดน้ำตาให้แห้ง แล้วเดินไปจูบหน้าผากพ่อเป็นครั้งสุดท้าย”

พี่ชายผมเรียกผมด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย แต่ผมก็ไม่สามารถทำให้น้ำตามันแห้งได้ จนไม่สามารถที่จะหอมแก้มพ่อได้

“ฮือ ฮือ ฮือ” เสียงร้องไห้ของผมที่ดังขึ้นจนไม่อาจจะกลั้นเอาไว้ได้ เมื่อเห็นเขากำลังจะปิดหน้าพ้อและห่อศพ เพื่อที่จะนำไปประกอบพิธีในขั้นตอนต่อไป

“พ้อ ๆ ๆ ๆ ๆ ” เสียงผมเรียกพ้อด้วยความเจ็บปวดเป็นระยะจนทำให้แม่ต้องเดินมาปลอบผม

“อย่าร้องไห้นะลูก พ้อไปสบายแล้ว พ้อเขาทนอยู่กับความเจ็บป่วยมานานจนถึงตอนนี้ เขาไม่เจ็บอีกแล้ว” แม่ปลอบโยนผม

“ลูกฟังแม่นะ พ้อเขาจะสบายใจที่สุดถ้าคนที่เขารักไม่ร้องไห้” แม่พยายามปลอบผมให้สงบสติอารมณ์ของตัวเองให้มากกว่านี้

จากนั้นผู้คนพาศพของพ้อไปทำการละหมาดที่มัสยิดและเดินทางไปกุโบร์เพื่อฝังตามหลักศาสนา ส่วนผมทำได้แค่มองดูจนทุกอย่างผ่านไปโดยที่ผมไม่ได้ทำอะไรเลย

ตอนนี้ผมรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากและรู้สึกผิดที่ในตอนนั้นทำได้แค่ร้องไห้ ด้วยผมตอนนั้นมีอายุเพียงแค่ 9 ขวบ แม้เด็กมากแต่สามารถรับรู้ทุกอย่างและจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี

เมื่อวันเวลาผ่านไปจนผมเติบโตขึ้น และมานึกดูแล้วว่าช่วงเวลายันผ่านไปเร็วมาก แต่ถึงอย่างนั้นความรู้สึกนั้นก็ยังคงอยู่กับผม และชีวิตของผมหลังจากนั้นยังรู้สึกเสียใจ เสียตายและรู้สึกผิดกับสิ่งที่ผมได้ทำในตอนนั้น

ผมจึงคิดว่าอยากเปลี่ยนแปลงตัวเอง จากเดิมที่เป็นคนที่เอาแต่เล่น หันมาสนใจคนรอบข้างและครอบครัวมากขึ้น แม้ยังหาเงินเพื่อเลี้ยงดูพวกเราอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ทอดทิ้ง และเป็นเสาหลักที่เข้มแข็งของครอบครัวได้เป็นอย่างดี

ผมจึงตั้งใจว่าจะช่วยแม่ทำงานแบ่งเบาภาระของครอบครัว พร้อม ๆ กับเรียนไปด้วยและตัวผมได้วางเป้าหมายเอาไว้ว่าในอนาคตจะต้องเรียนให้จบ และประสบความสำเร็จเพื่อที่จะได้ตอบแทนและช่วยเหลือครอบครัวที่คอยสนับสนุนผมมาตลอด

...ฟ้าใสและแม่ไม่ได้ยินแม้แต่คำ
รำลจากพ่อ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงสุดท้าย
ของพ่อ ฟ้าใสร้องให้คร่ำครวญอย่างคนไม่
มีสติ เธอได้แต่ร้องไห้จนไม่ยอมกิน
ไม่ยอมนอน และไม่ยอมไปโรงเรียน ...

ความทรงจำของฟ้าใส

นางสาวนัสนิษฐ์ สุมาระ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ณ หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เป็นหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยธรรมชาติรายรอบ มีบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความสดชื่นในยามเช้า ได้ยินเสียงลำธารที่ไหลผ่านหลังบ้าน ผุ่คนต่างบินออกไปหาอาหารในยามเช้า และเสียงจ้อแจ้วของผู้คนที่ต่างเดินออกมาจากบ้านเพื่อรอขึ้นรถไปทำงานที่หน้าหมู่บ้าน ทุกคนต่างสนิทสนมกันอย่างเป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใส

ครอบครัวเราอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้ ประกอบด้วยพ่อ แม่ และฟ้าใส พ่อของฟ้าใสมีอาชีพรับจ้างเลื่อยไม้ ส่วนแม่มีอาชีพรับจ้างเย็บผ้า ขณะที่ฟ้าใสกำลังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ชั้นปีสุดท้าย

ฟ้าใสเป็นเด็กผู้หญิงที่มีหน้าตาสวย เป็นเด็กเรียบร้อย อารมณ์ดี ใครที่ได้อยู่ใกล้ต่างพากันอารมณ์ดีไปด้วย ฟ้าใสเข้ากับเพื่อนและคนรอบข้างได้ดี และเธอเป็นคนช่างพูดช่างจา เรียนหนังสืออยู่ในระดับปานกลางที่สามารถเอาตัวรอดได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร

ฟ้าใสภูมิใจมากที่ตนเองได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อกับแม่ เพราะเธอรักและเคารพพ่อกับแม่ของตนเองมาก แม้ว่าทางครอบครัวฟ้าใสจะไม่ได้มีฐานะมากนัก แต่เธอพอใจกับครอบครัวที่อบอุ่นแบบนี้ ทุกครั้งที่เธอกลับบ้านจะได้เจอพ่อกับแม่ที่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันทุกครั้ง แม่มักจะทำอาหารจานโปรดให้เธอ ฟ้าใสรู้สึกได้ถึงความสุขที่ตนเองได้รับ แต่แล้วไม่นานความสุขเหล่านั้นได้พังทลายลงเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นกับครอบครัวของเธอ

ในเช้าวันหนึ่งพ่อของฟ้าใสขับรถมอเตอร์ไซด์ออกไปทำงานเหมือนทุกวัน แต่เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อรถมอเตอร์ไซด์ของพ่อเกิดอุบัติเหตุ จนทำให้พ่อฟ้าใสอาการหนักมากถูกส่งตัวเข้าห้องฉุกเฉินอย่างเร่งด่วน

“ตัด ตัด ตัด สวัสดิ์คะ ดิฉันโทรมาจากโรงพยาบาลตากใบ ไม่ทราบที่กำลังคุยกับภรรยาของคุณวินัยไหมคะ”

แม่รีบสายโทรศัพท์ที่ไม่ทราบว่าปลายสายมาจากที่ใด แต่เมื่อแม่ได้ยินว่าเป็นโรงพยาบาลรู้สึกตกใจหน้าซีดจนทำอะไรถูก ฟ้าใสเห็นอาการของแม่รีบวิ่งมาคว้าโทรศัพท์และตอบปลายสายแทน

“ใช่คะ ดิฉันลูกของคุณวินัย” ฟ้าใสตอบ

“คุณวินัยประสบอุบัติเหตุ ตอนนี้อยู่ห้องฉุกเฉินที่โรงพยาบาลนะคะ ทางเราต้องการให้ญาติมาด่วนค่ะ”

สิ้นเสียงของปลายสาย น้ำตาของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเอ่อล้นและไหลลงมาอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว มันคือน้ำตาแห่งความเจ็บปวดและโศกเศร้าที่ไม่อาจบรรยายได้

“คะ ดิฉันจะรีบเดินทางไป” ฟ้าใสตอบด้วยเสียงสั่นเครือ

ฟ้าใสและแม่เดินทางมาถึงโรงพยาบาล เธอทั้งสองคนได้ฟังข่าวร้ายยิ่งกว่าคือ พ่อของเธอได้จากไปแล้วระหว่างที่พวกเธอกำลังเดินทางมายังโรงพยาบาล

ฟ้าใสและแม่ไม่ได้ยินแม่แต่คำรำลือจากพ่อ ไม่ได้ยินแม่แต่เสียงสุดท้ายของพ่อ ฟ้าใสร้องไห้คร่ำครวญอย่างคนไม่มีสติ เธอได้แต่ร้องให้จนไม่ยอมกิน ยอมนอน และไม่ยอมไปโรงเรียน จนทำให้แม่ที่เป็นเสาหลักต่อมาจากพ่อเป็นห่วงลูกสาวอย่างมากที่เอาแต่อยู่ในห้องไม่ยอมทำอะไร จากที่เป็นเด็กสนุกสนาน อารมณ์ดีกลายเป็นเด็กที่เก็บตัวไม่ยอมทำอะไรเลย เพราะเธอเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น เธอเอาแต่โทษตัวเองที่ไม่ทันไปดูใจพ่อในช่วงสุดท้ายของชีวิต ฟ้าใสเป็นอย่างนี้อยู่นานจนทำให้ผู้เป็น

แม่ต้องเข้าไปปอบด้วยคำพูดของพ่อที่ฟ้าใสเคยสัญญาไว้ว่าจะทำหากพ่อไม่อยู่แล้ว

“ฟ้าใส ฟ้าใสลูก เปิดประตูให้แม่เข้าไปได้ไหม” แม่ส่งเสียงเรียกฟ้าใส

“ฟ้าใส พังแม่นะ ลูกจะเสียใจแบบนี้ตลอดไปไม่ได้นะ ลูกมีหน้าที่ที่จะต้องทำให้พ่อภูมิใจอีกนะลูก” แม่พยายามพูดอยู่น้าห้องขณะที่ประตูห้องยังปิดสนิท

“ลูกเคยสัญญาว่าถ้าพ่อไม่อยู่แล้ว ลูกจะเป็นคนที่คอยดูแลครอบครัวแทนพ่อ ลืมไปแล้วหรือ ถ้าลูกเป็นแบบนี้ลูกจะเรียนจบได้อย่างไรรอกมาหาแม่นะฟ้าใส”

“คะแม่ หนูขอโทษที่เป็นแบบนี้” ฟ้าใสส่งเสียงตอบพลางรีบเปิดประตูห้องออกมา

“ลูกจะต้องเข้มแข็งและกลับมาเป็นฟ้าใสคนเดิมให้ได้ และทำตามที่ได้สัญญาไว้กับพ่อ”

“คะแม่ หนูจะกลับมาเป็นฟ้าใสที่สดใสของแม่คะ”

คำปบโยนจากแม่ทำให้ฟ้าใสกลับมาเป็นคนเดิมที่ร่าเริงและอารมณ์ดี จนมาถึงวันที่เรียนจบ เธอหวนคิดถึงคนเป็นพ่อที่ได้จากครอบครัวไปแล้ว แต่คำสัญญาที่เธอให้กับพ่อก็ยังคงก้องอยู่ตลอดไม่เคยเลือนหาย

ฟ้าใสตั้งใจทำงานและทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพ่อว่าจะดูแลครอบครัวหากพ่อไม่อยู่แล้ว วันนี้เธอทำได้แล้วเธอเรียนจบ มีการงานที่ดีสามารถดูแลแม่ได้ เธอภูมิใจมากที่คำสัญญาของเธอเป็นจริงและภาพทุกสิ่งทุกอย่างของพ่อ แม่ที่เคยอยู่ด้วยกันอย่างอบอุ่นยังคงวนเวียนอยู่ในความทรงจำของเธอไม่มีวันเลือนหาย

...ใคร ๆ อาจจะคิดว่าความ
เจ็บป่วยคือความโชคร้ายของชีวิต
แต่นั่นกลับคิดว่าความเจ็บป่วยของ
ตัวเองก็เป็นความโชคดีที่ทำให้ฉัน
ค้นพบความฝันของตัวเองได้...

ความฝันที่เปลี่ยนไป

นางสาวนาฬิกา ลาเต้

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ฉันเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมีนามว่านาฬิกา มีความใฝ่ฝันอย่างเด็กทั่ว ๆ ไป แต่ความฝันของฉันมักจะเปลี่ยนแปลงไปเมื่อฉันได้ลองเรียนรู้และประสบมัน

ย้อนไปเมื่อ 6 ปีก่อน ตอนนั้นฉันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ฉันเป็นเด็กไม่ค่อยแข็งแรง ต้องเข้าออกโรงพยาบาลบ่อย ๆ เพราะฉันมีโรคประจำตัวคือโรคไต เวลาที่ฉันต้องไปโรงพยาบาลจะมีพี่พยาบาลมาตรวจร่างกายของฉันทุกครั้งก่อนที่จะได้พบคุณหมอ พอถึงเวลาที่จะต้องฉีดยา พี่พยาบาลจะพูดด้วยน้ำเสียงไพเราะอ่อนหวานเสมอ

“พี่จะฉีดยานี้ ไม่เจ็บน่าจะรู้สึกเหมือนแค่มัดก๊ัด” เสียงพี่พยาบาลที่ตั้งก้องอยู่ในหัว

ด้วยความที่ฉันต้องพบเจอกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ซ้ำ ๆ ที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาล ทุกครั้งที่ฉันไปหาหมอฉันจะเห็นรอยยิ้มที่สวยงามของพี่ ๆ พยาบาล ทำให้ฉันอยากจะเป็นพยาบาลเหมือนกับพี่ ๆ เขาบ้าง เพราะพี่เขามีจิตใจที่งดงาม คอยช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยดูแลผู้ป่วยจากโรคให้หายได้ ถึงแม้อาชีพนี้ทราบกันดีว่าเป็นอาชีพที่ต้องอดหลับอดนอนเพื่อดูแลผู้ป่วยอย่างขยันขันแข็งและเหนื่อยมาก ๆ แต่พี่ ๆ พยาบาลไม่เคยแสดงปฏิกิริยาไม่พอใจเลย ใคร ๆ อาจจะคิดว่าความเจ็บป่วยคือความโชคร้ายของชีวิต แต่นักกลับคิดว่าความเจ็บป่วยของตัวเองเป็นความโชคดีที่ทำให้ฉันค้นพบความฝันของตัวเองได้

เมื่อเวลาผ่านไปฉันเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ความคิดของฉันเริ่มจะเปลี่ยนไป หลังจากได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาชีพพยาบาล ฉันถึงได้รู้ว่าอาชีพพยาบาลนั้นเป็นอาชีพที่ต้องมีความกล้าและจะต้องไม่กลัวเลือด ตรงข้ามกับฉันที่กลัวเลือด ทุกครั้งที่ฉันเห็นเลือดทำให้ฉันหน้ามืดและทำอะไรไม่ถูก ความใฝ่ฝันที่อยากจะเป็นพยาบาลจึงค่อย ๆ จางหายไปจากความคิด

เทอมหน้าฉันต้องเลือกสายสำหรับเรียนต่อระดับมัธยมปลาย ฉันเริ่มค้นหาสิ่งที่ชอบอีกครั้งจึงรู้ว่าตัวเองมีความสุขกับการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ครูคนหนึ่งได้อธิบายเรื่องการคำนวณเลขว่าตัวเลขนี้มาจากโจทย์อย่างไร ต้องใช้สูตรไหนในการหาคำตอบ ในตอนนั้นฉันสามารถคำนวณและแก้โจทย์ปัญหานี้ได้ นี่จึงเป็นที่มาที่ทำให้ฉันเริ่มมีความคิดอยากเป็นครูคณิตศาสตร์ อยากเป็นคนที่มีมอบความรู้ให้แก่เด็กนักเรียน เพราะจากเดิมฉันเป็นคนที่ชอบสอนและชอบแบ่งปันความรู้ให้กับเพื่อน ฉันจึงไปปรึกษาครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์

“เรียนครูวิชาคณิตศาสตร์ เรียนยากไหม เรียนเกี่ยวกับอะไรบ้างคะ”

“ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์เรียนยากนะ ถ้านักเรียนจะเรียนคิดว่าตัวเองไหวไหม”

จากคำพูดของครูในวันนั้นทำให้ฉันเริ่มลังเลอีกครั้งว่าตัวเองจะเรียนไหวไหม ถ้าเรียนแล้วจะเรียนจบหรือเปล่า เมื่อเวลาผ่านไป ความลังเลและความกังวลต่าง ๆ ได้จางหายไปเพราะฉันได้ไปค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเป็นครู และฉันได้ไปพูดคุยกับประโยค ๆ หนึ่งว่า

“ไม่ว่าอาชีพไหน ถ้าใจเรารักและพยายามมากพอย่อมประสบความสำเร็จแน่นอน”

นอกจากนี้ความตั้งใจ ความอดทนและความพยายาม จะนำพาเราไปสู่ความสำเร็จ จากความลังเลถูกแทนที่ด้วยความมั่นใจแทน

“ลูกคิดไว้หรือยังว่าจบชั้น ม.6 จะเรียนต่อด้านไหน” แม่ถามขึ้น ขณะที่ฉันกำลังกวาดใบไม้อยู่หน้าบ้าน

“หนูอยากเรียนครูค่ะแม่”

“ทำไมไม่เรียนพยาบาล พยาบาลเงินเดือนสูงกว่าครูและเป็นอาชีพที่มั่นคงนะ”

“ถ้าหากว่าหนูเรียนพยาบาลหนูต้องฝืนตัวเองแน่ ๆ ค่ะแม่ เพราะหนูกลัวเลือดที่สุดเลยคะ”

“ถ้าลูกแน่ใจกับการตัดสินใจของตนเองแล้วแม่ก็จะไม่บังคับ”

คำตอบของแม่ทำให้ฉันรู้สึกดีใจมาก ๆ ที่แม่ยอมรับและเข้าใจในเหตุผลของฉัน เข้าใจในสิ่งที่ฉันอยากเป็น ฉันมีครอบครัวที่คอยส่งกำลังใจและเป็นแรงสนับสนุนเป็นอย่างดี แม้ว่าที่ผ่านมาฉันมักจะได้รับคำตักเตือนมากมายจากคนรอบข้างถึงความฝันของฉัน แต่ฉันไม่ได้เก็บมาใส่ใจอะไรมากเพราะฉันตั้งมั่นว่าอยากจะเรียนครูจริง ๆ แม้ว่าในอนาคตอาจจะมีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้นหรือใครมาพูดให้ฉันต้องเสียกำลังใจ ฉันคิดว่าแม้จะอย่างไรฉันยังมีครอบครัวที่คอยสนับสนุนและอยู่เคียงข้างฉันตลอด ส่วนฉันจะพยายามทำหน้าที่ของตนเองให้เต็มที่ ๆ สุดเท่าที่ฉันจะทำได้

...วันที่แม่หายจากโรคร้ายแรง
ฉันรู้สึกขอบคุณแม่ที่อดทน ขอบคุณตัวเอง
ที่ก้าวผ่านช่วงเวลานี้มาได้ และขอบคุณ
ญาติ ๆ ที่ช่วยกันดูแลแม่ ทำให้ครอบครัว
เราไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเลยแม้แต่วันเดียว...

คุณแม่ของฉัน

นางสาวนุรน์สลียา ดือเร๊ะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

เวลา 18 ปี คิดว่ายาวนานแค่ไหนกัน ถ้าให้คิดเป็นวันก็ 6,300 วัน เลยนะ มันยาวนานมาก ที่ผู้หญิงคนหนึ่งต้องอยู่กับความเจ็บปวดยาวนานขนาดนี้ คิดว่าเธอเป็นผู้หญิงอย่างไรและอดทนเก่งแค่ไหน ผู้หญิงที่ฉันกำลังจะพูดถึงก็คือแม่ของฉันเอง

ฉันชื่อนุรน์สลียา ดือเร๊ะ มีน้องชายหนึ่งคนในวัย 1 ขวบ ภาพของแม่ที่ฉันจดจำและรับรู้มาตลอดคือ ภาพที่เป็นโรคผิวหนังมีแผลตามตัว ลองคิดดูเถอะว่าที่ผ่านมาแม่ของฉันต้องทนทุกข์และทรมานกับโรคผิวหนังนี้ขนาดไหน

แม่ของฉันเป็นผู้หญิงที่อดทนเก่งมาก ๆ เพราะท่านมีลูก ๆ คอยเป็นกำลังใจ แม่ได้รับการรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลนราธิวาสราชนครินทร์ จ.นราธิวาส มาโดยตลอด โรคของแม่เป็น ๆ หาย ๆ แบบนี้เป็นเวลานาน คุณหมอจึงตัดเอาชิ้นเนื้อบนศีรษะและไหล่ส่งตรวจและส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ปรากฏว่าผลตรวจชิ้นเนื้อออกมาเป็นปกติ ทำให้ไม่ทราบอย่างแน่ชัดว่าโรคที่เป็นอยู่เกิดจากสาเหตุอะไร เมื่อทางการแพทย์ไม่สามารถรักษาโรคผิวหนังของแม่ให้หายได้ ทางบ้านจึงต้องหันไปพึ่งการรักษากับหมอบ้านเป็นบางครั้ง ส่วนหนึ่งเพราะการรักษาแพทย์แผนใหม่มีค่าใช้จ่ายที่สูงมากด้วย

ประมาณช่วงปลายปี พ.ศ.2566 โรคผิวหนังที่แม่เป็นอยู่เกิดกำเริบขึ้นเต็มตัว แม่มีอาการปวดและแสบร้อนเหมือนไฟไหม้ผิวหนัง ฉันรู้สึกแปลกใจมากทั้งที่ก่อนหน้านี้แม่ก็หายแทบจะหมดแล้ว เวลาผ่านไป

2-3 อาทิตย์ อาการของแม่ทรุดลงอย่างรวดเร็วจนฉันตกใจ ไม่นานแม่กลายเป็นผู้ป่วยติดเตียงและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ครั้งนี้ถือว่าแม่ป่วยหนักกว่าที่ผ่านมา ๆ มา จนฉันเริ่มรู้สึกหวั่นใจและเริ่มกลัวมากขึ้น

ช่วงระยะเวลา 2 เดือนกว่า ๆ ที่แม่ป่วยติดเตียง กลางคืนแม่จะนอนได้เพียง 2-3 ชั่วโมง เท่านั้น เพราะจะมีอาการปวดแสบร้อนบริเวณผิวหนังตลอด เมื่อฉันเห็นสภาพแม่ บ่อยครั้งที่ฉันแอบเข้าไปร้องไห้ในห้องเพียงคนเดียวเพราะรู้สึกสงสารแม่ที่จะต้องทุกข์ทรมานอยู่แบบนี้ ฉันไม่สามารถช่วยอะไรท่านได้เลย น้องชายวัย 1 ขวบ ก็ไม่สบาย นี่เป็นบททดสอบอันหนักหน่วงของครอบครัวเรา แต่โชคที่มีน้าสาวคอยเลี้ยงดูน้องชายให้ ไม่อย่างนั้นฉันนึกไม่ออกว่าฉันจะรับมือ และจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างไร

เมื่อญาติ ๆ เห็นอาการของแม่ต่างพากันส่งสารครอบครัวเรา จึงอาสาติดต่อหมอบ้านและไปรับหมอมารักษาแม่ที่บ้าน ช่วงแรกอาการแม่ไม่ดีขึ้น ฉันเคยเห็นแม่แอบร้องไห้ ฉันตอนนั้นที่เป็นเพียงเด็กมัธยมปลาย ไม่รู้ว่าจะต้องพูดกับแม่อย่างไร แต่ฉันรับรู้ แม่กำลังต่อสู้กับโรคเพื่อพวกเรา แม้ว่าแม่จะรู้สึกท้อแต่แม่ก็ยังคงต่อสู้กับโรคนี้อย่างเต็มที่ ในวันที่โรครุนแรงมาก ๆ แม่ก็ยังต่อสู้

ญาติพี่น้องของแม่จากมาเลเซียได้กลับมาช่วยกันดูแลแม่ สลับสับเปลี่ยนกัน เพราะฉันคนเดียวดูแลท่านไม่ไหว และเพื่อให้แม่มีกำลังใจในการรักษาต่อไป ญาติ ๆ ต่างช่วยกันหาหมอมารักษาแม่ ช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์ญาตินำหมอบ้านคนหนึ่งมารักษาแม่และอาการของแม่ก็ค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ ท้ายที่สุดแม่ก็กลับมามีสุขภาพที่แข็งแรงเหมือนเดิม บททดสอบครั้งนี้มันหนักหนาสำหรับครอบครัวเราที่สุด ฉันรู้สึกขอบคุณญาติ ๆ มากที่คอยให้ความช่วยเหลือครอบครัวเรา

วันที่แม่หายจากโรคร้ายแรง ฉันรู้สึกขอบคุณแม่ที่อดทนขอบคุณตัวเองที่ก้าวผ่านช่วงเวลานี้มาได้ และขอบคุณญาติ ๆ ที่ช่วยกันดูแลแม่ ทำให้ครอบครัวเราไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเลยแม้แต่วันเดียว

เพื่อนแท้

นางสาวนุร่อมาน แวฮิงอ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอมะนังนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ในชีวิตคนเรา ย่อมมีการพึ่งพาอาศัยกัน ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม ในแต่ละความสัมพันธ์มีหลากหลายอารมณ์ ความรู้สึก และความคิดที่แตกต่าง เช่นเดียวกับที่บางคนเข้ามาเป็นภัย บางคนก็เข้ามาเป็นมิตร

ฉันมองว่ามิตรภาพมักจะเริ่มต้นจากอะไรที่เรียบง่าย ในโรงเรียน มิตรภาพของคำว่าเพื่อนเริ่มต้นจากอะไรหลาย ๆ อย่าง เพื่อนที่เจอกันตอนไปโรงเรียน เพื่อนที่รู้จักกันตั้งแต่เด็ก เพื่อนที่ไปไหนมาไหนด้วยกัน เพื่อนที่คอยช่วยแก้ไขปัญหาคือช่วยเหลือกันในวันที่ลำบาก ฉันเป็นคนหนึ่งที่โชคดีที่ได้เจอเพื่อนดี ๆ

วันหนึ่งที่ฉันไม่สบาย ฉันขาดเรียนไปแบบเงียบ ๆ โดยไม่ได้บอกเพื่อนในห้องคนไหนเลย ตอนเย็นหลังเลิกเรียน มีดาเพื่อนในห้องที่เรานั่งเรียนใกล้กันส่งข้อความผ่านแชทมาทักทาย

“วันนี้เราลาเรียนให้แล้วนะอิมาน ส่งงานให้แล้วด้วย”

“ขอบใจนะมีดา”

ฉันเก็บสมุดบางวิชาไว้ในโต๊ะ โดยเฉพาะวิชาที่มีการบ้านและฉันทำเสร็จแล้ว มีดาทำหน้าที่ส่งแทนให้ บางวิชาที่ฉันยังทำไม่เสร็จเธอก็จัดการทำให้ ฉันรู้สึกซาบซึ้งกับการช่วยเหลือของมีดามาก ฉันรู้สึกว่ามีดาสามารถเป็นเพื่อนแท้ของฉันได้ ฉันรู้สึกซาบซึ้งจนน้ำตาไหล ไม่คิดว่าเธอจะทำขนาดนี้ ที่ผ่านมามีดาช่วยฉันมาตลอด ฉันไม่รู้ว่าจะตอบแทนอย่างไร

เพื่อนอีกคนหนึ่งของฉันคือสุสนา เธอก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ฉันคบ
หามานานตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ ทุก ๆ เรื่องที่ฉันมีปัญหา ตั้งแต่เล็กน้อยไปจน
ใหญ่โต เธอไม่เคยทอดทิ้งฉัน

“มีอะไรให้เราช่วยไหมอิมาน บอกได้เสมออะ ไม่ต้องเกรงใจ เรา
ยินดีช่วยเสมอ” เป็นประโยคที่อิมานมักจะถามไถ่ฉันเสมอ

ทุกครั้งที่ฉันได้ยินประโยคนี้ รู้สึกใจฟูมาก มีครอบครัวที่คอย
สนับสนุนอยู่แล้ว ยิ่งมาเจอเพื่อนที่ดีแบบนี้ก็ยิ่งรู้สึกชีวิตฉันช่างโชคดี
เหลือเกิน

เราจะรักษาพวกเธอให้ดี ๆ รักเพื่อนทั้งสองคนนี้ ฉันคิดว่าพวก
เธอเปรียบเสมือนคนในครอบครัว ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ทุกข์สุขมา
ด้วยกัน บางคนเรียกพวกเราว่าแฝดสาม

คนเราไม่สามารถยืนเพียงลำพังได้ ทุกคนต้องการความรัก
ความเข้าใจ ความจริงใจ ต้องการมีคนที่จะมาร่วมทุกข์ ร่วมสุขไปด้วยกัน
ซึ่งคนที่สามารถมอบสิ่งเหล่านั้นให้เราได้ สำหรับฉันพวกเธอเป็นเพื่อนแท้

จุดเปลี่ยนชีวิต

นางสาวนุรีฮัน มะวี

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

สัปดาห์ที่แล้วฉันบังเอิญเจอรูปคู่ที่ฉันถ่ายกับเพื่อนของฉันเมื่อนานมาแล้ว รูปใบนั้นฉันเจอมันในห้องนอนของแม่ ตั้งแต่ที่บุคคลในรูปได้เรียนจบและแยกย้ายกันไป ทั้งสองคนไม่มีโอกาสได้กลับมาพบเจอกันอีกเลย

ย้อนกลับไปในวันที่ฉันได้เจอเพื่อนคนนี้ พวกเราพบกันในงานแข่งขัน “Story Telling” พวกเราพักอยู่โรงแรมเดียวกันและอยู่ห้องใกล้ ๆ กันด้วย ระหว่างพักอยู่ที่โรงแรมฉันได้ลงไปกินข้าวกับครูของฉัน จู ๆ ฉันรู้สึกเวียนหัว เธอปรากฏตัวพร้อมกับยาตม การกระทำของเธอทำให้ฉันรู้สึกว่าเธอเป็นคนดีมาก ๆ วันรุ่งขึ้นหลังเสร็จสิ้นการแข่งขัน ขณะที่ฉันและคุณครูกำลังจะกลับบ้านยังได้บังเอิญเจอเธออีกครั้งหนึ่ง ฉันจึงเอ่ยถามเธอ

“เธอชื่ออะไร”

“ฉันชื่อไอลดา” เธอตอบพร้อมหันมายิ้ม

ด้วยความที่ตอนนั้นเวลาเหลือน้อยมาก ฉันจึงไม่ได้บอกชื่อของฉันแก่เธอ เพราะคุณครูหันมาพร้อมมวกมือเรียกฉันให้ไปขึ้นรถกลับบ้าน ด้วยเหตุบังเอิญหรืออะไรก็แล้วแต่ เวลาผ่านไปไม่นาน ไอลดาได้ย้ายโรงเรียนมาเรียนโรงเรียนเดียวกันกับฉัน ทำให้ฉันได้เจอไอลดาอีกครั้งหนึ่ง ด้วยเวลาไม่นานพวกเราทั้ง 2 คนก็สนิทสนมกันรวดเร็วมาก ไอลดาเป็นคนเดียวที่อยู่ข้างฉันมาตลอด

วันหนึ่งฉันคุยกับไอลาไว้ว่าเราจะไปเที่ยวด้วยกันก่อนสอบ พอใกล้ถึงวันไปเที่ยวก็เกิดการระบาดของโควิด-19 ทำให้แผนที่เราคุยกันไว้ต้องยกเลิก

เมื่อถึงวันสอบไอลาซึ่งเป็นเพื่อนคนเดียวที่ฉันรักมากได้ประสบอุบัติเหตุ อากาศหนัก ไอลาจึงไม่ได้มาสอบ หลังจากทราบข่าว ฉันตกใจมาก ทำข้อสอบไปแบบผิด ๆ ถูก ๆ หลังจากสอบเสร็จฉันได้ไปเยี่ยมไอลากับครอบครัว ณ โรงพยาบาลราชวิถีวราชนครินทร์

เมื่อฉันเปิดประตูเข้าไปเยี่ยมไอลา ฉันเห็นคุณแม่ของไอลานั่งอยู่ข้าง ๆ เธอ สีหน้าของท่านเศร้าหมอง นั่งซึม และสายตาที่กำลังมองไอลาด้วยความสงสารและห่วงใย เมื่อฉันเห็นภาพนั้นฉันเศร้าใจตามไปด้วย ฉันจึงเข้าไปคุยกับแม่

“เป็นอย่างไรบ้างคะ คุณแม่ท่านอะไรหรือยังคะ”

แม่ไม่ทันได้ตอบฉัน คุณหมอเดินเข้ามาตรวจอาการของไอลาพอดี แม่ของไอลาเริ่มร้องไห้พลางถามคุณหมอด้วยน้ำเสียงที่ฟังไม่ค่อยชัดเท่าไร

“ลูกของฉันมีโอกาสกลับมาหายเป็นปกติไหมคะหมอ”

“คุณแม่ใจเย็น ๆ นะ ลูกของคุณแม่มีโอกาสหายแน่นอนครับ แต่คงต้องใช้เวลา”

แม่ได้ฟังคำตอบเช่นนั้นจึงนั่งสงบสติอารมณ์เพราะเริ่มรู้สึกตัวว่าเสียงสะอื้นดังเกินไป หลังจากหมอตตรวจอาการของไอลาเสร็จแล้ว คุณแม่ลุกขึ้นมาปลอบและสง้อให้ไอลา เมื่อไอลาเห็นเช่นนั้น เธอมีสีหน้าที่ยิ้มแย้ม แต่ยังดูอิดโรย

ไอลารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหลายสัปดาห์ ก่อนหมอจะอนุญาตให้กลับบ้านได้ เมื่อกลับมาพักฟื้นอย่างเต็มที่ อาการของไอลาดีขึ้นเป็นลำดับ ฉันมีโอกาสได้ไปเยี่ยมเธออีกครั้งหลังจากที่เธอออกจากโรงพยาบาล

“เป็นไงบ้าง ดีขึ้นหรือยัง”

“ฉันหายดีแล้ว”

พวกเราพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ฉันพยายามเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างที่ไอดาป่วย เพราะไอดาไม่ได้ออกไปพบเจอเพื่อน ๆ เลย เมื่อแน่ใจว่าไอดาหายดีแล้ว พวกเราจึงตกลงกันว่าจะไปเที่ยวทะเลกันในวันเสาร์ เมื่อนัดแนะกันเป็นที่เรียบร้อยฉันจึงกลับบ้านพร้อมกับรอยยิ้มและความหวังที่ว่าพวกเราจะสนุกสนานด้วยกัน

เมื่อถึงวันเสาร์ ฉันกับไอดาได้ไปเที่ยวด้วยกัน พวกเรามีความสุขมาก หัวเราะด้วยกัน มันช่างเป็นวันที่ดีและมีความสุขมาก ๆ ที่ได้อยู่กับไอดา แต่ในที่สุดความสุขที่วาก็หายวับไปเพราะฉันนึกได้ว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่จะได้อยู่ด้วยกัน ฉันต้องไปเรียนต่อที่อื่น แต่ก็ไม่กล้าบอกไอดา ฉันกลัวไอดาเสียใจ ฉันแค่ไม่อยากเห็นไอดาเสียใจ ฉันทนมองแวตาเศร้าเพราะข่าวของฉันไม่ได้ ฉันยังคงนั่งมองหน้าเพื่อนของฉัน พร้อมกับคิดล่ำฟั่งว่า

“ฉันจะหาเพื่อนแบบเธอได้จากไหนกันนะ”

ตอนนี้ฉันคงจะทำอะไรไม่ได้ สู้เอาเวลาที่คิดนี้มาสร้างความสุขดีกว่า วันนั้นฉันและไอดามีความสุขมากที่ได้ไปเที่ยวด้วยกัน กินของอร่อย ๆ ด้วยกัน เพราะเราสองคนไม่เคยทำสิ่งเหล่านี้ด้วยกันเลย

“วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน” ฉันพูดขึ้นมาระหว่างที่เรากำลังนั่งรถกลับบ้าน

“ไม่เป็นไรนะ ฉันจะคิดถึงเธออยู่เสมอ มีอะไรก็ทักทายมาปรึกษากันได้” ไอดาตอบกลับมามาก่อนที่รู้เรื่องทุกอย่างมาแล้ว

เวลาผ่านไปนานจนถึงวันนี้ที่ฉันได้พบรูปคู่ของเรา ฉันคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมา คิดไปก็ยิ้มมีความสุขและขอบคุณไอดาที่คอยสร้างความสุขให้ฉัน ตอนนี้และต่อไปฉันก็จะยังเก็บภาพ ๆ นั้นเพื่อที่จะไม่ลืมกัน

...ขนมบัวลอยกลายเป็นคำสอนที่ดีที่
ยายได้ฝากไว้ ยายมักสอนเสมอว่ามนุษย์
ควรจะเอื้อเฟื้อต่อกัน เราต้องรู้จักให้และ
แบ่งปัน นี่จึงเป็นความดีของยายที่เป็น
ความทรงจำอันแสนประทับใจที่ไม่สิ้นสุด
แม้ยายจะจากไปหลายปีแล้ว...

รอมฎอนที่คิดถึงยาย

นางสาวฟาติห์ ไทยสนิท

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงอาซานในเดือนรอมฎอน ทำให้คิดถึงยายเสมอ ไม่เพียงแค่ว่าฉันเท่านั้นที่คิดถึง ผู้คนในหมู่บ้านต่างก็พูดว่าคิดถึงยายเช่นกัน

ยายของฉันชื่อยาเงาะ ยาเงาะในภาษามลายูแปลว่า “สวย” ฉันคิดว่ารอยยิ้มของยายสวยที่สุด ยาเงาะผู้ชอบกินขนมบัวลอย ทุกครั้งที่เห็นขนมบัวลอยพวกเราคิดถึงยายทุกครั้ง ยายเป็นคนที่ชอบทำขนมพื้นบ้าน แจกชาวบ้านในเดือนรอมฎอน ทำให้ทุกคนในหมู่บ้านรู้จักยาย ยายจึงเป็นที่รักของผู้คน

ยายเป็นคนเรียบง่าย ชยัน ชอบยิ้ม ไม่เคยมีปัญหากับใคร เมื่อไปไหนมาไหนกับยาย ภาพที่ฉันมักจะเห็นบ่อย ๆ ก็คือเสียงเรียกจากเพื่อนบ้านและพวกเขามักจะหยิบยื่นของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ฉันเสมอ ฉันจึงชอบที่จะไปไหนมาไหนกับยายเพราะฉันจะได้กินขนมจากเพื่อนบ้านเสมอ

ก่อนที่ยายจะจากพวกเราไปหาอัลลอฮ์ ยายจะชอบชวนไปซื้อวัตถุดิบสำหรับทำขนม เริ่มตั้งแต่ไปจ่ายตลาดด้วยกัน ยายยังสอนให้พวกเราปอกเปลือกมะพร้าวเพื่อที่จะทำน้ำกะทิสด ยายสอนให้รู้จักประหยัดมากกว่าการฟุ่มเฟือย ยายสอนเสมอว่าฉันเป็นผู้หญิงที่เก่ง และสามารถดูแลตัวเองได้ เพราะวันหนึ่งถ้าหากไม่เหลือใคร ก็ยังเหลือตัวเองไว้เป็นที่พึ่งได้

ทุก ๆ วันศุกร์ ยายจะชวนเพื่อน ๆ หรือแม่บ้านหลาย ๆ คน รวมถึงพวกเราไปทำขนมที่มีรสดี เพื่อเป็นเมนูละศีลอด และทุกครั้งที่ยายทำขนมยายมักจะสอนลูกหลานเสมอว่าการทำขนมต้องใส่ใจทุกขั้นตอน ควรเลือกวัตถุดิบที่ดีที่สุด ยายสอนทำขนมหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นบัวลอย ลอดช่อง หรือข้าวเหนียวมะม่วง

ขนมที่ยายชอบทำมากที่สุดคือบัวลอย ซึ่งเป็นขนมโปรดของทุกคนและของตัวยายเองด้วย ใครที่เคยชิมขนมบัวลอยของยายจะต้องชื่นชมฝีมือของยายอย่างแน่นอน ในเดือนรอมฎอนยายจะทำขนมแจกชาวบ้าน มีคนพูดถึงยายว่ายายทำขนมอร่อย ทุกครั้งที่ซื้อบัวลอยจากร้านอื่น ๆ ก็ไม่อร่อยเท่าที่ยายทำ

มาถึงวันนี้ 5 ปีแล้วที่ยายจากไป การจากไปของยายนำพาความโศกเศร้ามาสู่ครอบครัวและเพื่อน ๆ ในหมู่บ้าน ฉันผู้ซึ่งติดสอยห้อยตามยายไปทั่วหมู่บ้านก็ไม่กินขนมบัวลอยอีกเลย เพราะทุกครั้งที่ฉันกำลังจะกัดกินขนมบัวลอยทำให้ฉันคิดถึงยายทุกครั้ง แต่ฉันและครอบครัวยังไม่เลิกทำบัวลอยแจกจ่ายให้เพื่อนบ้านเหมือนที่ยายเคยทำ แต่จะทำนาน ๆ ครั้ง ไม่บ่อยเหมือนตอนที่ยายอยู่ แม้ว่าขนมบัวลอยที่พวกเราช่วยกันทำจะไม่อร่อยเท่าที่ยายทำ แต่เพื่อที่จะให้ทุกคนนึกถึงยายและไม่ลืมยายพวกเรายินดีจะทำขนมบัวลอยแจกในเดือนรอมฎอนอันประเสริฐตลอดไป

ขนมบัวลอยกลายเป็นคำสอนที่ดีที่ยายได้ฝากไว้ ยายมักสอนเสมอว่ามนุษย์ควรจะเอื้อเฟื้อต่อกัน เราต้องรู้จักให้และแบ่งปัน นี่จึงเป็นความดีของยายที่เป็นความทรงจำอันแสนประทับใจที่ไม่สิ้นสุดลงไปแม้ยายจะจากไปหลายปีแล้ว

ความดีและความมีน้ำใจของยายยังคงถูกพูดถึงเสมอ ทั้งจากเหล่าลูกหลานและคนในหมู่บ้าน ทุกครั้งที่นึกถึงยาย น้ำตาในดวงตาทั้งสองของฉันก็ได้ไหลรินลงเปื้อนแก้ม มันเป็นน้ำตาของความคิดถึง แต่ก็ยังดีใจที่พวกเราทำในสิ่งที่ยายเคยทำเพื่อทดแทนความคิดถึง อยากให้ยายได้

รับรู้ว่าคุณรู้สึกภาคภูมิใจอยู่เสมอที่ได้เกิดมาเป็นหลานของยาย และนั่น
สัญญาว่าคุณจะพยายามสานต่อความตั้งใจของยายให้นานที่สุด

...ไม่มีใครรู้ว่าเหตุการณ์วันนั้นจะ
พรากอะไรไปบ้าง เธอเองก็ไม่ว่าวันนั้นจะ
เป็นวันสุดท้ายของชีวิตสามี ภัยพิบัติครั้ง
นั้นเกิดขึ้นและจบลงในชั่วพริบตา ข้าวของ
บ้านเรือนบริเวณชายหาดถูกกวาดลงใน
ทะเล มีผู้คนล้มตายกันเป็นจำนวนมาก...

เรื่องเล่าปาดานารอ

นายหม่มดรูไฮมีไฮการ์ แนมามา

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

หาดทรายขาวสะอาดยาวประมาณ 5 กิโลเมตร มีทิวสนขึ้นเรียงรายตลอดแนวหาด พ่อค้าแม่ค้าตั้งร้านขายของกินบนถนนเลียบชายหาด พวกเราต่างเรียกที่นี่ว่าหาดนราทัศน์หรือปาดานารอ เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจและทำกิจกรรมของผู้คนในพื้นที่

ผมเกิดและเติบโตในพื้นที่นราธิวาส ปาดานารอเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่งที่พ่อกับแม่ชอบพาไปเล่นน้ำในวันหยุดสุดสัปดาห์

ยายเล่าให้ผมฟังว่าปาดานารอได้ชื่อว่าเป็นชายหาดที่เห็นพระอาทิตย์ขึ้นก่อนพื้นที่อื่น ๆ ที่นี่จึงกลายเป็นสถานที่ที่น่านั่งและดึงดูดคนในพื้นที่ รวมถึงกลุ่มชาวต่างชาติจากประเทศมาเลเซียให้มาเที่ยวกันทุกปี

ผมกับกลุ่มเพื่อนมักจะนัดกันกางเต็นท์ในวันหยุด พวกเราตื่นเช้า นัดกันเพื่อมาตั้งวงจิบกาแฟพร้อม ๆ กับสัมผัสแสงอาทิตย์ที่ค่อย ๆ โผล่ขึ้นจากใต้ทะเลจนพ้นขอบฟ้า ภาพทั้งหมดถูกบันทึกไว้ในกล้องโทรศัพท์ที่พวกเราตั้งเวลาไว้

วันหยุดมักจะเห็นบรรยากาศที่ผู้คนต่างนำเสื่อมาปูล้อมวงทานข้าวกัน เด็ก ๆ วิ่งเล่นบนหาดทรายและบ้างไปกระโดดลงเล่นน้ำทะเล บางคนนำวามมาเล่นริมหาดบ้าง ความครึกครื้นของผู้คนและเสียงกรีดร้องด้วยความสนุกสนานของเด็ก ๆ ผมยังคงตื่นเต้นทุกครั้งทีไปที่นี่ แม้ว่าทุกอย่างจะเป็นความเคยชินต่อสายตาและหูผมไปแล้ว

วันนี้ผมและเพื่อนกลุ่มเดิมนัดกันมากางเต็นท์ เสพบรรยากาศผ่อนคลายในวันหยุดเหมือนที่เคยทำ พวกเรานัดเจอกันที่ริมหาดมูมเดิม

ของเรา แต่ผมกับอานัสมาถึงก่อนเวลา เพราะพวกเราได้รับหน้าที่ซื้อ
วัตถุดิบมีค่าของวันนี้

“ยาอัลลอฮ์ ยาอัลลอฮ์” เสียงอุทานจากหญิงวัยกลางคน ดังขึ้น
2-3 ครั้ง แล้วค่อย ๆ หายไป

“เกิดอะไรขึ้น” ผมกับอานัสต่างมองหน้ากันและเกิดความสงสัย
ต่อเสียงนั้น จึงรีบวิ่งมุ่งไปยังจุดที่ทุกคนกำลังมุงกัน จึงรู้ว่าเกิดเหตุการณ์
เด็ก 6 ขวบจมน้ำ และเสียงที่พวกเราได้ยินคือเสียงยายของเขา

ภาพตรงหน้าที่เห็นคือทีมกู้ภัยกำลังเร่งตามหาร่างน้องอย่าง
สุดกำลัง จนแสงอาทิตย์ค่อย ๆ ลับขอบฟ้า ไม่นานพี่ ๆ ทีมกู้ภัยเดินมาหา
ครอบครัวน้องที่นั่งรออย่างมีความหวัง

“ตอนนี้พระอาทิตย์ตกแล้ว ทางเราไม่สามารถหาร่างน้องในช่วง
กลางคืนได้ แต่เราจะกลับมาอีกครั้งพรุ่งนี้เช้านะครับ” ตัวแทนพี่กู้ภัยแจ้ง
ให้ครอบครัวน้องทราบ

ผมไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากครอบครัวของน้อง นอกจากภาพที่
ยายพยักหน้า แล้วล้มลงบนทราย คนรอบข้างพยายามเรียกสติยาย จน
รู้สึกตัว ยายตั้งสติได้จึงรีบหยิบโทรศัพท์มือถือโทรหาใครสักคน

เวลาผ่านไปราว 20 นาที ผมเห็นกลุ่มผู้ชายประมาณ 10 คน ใส่
ชุดขาว เดินมายังจุดที่เรายืน จึงทราบเรื่องว่าจะมีการละหมาดฮายัต เป็น
การละหมาดเพื่อขอพรจากพระเจ้าให้ทุกอย่างง่ายดายและปลอดภัย

เหตุการณ์วันนี้ทำให้ผม อานัส และเพื่อน ๆ ในกลุ่มต้องยกเลิก
กิจกรรมไปและแยกย้ายกันกลับบ้าน

“ลืมอะไรหรือเปล่า คำแล้ว ทำไมยังไม่ไป” ยายเอ่ยถาม เมื่อ
เห็นผมกำลังจอตลอดหน้าบ้าน

“เปล่าครับ” ผมตอบกลับสั้น ๆ พร้อมเดินเข้าบ้าน แล้วเล่า
เหตุการณ์ทั้งหมดให้ยายฟัง

“เหตุการณ์เด็กจมน้ำที่หาดนราทัศน์กำลังจะกลายเป็นเรื่องที่
พวกเราต้องเจออยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะช่วงเทศกาล มักจะมีเด็กจมน้ำ คน

ในพื้นที่จะไม่ค่อยมีใครเล่นน้ำที่นี่ เพราะใต้น้ำมีบางจุดที่มีลักษณะเป็น
แอ่งกระทะ น้ำวนไหลเชี่ยวตลอด คนที่จมน้ำอาจเข้าไปอยู่ในจุดกระแส
น้ำวน คนเฒ่าคนแก่จะเรียกว่า “ช่วงน้ำทะเลดูดคน” โดยเฉพาะช่วง
เทศกาล ทุกคนในพื้นที่และนอกพื้นที่ จะพาเด็ก ๆ ไปเล่นน้ำกัน จึงมักจะ
เกิดเหตุการณ์เหมือนวันนี้” ยายเล่า

“ยายเคยอยู่ในเหตุการณ์เด็กจมน้ำไหมครับ” ผมเอ่ยถาม

“ทำไม เรากลับเหตุการณ์วันนี้เหรือ” ยายหัวเราะพลางเอ่ยถาม
ผมกลับ

“ใช่ครับ ผมทั้งกลัวและสงสารน้องเขา” ผมตอบกลับทันที

“คนเราต้องจากกันในที่สุด แต่ไม่รู้ว่าจะช้าหรือเร็ว อีกหน่อย
ยายก็ต้องตายจากเราไป” ยายพูดพร้อมหันมายิ้มให้ผม

เมื่อ 20 ปี ที่ผ่านมา ชายหญิงในหมู่บ้านคูหนึ่งที่พักแต่งงาน
เธอมักจะชวนสามีไปดูพระอาทิตย์ตกที่หาดนราทัศน์ วันหนึ่งสามีเลิกงาน
เร็วกว่าปกติ เธอเลยชวนสามีไปทานข้าวในเมืองเพราะวางแผนจะไปผ่อน
คลายริมหาด รับบรรยากาศพระอาทิตย์ตกดินเหมือนทุกครั้ง แต่สักพัก
เธอได้สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง

“แบคะ แะเห็นปลาตรงนั้นไหม ทำไมมันขึ้นมาอยู่บนฝั่งล่ะ”
เธอถามสามี พร้อมชี้นิ้วไปยังฝั่งที่เห็นปลาเกยตื้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งอยู่
ห่างจากที่เธออยู่ประมาณ 5 เมตร

“น่าจะขาดออกซิเจน ไม่ก็ถูกคลื่นซัดขึ้นมาบนบก” สามีตอบ
กลับเพื่อให้เธอหายสงสัยโดยที่ไม่รู้นี้เป็นสัญญาณเหตุการณ์ภัยพิบัติครั้ง
ใหญ่กำลังจะมาเยือนพวกเขา

มวลน้ำขนาดใหญ่เริ่มก่อตัวกลางทะเลและค่อย ๆ เพิ่มความเร็ว
เข้าหาฝั่ง ทำให้นักท่องเที่ยวที่อยู่บริเวณริมหาดนราทัศน์พากันหนีตาย
เธอเล่าว่าเหตุการณ์วันนั้นทุกคนวุ่นวาย ต่างเอาชีวิตรอด หยิบจับของใกล้
ตัวที่ทันมือ ทุกคนหนีความตายเหมือนกับมดแตกรัง มีเสียงกรีดร้องขอ
ความช่วยเหลือดังขึ้นจากทุกทิศทาง

“ช่วยด้วย ๆ ช่วยพวกเราด้วย” เสียงขอความช่วยเหลือจากกลุ่ม
นักท่องเที่ยวยาวที่หลบอยู่หลังหินก้อนใหญ่

ขณะเดียวกันเสียงเด็กน้อยร้องไห้ดังขึ้นต่อเนื่องด้วยความตกใจ
สามีของเธอเลยตัดสินใจหันหลังกลับไปช่วยเด็กน้อยคนนี้

“วิ่งไปก่อน เดี่ยวแบริบตามไป” สามีเธอตะโกนมาบอกเธอ
ก่อนจะหันหลังแล้ววิ่งไปยังเด็กน้อยที่กำลังส่งเสียงร้องไห้

“ฮือ ฮือ ฮือ โอ้ พระเจ้าโปรดช่วยแบแอของฉันท้ายเถิด” เธอ
ร้องไห้ พร้อมยกมือขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าให้ช่วยชีวิตสามีเธอ

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุการณ์วันนั้นจะพรากอะไรไปบ้าง เธอเองก็ไม่ว่าวันนั้นจะเป็นวันสุดท้ายของชีวิตสามี ภยพิบัติครั้งนั้นเกิดขึ้นและจบลง
ในชั่วพริบตา ข้าวของบ้านเรือนบริเวณชายหาดถูกกวาดลงทะเล มีผู้คนล้ม
ตายกันเป็นจำนวนมาก

“เห็นหรือยังว่าความตายมาถึงเราทุกคนในสักวัน แค่ว่าช้าหรือ
เร็วเท่านั้น” ยาย พุดขึ้นมา หลังจากเล่าเหตุการณ์นั้นจบ

ผมพยักหน้าและทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่ยายเล่าให้ฟังหรือที่
ผมเจอด้วยตัวเอง หาดนราทัศน์เป็นสถานที่ที่น่าสนใจ เป็นที่พักผ่อน
หย่อนใจของผู้คนในพื้นที่ แต่ขณะเดียวกัน หาดแห่งนี้ก็มีเรื่องเล่ามากมาย
ที่ย้ำเตือนให้ผู้คนระมัดระวังในการใช้ชีวิต

“หาดย้าเตือนมนุษย์ ให้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง” ประโยคที่ผม
นึกขึ้นได้ในวันที่ผมเจอสถานการณ์เหล่านั้นด้วยตัวเอง และฟังเรื่องเล่า
จากยาย

พี่ชาย

นางสาววิลาวรรณ สามะแอ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอมะนัง จังหวัดนราธิวาส

ฉันชื่อฮานาน ส่วนผู้ชายร่างสูง ผิวเข้มที่ฉันชอบตาม เขาชื่อฮาราน เขาเป็นพี่ชายของตัวเอง พวกเราอายุห่างกัน 4 ปี ตั้งแต่จำความได้ ฉันอายุ 20 ปีบริบูรณ์ เขายังคงรับหน้าที่รับส่งฉันเช่นเคย

“ฮานาน มาทางนี้” พี่ชายที่แสนดีของฉันส่งเสียงเรียกจากอีกฟากของถนน

“วันนี้พวกเราออกไปส่งเธอที่รถนะนั่น” มายานีเอ่ยขึ้นทันที เมื่อหันไปมองว่าพี่ชายฉันมาแล้ว

“ใช่ ๆ เดี่ยวพวกเราไปส่งเธอเอง” นาดา เพื่อนฉันอีกคนเอ่ยเสริมขึ้น ก่อนที่เธอทั้งสองส่งเสียงหัวเราะให้กัน

พี่ชายเป็นนักกีฬาโรงเรียน จึงเป็นที่รู้จักของใครหลายคน นาดา และมายานี พวกเราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่ช่วงมัธยมปลาย ทำให้พวกเราเถลไถลที่จะพูดแซวพี่ชายฉันทุกครั้งที่เจอกัน ฉันรีบข้ามถนนไปหาเขาทันที

“แล้วพวกเรากลับยังงี้ ให้พี่ไปส่งไหม” เขาเอ่ยถามมายานีและนาดาเหมือนทุกครั้ง

“พวกเราพารถมาเองคะ ชอบคุณค่ะ” มายานีตอบ

“เราแค่อยากมาเจอคนดัง ไม่เห็นหน้ากันนานแล้ว” นาดาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงขำขันก่อนพวกเราทุกคนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน

“วันนี้พวกพื้ดเจอกันที่ร้านกาแฟตรงข้ามโรงเรียน เตะจะไปด้วยไหม ถ้าไม่ไปพี่จะขับไปส่งที่บ้านก่อน” พี่ชายฉันถามระหว่างนั่งรถกลับบ้าน

ด้วยความเคยชินตั้งแต่เด็กที่ฉันมักจะไปไหนมาไหนพร้อมเขา ทำให้ฉันไม่ลังเลที่จะตัดสินใจ เพื่อให้เขาไม่ต้องขับรถไปมา

“ต้องไปด้วยอยู่แล้ว ไซ้ไหมล่ะ”

ร้านกาแฟตรงข้ามโรงเรียน เป็นร้านประจำที่หมนักกีฬาโรงเรียน มักจะไปนั่งกันหลังเลิกเรียน ร้านแห่งนี้เป็นร้านเก่าแก่ของชุมชน คนทุกช่วงวัยมักจะใช้เป็นสถานที่ในการนัดเจอกัน ร้านจะเต็มไปด้วยลูกค้าเสมอ น้อยครั้งมากที่จะเห็นร้านไม่มีลูกค้า นอกเสียจากเวลาที่ในหมู่บ้านมีงานกิจกรรมอื่น ๆ คนก็จะไปร่วมกิจกรรม เลยไม่ได้มาที่ร้าน

“อัสลามอะลัยกุม (ขอความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) เจ๊ะ” พี่ฮารน ทักทายลุง ซึ่งเป็นเจ้าของร้าน

“วะอะลัยกุมสลาม (ขอความสันติสุขจงมีแต่ท่านเช่นกัน) สบายดีนะเรา” เจ๊ะรับสลามพร้อมหันมายังฉันที่ยืนข้าง ๆ พี่ชาย

“อัสลามอะลัยกุม เจ๊ะ” ฉันกล่าวทักทายพร้อมส่งยิ้มให้ ก่อนเจ๊ะจะตอบรับคำทักทายพร้อมส่งยิ้มให้ฉัน

เมื่อสั่งน้ำเรียกบอยแล้ว พวกเราไปนั่งที่โต๊ะประจำ ซึ่งมีพี่การันต์ พี่บัส ที่มาถึงก่อนแล้ว

“ลาเต้หวานน้อย โกโก้ไม่ใสครีมเทียมมาแล้วจ๊ะ” เจ๊ะเดินมาพร้อมเสิร์ฟน้ำให้ฉันและพี่ชาย

บรรยากาศในวงสนทนายังคงเป็นเหมือนทุกครั้งที่เราเคยเจอกัน ฉันนั่งหันหลังให้กับประตู ซึ่งนั่งตรงข้ามกับพี่บัส พี่ฮารนนั่งด้านขวา พี่การันต์ซ้ายมือฉัน ฉันให้ความสนใจเรื่องราวในมือถือมากกว่าที่จะร่วมสนทนากับพวกเขา

“ทางนี้ ๆ ” เสียงพี่บัสยกมือทักทายใครบางคน

“อัสลามอะลัยกุม” ฉันได้ยินเสียงทักทาย จึงรีบหันไปตามเสียงทันที น้ำเสียงนี้ช่างคุ้นหูฉันมาก ๆ

ไซ้เขาจริงด้วย หัวใจฉันเต้นแรงอีกครั้ง เมื่อรู้ว่าเจ้าของเสียงที่ทักทายเมื่อครู่คือพี่มรวาน

“ฉันลืมนับเขาอีกคนได้อย่างไร” ฉันคิดในใจ และวงสนทนาไม่มีการเอ่ยชื่อเขาเลย ฉันยังอึ้งกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า เพราะนั่นคือสิ่งที่ไม่ได้เตรียมใจมาแต่แรก เขาคือคนที่ฉันเคยชอบ เมื่อ 2 ปีที่แล้ว

วันที่โรงเรียนจัดกิจกรรมวันภาษาไทย พวกเราทุกคนจะรวมตัวพร้อมกันที่ห้อง ฉัน มายานี และนาตาเลือกนั่งแถวหลัง ดินหน้าต่างสายตาดันเหลือบไปมองรุ่นพี่คนหนึ่ง เขากำลังวุ่นกับการจัดระเบียบแถวในห้องประชุม

ต่อมาฉันได้เจอเขาอีกครั้ง ในคืนประชุมนักเรียนหอพัก ทำให้รู้ว่าเขาเป็นนักเรียนประจำหอพักเช่นเดียวกับฉัน คืนนั้นโรงเรียนจัดเลี้ยงมื้อค่ำให้นักเรียน เนื่องจากเป็นวันละหมาดทำบุญหอพัก ฉันเดินไปตักอาหารที่วางเรียงรายไว้ให้นักเรียนทุกคน เป็นครั้งแรกที่หัวใจฉันเต้นแรง เพราะใครบางคน เขาเดินมาตักอาหารที่ฉันกำลังตักอยู่

ฉันเริ่มรู้ตัวเองว่ากำลังแอบชอบเขา นาตาเล่าให้ฉันฟังว่าเขาชื่อมรวาน เป็นนักกีฬาโรงเรียนและเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับพี่ชายของฉัน หลังจากวันนั้นทำให้พวกเราเจอกันบ่อยขึ้น เราเจอกันที่สนามฝึกซ้อม บางครั้งเรามีโอกาสร่วมโต๊ะทานข้าวร่วมกัน เพราะฉันต้องรอพี่ชายซ้อมกีฬา เพื่อที่จะกลับบ้านพร้อมกัน

การมีโอกาสได้ใช้เวลาด้วยกันบ่อยครั้ง ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกดีกับเขา และด้วยพฤติกรรมที่เขาแสดงความใส่ใจ เอ็นดูฉัน ทำให้ฉันเพิ่มความมั่นใจว่าเรารู้สึกดีต่อกัน เวลาผ่านไป 2 ปี ที่ฉันยังคงรู้สึกกับเขาไม่เปลี่ยนแปลง และตัดสินใจหาโอกาสพูดความรู้สึกในใจและหวังว่าจะได้รับโอกาสทำความรู้จักมากกว่าเดิม

“พี่ยอมรับว่าพี่รู้สึกดีกับเตะจริง แต่พี่ก็ได้ทบทวนดูแล้วเช่นกัน ฮานานเป็นน้องสาวฮารน เหมือนน้องสาวพี่อีกคน พี่ไม่อยากเสียเพื่อน และน้องสาวไปพร้อม ๆ กัน” พี่เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนทุกครั้ง แต่ครั้งนั้นมันบีบหัวใจฉันเหลือเกิน

บทสนทนาของเราจบลงตั้งแต่วันนั้น ไม่มีใครรู้ถึงความเจ็บปวดที่ฉันรู้สึก แม้กระทั่งพี่ชายของฉัน เพียงแค่คิดว่าเวลาผ่านไป ฉันอาจจะสามารถคุยกับเขาได้เหมือนเดิมโดยที่หัวใจไม่เต้นแรงอีกแล้ว

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เราไม่ค่อยได้เจอกัน ด้วยความบังเอิญที่ฉันก็ไม่ค่อยได้ไปสนามซ้อมกับพี่ชาย กระทั่งวันนี้หัวใจกลับมาเต้นแรงอีกครั้งในรอบ 2 ปี

“ไม่เจอกันนานเลยนะฮานาน” เขากล่าวทักทายฉันพร้อมส่งยิ้มให้

ฉันรับคำทักทายโดยการส่งยิ้มให้ ไม่ทันได้พูดอะไร เพราะความรู้สึกตื่นเต้นกลับมาอีกครั้ง ตื่นเต้นที่ได้เจอด้วยความบังเอิญโดยไม่ได้เตรียมใจ และที่รู้สึกมากที่สุด คงเป็นความรู้สึกเขินอายกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้น

พี่ ๆ ใช้เวลาคุยกันนานด้วยความสนุกสนาน จนเวลาหกโมงเย็นเป็นเวลาใกล้ถึงเวลาจะหมด ทุกคนเตรียมตัวเพื่อแยกย้ายกันกลับบ้าน ฉันรีบเดินขึ้นรถ ในขณะที่พี่ชายฉันกำลังยืนคุยกับเขาหน้าร้าน

รถเก๋งสีขาวขับมาจอดหน้าร้านที่เราอยู่ สายตาฉันเหลือบมองเห็นเงาในกระจกฝั่งคนขับ เห็นเป็นร่างหญิงสาวรูปร่างราวเดียวกับพี่ชายฉัน ไม่นานพี่มรวานก็เดินไปที่รถคันนั้น เธอคือแฟนสาวของเขาที่ขับรถมารับ

ภาพวันนี้ก็กลับมาตอกย้ำความเจ็บปวดในใจอีกครั้ง และนั่นคือคำตอบชัดเจนว่าเวลาผ่านไป 2 ปี ฉันยังคงเป็นน้องสาวฮารนและน้องสาวพี่มรวานเหมือนเดิม

ความทรงจำที่หายไป

นายอิรฟาน มะกะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

น้ำตกซีโปเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ มี 9 ชั้น เรื่องเล่าจากคนในพื้นที่ที่ได้ยินกันคุ้นหูก็คือชั้นที่ 7 เป็นชั้นที่สวยงามที่สุด สายน้ำแผ่กว้างอาบเต็มหน้าผาสูงประมาณ 30 เมตร ไหลลงสู่แอ่งน้ำเบื้องล่าง สามารถเล่นน้ำได้ อุดมสมบูรณ์ด้วยผืนป่าพรรณไม้และมีถ้ำอยู่ด้วย

ความพิเศษของน้ำตกแห่งนี้คือสีของน้ำจะเป็นสีฟ้าใส เหมือนสระวายน้ำ เนื่องจากเป็นน้ำที่ไหลผ่านภูเขาหินปูน ไสจนสามารถมองเห็นใต้ผืนน้ำและปลาได้อย่างชัดเจน เมื่อน้ำสะท้อนแสงแดดจะเป็นสีเขียวมรกตสวยงามมาก

น้ำตกซีโป ยังอยู่ใจกลางที่ล้อมรอบด้วยบ้านเรือนของคนในพื้นที่ เมื่อเข้าสู่ช่วงหน้าแล้ง คนในพื้นที่จะตักน้ำจากน้ำตกแห่งนี้เพื่อใช้ในกิจวัตรประจำวัน หรือนัดกันไปเล่นน้ำคลายความร้อน ที่นี่ยังกลายเป็นที่รู้จักและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในจังหวัดนราธิวาส

ผมเองก็เป็นหนึ่งในหลายคนที่ชอบน้ำตกซีโป ผมและเพื่อนในหมู่บ้านมักจะนัดกันไปปิ้งย่าง เล่นน้ำ และนอนเล่นใต้ต้นไม้ พวกเราจะไปกันบ่อยในช่วงวันหยุด เพราะเป็นวันที่ทุกคนกลับบ้านพร้อมกัน พวกเราในหมู่บ้านซีโปส่วนใหญ่จะเดินทางไปเรียนโรงเรียนในตัวเมืองหรือต่างจังหวัด

กลางดึกของวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2566 ผมไม่รู้สึกรู้สตัวเพราะอยู่ในช่วงหลับลึก อยู่ ๆ ต้องสะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะเสียงของแม่ มียื่นไปหยิบโทรศัพท์เพื่อดูเวลา ตอนนี้เป็นเวลาตีสอง

“น้ำกำลังมา น้ำแรงมาก ยาอัลลอฮ์” เสียงแม่ดังขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือในเวลาที่สอง ขณะที่ทุกคนในบ้านกำลังนอนหลับสนิทในยามค่ำคืน

ผมและพี่ชายสะดุ้งตื่นเพราะเสียงของแม่ แม่เดินไปเคาะห้องปลุกทุกคนให้ช่วยกันยกของขึ้นที่สูง ทั้งตู้เย็น เครื่องซักผ้า และเครื่องใช้อื่น ๆ เราช่วยกันย้ายของขึ้นไปวางบนแคร่ไม้ไผ่ที่วางอยู่ตรงกลางบ้าน ส่วนแม่กับพ่อกำลังเร่งรีบที่จะจัดการของสำคัญและสิ่งของจำเป็นที่เราจะต้องใช้ในขณะนี้

น้ำที่ไหลบ่ามาอย่างรวดเร็วเพราะฝนตกอย่างหนักตลอด 3 วัน 3 คืน และน้ำจากใต้ดินก็ขึ้นมารวดเร็วอย่างคาดไม่ถึง ทำให้บริเวณน้ำตกซีโปเกิดปรากฏการณ์น้ำป่าไหลหลาก ดินและหินถล่ม

ภัยพิบัติน้ำท่วมใหญ่ครั้งนี้ส่งผลให้คนในพื้นที่ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตไปหลายคน ขณะที่บ้านเรือนและสิ่งของในบ้านถูกน้ำพัดพาหายไปอย่างไร้ร่องรอย จากการถล่มของดินและหิน ทำให้น้ำตกซีโปกลายเป็นแผ่นดินเรียบ ไม่มีน้ำไหลผ่านอีกต่อไป

2 มกราคม พ.ศ.2566 สถานการณ์เริ่มคลายลงบ้างแล้ว ทุกคนช่วยกันซ่อมแซมไฟฟ้า พวกเราเริ่มเห็นภาพความเสียหายชัดเจน ชากไม้ สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ พังทลาย บ้านเรือน คอกสัตว์ รวมทั้งขยะลอยมากับน้ำติดค้างอยู่เป็นจำนวนมากตามคอสะพาน

บ้านหลายหลังได้รับความเสียหาย บางหลังยังเหลือให้พอได้พักพิงครั้งหนึ่ง แต่ที่ทำผมน้ำตาไหลคือบ้านโตะกู ชายชราวัย 80 ปี ที่อาศัยอยู่กับลูกสาวและหลานอีกสองคน พวกเขาสูญเสียทุกอย่าง ทั้งบ้านและทรัพย์สิน บ้านโตะกูอยู่ต้นน้ำของน้ำตก กระแสน้ำแรงซัดบ้านเขาไปต่อหน้าต่อตา

เช้าหลังเกิดเหตุการณ์นี้ ผมได้ไปบ้านโตะกูเพื่อเยี่ยมและสอบถามความเป็นไปที่เกิดขึ้นกับเขา ร่องรอยการหายไปของบ้านถูกแทนที่ด้วยต้นไม้ที่หักหลังหนึ่ง ใต้ต้นที่ปูเสื่อยาว โตะกูพูดขึ้นว่า หลังจาก

นี้เราคงต้องอยู่อาศัยในเตนท์หลังนี้ไปก่อน จนกว่าจะมีการสร้างบ้านหลังใหม่

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมเห็นว่าโตะกูเป็นชายชราคนหนึ่งที่มีความคิดที่ตีความ มีหัวใจที่แข็งแกร่ง เขามองอุทกภัยครั้งนี้ว่าเป็นบททดสอบจากอัลลอฮ์ที่ย้าเตือนมนุษย์ให้ใช้ชีวิตอย่างรู้ตัว ไม่หลงระเหิไปกับความน่าตื่นเต้นของโลกใบนี้ ผมประทับใจเป็นอย่างมากที่โตะกูพูดว่า

“บ้านและสิ่งของที่เสียหายไป ลุงก็เสียใจ แต่ยังดีใจมากที่อัลลอฮ์ยังคงรักษาและให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ลุงคิดว่าอัลลอฮ์รักลุง” ฟังโตะกูพูดจบ ผมรู้สึกอึ้งและน้ำตาคลอ ผมรู้สึกว่าเป็นความคิดของคนที่มีความคิดที่ดี

โลกภายนอกมีการพูดถึงอุทกภัยครั้งนี้ทุกช่องทาง บางคนบอกว่าสาเหตุการเกิดอุทกภัยน้ำท่วมครั้งใหญ่ที่ซึไปครั้งนี้ เกิดขึ้นเพราะมีกลุ่มขบวนการบุกรุกป่าสงวน ตัดไม้ทำลายป่า ซึ่งได้ทำลายระบบนิเวศ ส่งผลให้เกิดอุทกภัยน้ำป่าไหลหลาก

คนในพื้นที่ย่อมรู้ดีกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทุกคนให้ความสำคัญกับการเสียยวตัวเอง โดยเฉพาะการซ่อมแซมที่อยู่อาศัย พวกเรามีการจัดตั้งกลุ่มเยาวชนอาสาสมัคร เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือชาวบ้าน

ผมได้เจอกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน เป็นโอกาสที่เราได้คุยกันถึงกิจกรรมสุดท้ายของเราเมื่อช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา ก่อนเกิดอุทกภัยน้ำท่วมหนึ่งเดือน เราไปปิ้งย่างกันที่น้ำตกซีโป ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอมของใครหลายคน ทำให้คนส่วนใหญ่รวมตัวกันไปนั่งปูเสื่อ กินข้าว และเล่นน้ำที่นี่

ฮัมดีขอให้ผมพาทุกคนไปนั่งที่ชั้น 7 ของน้ำตก เพราะเขาได้ยินใครต่อใครเล่าต่อกันมาว่าเป็นชั้นที่สวยงามที่สุด แม้ฮัมดีทำน้ำจิ้มให้กิน เพราะผมอาสาว่าจะทำก๋อปปี้ให้ทุกคนกิน พวกเราโตมาพร้อมความสวยงามของน้ำตกซีโป ถึงที่นี่จะเป็นน้ำตกในพื้นที่ที่พวกเรามาบ่อยครั้ง แต่พวกเราก็ไม่เคยรู้สึกเบื่อหน่าย

18 ปี ที่ผูกพัน ภาพความสวยงามและความอุดมสมบูรณ์ของ
ธรรมชาติได้หายจากพวกเราทุกคน เหลือเพียงแค่ความทรงจำและเรื่อง
เล่าน้ำตกซีโป

กีฬา(สัน)ในหมู่บ้าน

นางสาวสุสนา มะแซ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

กำปงบูเกะ เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่มีนาอาศัยอยู่ ผู้นำหมู่บ้านมักจะหากิจกรรมต่าง ๆ ให้ทุกคนได้มีส่วนร่วม กิจกรรมที่ทุกคนตื่นเต้นทุกปีก็จะเป็นกีฬาของหมู่บ้าน

มีนาชอบงานกีฬาสีหมู่บ้านมาก เพราะเป็นวันที่เห็นความร่วมมือช่วยเหลือกันและกันของคนในหมู่บ้านอย่างมีความสุข ก่อนจัดกิจกรรมทุกครั้ง โต๊ะอิหม่ามและผู้ใหญ่บ้านจะเรียกกลุ่ม “ป้อมุดอ¹” และ “ป้อมูตี²” ในหมู่บ้านมาพบปะเพื่อชี้แจงและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบกัน ก่อนจะนัดสมาชิกในหมู่บ้านประชุมอีกครั้ง ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของหมู่บ้าน

มีนาเป็นคนออกแบบงานกีฬาสีปีนี้ ตั้งแต่ชบวนพาเหรดประเภทกีฬา กิจกรรมอื่น ๆ ทุกคนเห็นด้วยกับไอเดียของเธอ และมอบหมายให้เธอเป็นคนรับผิดชอบหลัก บรรยากาศในหมู่บ้านกลับมาครึกครื้นอีกครั้ง ผู้หญิงในหมู่บ้านจะร่วมกันเตรียมอาหารให้กับคนที่ไปช่วยเตรียมงานที่สนาม ส่วนผู้ชายจะช่วยจัดเตรียมอุปกรณ์ และสถานที่

เป็นเวลา 2 สัปดาห์ที่ทุกคนในหมู่บ้านยังคงตั้งใจเตรียมงาน ตั้งแต่เช้าจนพระอาทิตย์ตกดิน เมื่อถึงเวลาละหมาด ทุกคนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน

¹ ป้อมุดอ หมายถึง เยาวชนชาย

² ป้อมูตี หมายถึง เยาวชนหญิง

เสียงไก่ขันดังขึ้นตอนหัวรุ่ง เป็นสัญญาณปลุกให้มินารีบลุกจากที่นอน เธอใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวเพียง 30 นาที แล้วจึงรีบไปเตรียมความเรียบร้อยที่สนาม บรรายากาควุ่นวาย ทุกคนในหมู่บ้านตื่นตื่น และพร้อมรวมตัวยังสถานที่จัดงานท้ายหมู่บ้าน

เสียงกลองนำขบวนดังขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนยืนเรียงรายติดขอบถนนทุกสายตากำลังมองมาที่ขบวนพาเหรด ทุกคนตื่นตื่นกับขบวนพาเหรดปีนี้เป็นอย่างมาก

เด็ก ๆ ตื่นเต้น ส่งเสียงกรี๊ดเมื่อเห็นชายวัยกลางคนผิวสีดำ ทาปากแดง ผมหยิก ทั้งตัวใส่แค่โจงกระเบนสีแดงเขาร่วมอยู่ในขบวน

หนุ่มผิวดำเอ่ยทักทายคนที่ยืนติดขอบถนน เขาทักทายเด็ก ๆ บางคนตื่นเต้น ยืนขอจับมือ บางคนตกใจร้องไห้กอดแม่ ภายใต้ความตื่นเต้นเกิดความซุสุมุนขึ้น

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย” เสียงร้องขอความช่วยเหลือจากขบวนสามล้อ บาทู เด็กหนุ่มที่คุมแถวขบวนรีบวิ่งไปตามต้นเสียง จึงเห็นว่าสามล้อคว่ำ คนแก่หันไปดู ทีมผู้ใหญ่ที่นั่งสามล้อได้รับบาดเจ็บหลายคน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้มีคนได้รับบาดเจ็บสาหัส 1 คน คือแม่ของมินา

หลังจากรกรงพยาบาลนำส่งผู้ได้รับบาดเจ็บไปยังโรงพยาบาลในเมือง หลังจากเดินขบวนพาเหรดเสร็จ ทุกคนต่างไปเปลี่ยนชุดเพื่อมาเล่นกีฬา ส่วนมินารีบเปลี่ยนชุดเพื่อเดินทางไปโรงพยาบาล มินาและพ่อรีบวิ่งไปยังห้องฉุกเฉิน ภาพที่เห็นตรงหน้าคือพยาบาลกำลังทำแผลให้แม่ของเธอ

“หนูขอโทษ” มินาหันไปบอกพ่อที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เธอ และกำลังมองแม่ที่ถูกพยาบาลจับมือทั้งสองข้าง เพื่อให้คุณหมอได้เย็บแผลที่หัว

“ญาติคนไข้ใช้ไหมครับ” หมอเอ่ยถามเธอที่กำลังร้องไห้

“หมอเย็บแผลเรียบร้อยแล้ว แต่คนไข้ต้องพักดูอาการที่นี้ก่อนนะครับ” คุณหมอแจ้งให้เธอทราบ

หลังจากที่คุณหมอพูดจบ เวย์เพลเซ็นเตียงแม่ไปยังห้องพักฟื้น เธอจึงเห็นว่าแม่ใส่ฝือกเพราะไหปลาร้าข้างซ้ายหัก

กีฬาวันแรกของมินาจบลงที่โรงพยาบาล เธออาสาเป็นคนเฝ้าแม่ และให้พ่อกลับไปพักผ่อนที่บ้าน

“พรุ่งนี้หนูกลับไปเล่นกีฬาต่อเถอะลูก แม่ไม่เป็นอะไรแล้ว” แม่พูดกับมินาพร้อมยื่นมือมาจับมือของมินา

“หนูขอโทษนะค่ะที่ให้แม่นั่งสามล้อ” มินาริบเอ่ยเพราะรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรเลยลูก ปีนี้หนูเก่งมากเลยนะ ที่ออกแบบพาเหรดได้สวยงามและน่าสนใจมาก” แม่เอ่ยชมเธอก่อนจะพูดให้มินากลับไปเล่นกีฬาอีกครั้ง

เช้ารุ่งขึ้น มินาริบบานน้ำแต่งตัว เพื่อเตรียมเปลี่ยนเวรให้พ่อมาเฝ้าแม่ ก่อนเธอจะกลับไปเล่นกีฬาต่อ ปีนี้มินาได้ลงเล่นชักเย่อ

เมื่อกรรมการเป่านกหวีดเรียกนักกีฬาลงสนาม เธอกับกลุ่มเพื่อนรีบวิ่งไปตั้งแถว เตรียมพร้อมที่จะแข่งชักเย่อ

“ปรืดดดดด” เสียงนกหวีดดังขึ้น มินาดึงเชือกสุดแรง

“ดึงอีก ดึงอีก ดึงอีก” เสียงคนเชียร์ดังขึ้นเรื่อย ๆ มินาดึงเชือกสุดกำลัง จนตัวเองล้มลงทับแขนตัวเอง ทุกคนต่างมาดูมินาและพามินาไปโรงพยาบาล มินาร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดที่เธอไม่สามารถยกแขนข้างขวาที่โดนทับได้ เมื่อถึงโรงพยาบาล จึงทราบว่าเธอแขนหัก

“แขนของเธอจะกลับมาใช้งานได้เหมือนเดิมนะมินา เพียงแค่เธอขยันทำกายภาพบำบัดอย่างสม่ำเสมอ” นารีดาเพื่อนสนิทกระซิบข้างหูเธอก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายกลับไปแข่งกีฬาต่อ

ชักเย่อ เป็นกีฬาที่มินาชอบเล่นมากที่สุด เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เธอต้องหยุดเล่นกีฬาไปสักพักใหญ่ เธอเสียใจไม่น้อย

กีฬาสี่หมู่บ้านปีนี้ เธอมีบทบาทสำคัญหลายอย่าง ตั้งแต่รับหน้าที่ออกแบบขบวนพาเหรด ลงสนามแข่งกีฬา เธอได้รับคำชมจากคนรอบข้างมากมาย แต่นั่นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเลย เมื่อเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม่

ได้รับบาดเจ็บสาหัสและตัวเธอเองได้รับบาดเจ็บจนต้องพักรักษาตัว ทำให้ไม่สามารถเล่นกีฬาที่เธอรักได้อีกระยะหนึ่ง

ผู้คนพลุกพล่านและเสียงจอแจในห้องฉุกเฉินยิ่งทำให้เธอนึกถึงทุกอย่างที่เกิดขึ้น เธอเกิดคำถามกับตัวเองว่า

“พระเจ้ากำลังทดสอบอะไรฉัน นี่เป็นสัญญาณเตือนจากพระเจ้าหรือเปล่า ขอให้ฉันผ่านบททดสอบนี้ไปได้ด้วยเถอะ” เธอค่อย ๆ หลับตาลงเพราะยาที่พยาบาลให้เธอกิน เธอหวังว่าเมื่อเธอตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เธอจะผ่านบททดสอบนี้ไปได้ด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง

ระยะห่าง

นายภูอัสนัน ต่วนลอเซ็ง

โรงเรียนนุรุดดิน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ณ ห้องประชุมโรงเรียน วันนี้เป็นวันที่ 2 ของกิจกรรมวันวิชาการ ในปีนี้ ผม อาหมิน และเพื่อนในห้องอีกหลายคนนัดกันมานั่งเชียร์เพื่อนร่วมชั้นแข่งขันโต้วาทิ พวกเธอกำลังจะขึ้นเวทีในอีก 10 นาที

“อัสสลามูออลัยกุม สวัสดียามเช้านักเรียนทุกคนคะ” ครูมาริยา รับหน้าที่พิธีกรประจำงานโรงเรียน กล่าวทักทายพวกเรา

“สวัสดีค่ะ/ครับ” ผมและเพื่อนในห้องประชุมตอบรับคำทักทาย พร้อมกัน

“มาถึงช่วงเวลาที่นักเรียนรอคอย รายการแข่งขันเข้านี้ เป็นการแข่งขันโต้วาทิระดับมัธยมปลาย ประจำปีการศึกษา 2567 การแข่งขันปีนี้ พิเศษกว่าทุกปี เพราะทางโรงเรียนมีการเรียนเชิญทีมโต้วาทิจากโรงเรียนอื่นๆ ในอำเภอมาร่วมด้วย เขามาพร้อมกองเชียร์ประมาณ 20 คน” ครูมาริยากำลังกล่าวนำเข้าสู่งานสำคัญที่พวกเราตั้งตารอ

เพื่อนร่วมชั้นของผม 4 คนกำลังเดินขึ้นไปนั่งประจำที่บนเวทีที่เตรียมให้ นำโดยนิต้า วารี อดุลย์ และอีกคนผมไม่แน่ใจว่าเธอชื่ออะไร ทราบแค่เธอเป็นรุ่นน้องผม เช่นเดียวกับสมาชิกในทีมคู่แข่งอีก 4 คนที่ผมไม่รู้จัก

ผมสะดุดตาเธอ รุ่นน้องที่ผมไม่รู้จักชื่อ ใบหน้าคมชัด คิ้วดกเข้ม รูปร่างดูบอบบาง มันสะดุดตาผมในทันที

“สวัสดีค่ะ ดิฉัน นางสาวดัยยาน รัตนวัน” เธอกล่าวทักทายผู้ฟังในห้องประชุม

ผมเงยหน้ามองตามเสียงจึงรู้ว่า เธอชื่อดัยยาน สายตาผมจ้องไปยังเวทีที่กำลังดูเดือดในกิจกรรมการโต้วาที หลังจากการแข่งขันจบลง ถึงคราวที่พิธีกรจะประกาศผลการแข่งขัน เมื่อทราบผลแล้วทุกคนส่งเสียงปรบมือให้กำลังใจ ก่อนกิจกรรมจบลงและแยกย้ายกันไปรับประทานอาหารมื้อเที่ยง

วันนี้พวกเรามีนัดกินข้าวเที่ยงพร้อมกันกับทีมโต้วาที ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้น ผมกับอามีนและเพื่อนในห้องอีก 10 คน ที่เข้าร่วมเชียร์โต้วาที ล่วงหน้าไปโรงอาหารก่อนเพื่อจองที่นั่งให้ทุกคน

ผมนั่งคุยกับอามีน พวกเรากำลังคุยถึงเรื่องทริปวันหยุดที่กำลังจะมาถึงในอีก 3 วัน

“ฮาโหลลล มาแล้วจ้า” นิดาส่งเสียงทักทายพวกเรา พร้อมโบกมือมา ไตะรอบ ๆ ข้างกำลังส่งสายตามาที่เธอ

ผมและอามีนเงยหน้ารับคำทักทายจากนิด้า สายตาผมเหลือบไปเห็นดัยยาน เธอเดินมาพร้อมนิด้าและทีมโต้วาที มานั่งร่วมโต๊ะกับผม

พวกเรากำลังคุยกันเรื่องโต้วาทีวันนี้ ผมรับรู้ว่ามีเธอมาตลอด ทำให้บางจังหวะผมไม่ใช่ว่าตัวเอง ผมพยายามควบคุมตัวเองให้ทำตัวปกติ เมื่อกินข้าวเสร็จทุกคนจึงแยกย้ายเข้ากิจกรรมช่วงบ่าย

หลังจากวันนั้น ผมมักจะสวนทางกับเธอบ่อยครั้ง ห้องเรียนเราอยู่ใกล้กัน แต่ถึงอย่างไร พวกเราไม่เคยได้มีโอกาสคุยกัน นอกจากส่งยิ้มให้กันเป็นการทักทาย

ทุกครั้งที่ผมเดินผ่านเธอ ผมยังคงรู้สึกว่ามีสายตางาน้ำค้างมาที่ผมตลอด กระทั่งวันนี้ พวกเราได้เจอกันอีกครั้งที่โรงอาหาร เธอมากับกลุ่มเพื่อนอีก 3 คน ส่วนผมมากับอามีนแค่ 2 คน ผมนั่งกินข้าวพลางนั่งพูดคุยกันเรื่องฟุตบอลเมื่อคืน

“สวัสดีรอมฏอน เราชื่อรีน่า ส่วนคนนี้ ดัยยาน เธอน่าจะจำได้นะ” รีน่าเดินเข้ามาทักทายผม พร้อมหันไปส่งยิ้มให้อามีนที่นั่งตรงข้ามกับผม

“ออออ สวัสดิ์” ผมตอบกลับแบบงง ๆ เพราะไม่คุ้นหน้ารีน่า
เลย

“นายมีแฟนหรือยัง ถ้ายัง เพื่อนเราชอบนายอยู่นะ” เธอจู่โจมมา
บอกผมว่าดิฉันแอบชอบผม

หลังจากวันนั้น ผมกลับมาทบทวนตัวเองว่าที่ผ่านมาผมแสดง
พฤติกรรมอย่างไรถึงทำให้เธอรู้สึกที่ผมเย็นชาใส่เธอ ผมตัดสินใจ
รวบรวมความกล้า ส่งข้อความทักหาเธอครั้งแรก

“สวัสดิ์ครับ รอมฎอนครับ”

“ทำอะไรอยู่ครับ” ผมส่งข้อความไปอีกครั้ง

“สวัสดิ์ รอมฎอน” เธอตอบผมสั้น ๆ

ผมรับรู้ถึงความไม่คุ้นเคย คงเป็นเพราะครั้งแรกที่เราได้คุยกัน
ครั้งนี้ถือว่าเป็นครั้งแรกที่พวกเราได้เริ่มทำความรู้จักกัน ผมพยายามชวน
เธอคุยเพื่อให้เราได้คุยกันมากขึ้น เวลาผ่านไป 2 ชั่วโมง ผมรู้สึกว่ามันดี
มากแล้ว ผมควรให้เธอได้พักผ่อน

“ดีแล้ว เจอกันพรุ่งนี้นะครับ ผันดีครับ” ผมส่งข้อความให้เธอ

“เช่นกันนะ” เธอตอบกลับผมทันที

ผมตั้งใจไม่เปิดอ่านข้อความสุดท้ายที่เธอส่งมา ตั้งใจว่าจะเก็บไว้
ตอบทสทนาคครั้งถัดไป

หลังจากคืนนั้น ที่ผมตัดสินใจทักหาเธอ เราสองคนเริ่มมีเรื่องให้
คุยกันมากขึ้น บางวันเรามีนัดทานข้าวเที่ยงที่โรงอาหารบ้าง ผมเริ่มรู้สึกดี
กับเธอ ผมอยากรู้จักเธอมากกว่านี้ หัวใจผมยังเต้นแรงทุกครั้งที่เราเจอกัน
ผมตัดสินใจขอเธอเป็นแฟน

“แกอยากคบกับเราจริง ๆ เหรอ” เธอถามผม

“เรารู้สึกดีกับเธอ และเราก็คุยกันสัปดาห์แล้ว เราว่าถึงเวลาที่เรา
ต้องให้ความชัดเจนกับเธอสักที” ผมส่งข้อความตอบกลับเธอ

“เราคิดไม่ถึงว่านายจะขอเราเป็นแฟน เพราะที่ผ่านมานายไม่
แม้แต่จะมองเรา”

“ขอโทษนะ เรามีแฟนอยู่แล้ว ” เธอตอบผม

เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ผมทั้งเจ็บปวดและเสียใจ ผมเพิ่งรู้ว่ามัน
เข้าไป ผมทำทุกอย่างพังด้วยมือผมเอง ถ้าตอนนั้นผมไม่หลบหน้าเธอ ทุก
อย่างอาจจะไม่หายไปเหมือนวันนี้ ผมเริ่มมีคำถามมากมายในหัว ความ
เสียใจ ความละอาย ผมตัดสินใจไม่ตอบข้อความนั้น และปล่อยให้บท
สนทนาระหว่างเราจบแค่นั้น และผมพยายามหลบหน้าเธอทุกครั้งที่สวน
ทางหรือเจอกัน

ประสบการณ์ใหม่ของเด็กหญิงจากชายแดน

นางสาวคอยรูนีชาห์ มะดีเยาะห์

โรงเรียนอิสลามวิทยาทาน อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

เช้าวันใหม่ในโรงเรียนอิสลามวิทยาทาน โรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ อ.ตากใบ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่เขตแดนไทย-มาเลเซีย โรงเรียนแห่งนี้เป็น โรงเรียนขนาดเล็ก มีเด็กนักเรียนไม่มากนัก

“ยินดีต้อนรับน้อง ๆ ทุกคนเข้าสู่ชีวิตนักเรียน ม.ปลายครับ” ครูฮาซัน ฝ่ายแนะแนวกล่าวทักทายเด็กนักเรียนในเช้าวันเปิดเทอม

“เย...” เธอและเพื่อนมัธยมที่อยู่ร่วมกันในห้องประชุมส่งเสียง พร้อมกัน

“ต้อนรับการเจอกันครั้งแรกของเรากับกิจกรรมดี ๆ ที่พร้อม เสริมให้ทุกคนครับ” ครูพูดพร้อมส่งเสียงหัวเราะเบา ๆ ในขณะที่พวกเรา ทุกคนกำลังหันหน้าสงสัยและตื่นเต้นไปพร้อม ๆ กันว่ากิจกรรมนี้คืออะไร

ทุกปีของการเปิดเทอมใหม่ ครูฝ่ายแนะแนวนัดนักเรียนระดับ มัธยมปลาย ตั้งแต่ชั้นปีที่ 4-6 เพื่อชี้แจง และวางแผนการเก็บเกี่ยว ประสบการณ์ตลอดเวลา 3 ปี ของการเป็นเด็กนักเรียน มัธยมปลาย

“ขอต้อนรับทีมพี่ ๆ จากค่ายซัมเมอร์ครับ” ครูพูดจบแล้ว ทีมงานรีบวิ่งขึ้นเวทีพร้อมกล่าวทักทายพวกเรา นำโดยพี่ผู้ช่วยวัยกลางคน 3 คน และตามด้วยผู้หญิง 2 คน

หลังจากแนะนำตัวเสร็จแล้ว จึงทราบว่าเป็นทีมงานที่จัดกิจกรรม ค่ายซัมเมอร์ให้กับนักเรียนมัธยมปลาย และวันนี้พวกเขามาประชาสัมพันธ์ กิจกรรมค่ายที่กำลังจะจัดขึ้นในอีก 3 เดือนข้างหน้า

“ไปไหม ไปไหม อยากไปอะเธอ นายไปไหม” เสียงถกเถียงเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากที่มีการประชาสัมพันธ์ค่าย กระทั่งครูเข้ามาส่งสัญญาณให้ทุกคนอยู่ในความสงบอีกครั้ง

“หลังจากฟังข่าวดีกันแล้ว เรามารับข่าวร้ายกันต่อนะครับหนู ๆ ทั้งหมดเลย” ครูฮาซันพูดด้วยน้ำเสียงตืดตลก คงอยากให้พวกเราผ่อนคลาย เพราะเนื้อหาหลังจากนี้เป็นประเด็นเรื่องวางแผนการเรียน เพื่อให้สามารถยื่นคะแนนในการสอบเข้าระดับมหาวิทยาลัย

“เราไปค่ายกันไหม” อัยชะห์ถามฉันทันทีเมื่อเราออกจากห้องประชุม

“เราอยากไปนะ แต่ขอกลับไปคุยกับที่บ้านก่อน เธออยากไปไหม”

“ในเมื่อมีโอกาสแล้ว เราว่าจะไปนะ” อัยชะห์ตอบกลับ

กลับบ้านวันนั้น ฉันรีบเข้าไปคุยกับพ่อและแม่ เพื่อขออนุญาตไปเข้าค่ายครั้งนี้ หลังจากที่ได้รับอนุญาตจากที่บ้านแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้นจึงรีบไปลงชื่อสมัครเข้าค่ายที่ห้องแนะแนว ปีนี้เป็นปีแรกที่พวกเรามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียน

วันที่เธอต้องเดินทางเข้าร่วมค่ายซัมเมอร์ก็มาถึง ค่ายครั้งนี้จัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี หรือที่พวกเราเด็กในพื้นที่ชายแดนใต้จะเรียกกันคุ้นปากว่า ม.อ.ปัตตานี การเข้าค่ายครั้งนี้มีกำหนดเป็นเวลา 5 วัน 4 คืน เธอรู้สึกว่าเป็นครั้งแรกที่เปิดโลกสำหรับเธอ เป็นการเดินทางข้ามจังหวัดกับเพื่อนครั้งแรก และเป็นครั้งแรกที่เธอนอนค้างกับเพื่อนในสถานที่ใหม่ที่ไม่ใช่หอพักในโรงเรียน

อัยชะห์ อาศัยอยู่กับยายและน้าสาว ซึ่งเป็นน้องสาวของแม่ เนื่องจากพ่อแม่ไปรับจ้างกรีดยางในประเทศมาเลเซีย ทำให้เธอต้องอยู่หอพัก

เปิดเทอมปีนี้ ครบ 4 ปี ที่เธอต้องอยู่หอพักในโรงเรียน และจะสามารถกลับบ้านเมื่อครบ 40 วัน บ้านของอัยชะห์ห่างจากตัวอำเภอ

ประมาณ 15 กิโลเมตร ทำให้น้อยครั้งนักที่เธอกลับบ้านแล้วจะมีโอกาสไป
ผ่อนคลายสถานที่ต่าง ๆ การไปค่ายครั้งนี้ สำหรับบางคนอาจจะดูเป็น
เรื่องธรรมดา แต่สำหรับเธอถือเป็นการเปิดโลกใหม่ เธอหวังว่า
ประสบการณ์ครั้งนี้จะทำให้เธอมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น

ณ จุดลงทะเบียน หน้าหอพัก 10 เมื่อแรกที่เธอมาถึง เธอสัมผัส
ได้เลยว่าสังคมที่นี่เป็นกันเอง เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นผู้หญิงและผู้ชายเป็น
เพื่อนกันโดยไม่เขินอาย เพราะโรงเรียนของเธอจะแยกระหว่างผู้ชายและ
ผู้หญิงชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนหรือกิจกรรม ชีวิตในโรงเรียนทำให้
พวกเธอคุ้นเคยแค่ผู้หญิงด้วยกัน

“เชิญเด็ก ๆ หยิบกุญแจห้องพักของตัวเองได้เลยค่ะ” พี่สตาฟ
ผู้หญิงประกาศให้พวกเราไปรับกุญแจห้องที่โต๊ะมุมขวา

“อัยชะห์ เราไปเข้าหอพักกันเถอะ” ฉันรีบชวนเธอเข้าห้องพัก
หลังจากได้กุญแจแล้ว

“ประกาศไปยังน้อง ๆ ค่ายซัมเมอร์ ขอให้ทุกคนมาเจอกันที่
ห้องคอมมอน เวลา 9 โมง” เสียงประกาศจากพี่สตาฟ

วันนี้เป็นวันแรกที่พวกเราเริ่มติว พี่สตาฟแจ้งกำหนดการของ
ค่ายตั้งแต่วันแรกที่พวกเราต้องเรียนรู้เรื่องการทำแฟ้มสะสมผลงานตนเอง
และวันต่อ ๆ มาเป็นการติวรายวิชาต่าง ๆ ตั้งแต่วิชาฟิสิกส์ ชีววิทยา เคมี
คณิตศาสตร์ อังกฤษ และภาษาไทย

กิจกรรมค่ายวันแรกจบลงในเวลา 16.30 น. ทุกคนแยกย้ายกัน
กลับห้องพัก ส่วนฉันกับอัยชะห์นัดกันไปเดินตลาดนัดในมหาวิทยาลัย
ก่อนกลับไปพักผ่อนที่ห้อง

เข้าสู่วันที่ 3 ของการเข้าค่ายและการใช้ชีวิตเสมือนนักศึกษา
ระดับมหาวิทยาลัย เข้าวันนี้ยังคงได้ยินเสียงประกาศจากพี่สตาฟ เพื่อ
เรียกพวกเรารวมตัว ก่อนพาพวกเราไปยังห้องประชุม แต่วันนี้อัยชะห์ไม่
เข้าร่วม เธอบอกฉันว่าปวดหัว แม้วันนี้ฉันจะขาดเพื่อนรู้ใจอย่างอัยชะห์

แต่กิจกรรมวันนี้ดำเนินตามปกติเหมือนทุกวัน พวกเรายังคงสนุกกับการ
ตี และกิจกรรมในค่าย

“น้องคนไหนชื่อ อารียา ครับ” พี่สตาฟประกาศชื่อนั้นผ่านไมค์
ฉันจึงหยุดกิจกรรมทุกอย่าง แล้วรีบไปหาพี่สตาฟ ความรู้สึกตอนนั้นทั้ง
กลัว และตื่นเต้น ตั้งคำถามกับตัวเองว่าทำอะไรผิดหรือเปล่า

“อัยชะห์! พักอยู่ห้องเดียวกับเราใช้ไหม” พี่สตาฟถามฉัน

“ใช่ค่ะ” ฉันรีบตอบกลับทันที

“ไปกับพี่หน่อยครับ” พี่เขาพูดพร้อมจับมือฉันเดินออกจากห้อง
ทันที

“เกิดอะไรขึ้นนะ” ฉันรำพึงกับตัวเองด้วยความสงสัย เพราะไม่
กล้าถามพี่สตาฟ

พวกเรากลับไปห้องอย่างรวดเร็ว ภาพที่ฉันเจอครั้งแรกที่ไปถึง
คือรถตู้ที่ติดเครื่องไว้รอรับใครสักคน เมื่อฉันกับพี่สตาฟไปถึง ฉันถูกดัน
ตัวขึ้นไปบนรถ ประตูรถปิดลงและขับออกไปอย่างรวดเร็ว ฉันเห็น
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงคนไข้ในรถ ฉันยังไม่กล้าถามอะไร ได้
เพียงแค่นั่งนิ่ง ๆ

กระทั่งรถตู้ไปจอดหน้าห้องฉุกเฉิน ยิ่งทำให้ความสงสัยฉัน
เพิ่มขึ้น ภาพในห้องฉุกเฉินมีพยาบาลและหมอกำลังทำแผล และเด็กสาว
คนหนึ่งนอนหมดสติบนเตียง จากความสงสัยเริ่มกลายเป็นคำถามในหัว
เต็มไปหมด

“อัยชะห์!” ฉันอุทานเบา ๆ ด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่ามี
ผ้าพันแผลสีขาวเต็มใบหน้าเธอ

“เกิดอะไรขึ้นกับอัยชะห์คะ” ฉันหันไปถามพี่สตาฟที่มาด้วย

“เพื่อนเราเกิดอุบัติเหตุรถชนหน้าศาลากลาง กับเพื่อนอีกคน”
พี่พูดพร้อมชี้ไปยังเตียงข้าง ๆ

ฉันหันไปมองเตียงข้าง ๆ เห็นว่ามีผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกันนอนหมดสติเช่นเดียวกับเธอ ฉันยืนนิ่งด้วยความมึนงง ก่อนที่เราจะออกจากห้องฉุกเฉิน

“อัยชะห์ อยู่ไหนครับ” เสียงหนุ่มวัยกลางคนเดินมุ่งมาที่ห้องฉุกเฉินด้วยความเร่งรีบ

ฉันหันไปมองตามเสียง และรู้ว่าเขาคือนั่นเป็นพ่อของอัยชะห์ ทราบว่าเขารับกลับจากประเทศมาเลเซียมายังโรงพยาบาลทันทีหลังทราบข่าวและรีบเข้าไปหาอัยชะห์ในห้องฉุกเฉิน

“เขาเป็นใคร แล้วทำไมถึงเกิดอุบัติเหตุกับคนนี้ ไหนบอกพ่อว่าจะมาเข้าค่าย”

ฉันไม่รู้สถานการณ์ข้างในว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รับรู้ได้จากเสียงว่าพ่อลูกมีปากเสียงกันรุนแรง พ่ออัยชะห์โกรธที่เธอไม่บอกความจริงกับสิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้ ก่อนจะสั่งห้ามไม่ให้อัยชะห์ไปร่วมกิจกรรมใด ๆ ทั้งนั้น ก่อนจะเดินออกจากห้องฉุกเฉินด้วยสีหน้าโมโห

ฉันรีบเข้าไปหาอัยชะห์อีกครั้ง เธอขอโทษฉันที่ดึงเข้ามาในเรื่องที่วุ่นวายเช่นนี้ พี่พยาบาลบอกฉันและทุกคนให้ออกจากห้องฉุกเฉิน หลังจากออกมาจากห้องฉุกเฉิน ฉันได้แต่ตั้งคำถามกับตัวเองว่าทำไมอัยชะห์ถึงทำอย่างนี้ อัยชะห์ไม่ได้บอกฉันว่าจะไปไหน กับใคร เธอเพียงแค่บอกว่าเธอปวดหัว จนเหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นและมาจบที่โรงพยาบาล

เหตุการณ์ครั้งนี้ยังคงเป็นความสงสัยของฉัน ฉันคิดว่าหลังจากอัยชะห์หายดีและออกจากโรงพยาบาล เราจะคุยกันว่าเกิดอะไรขึ้น ส่วนฉันก็กลับไปร่วมกิจกรรมของค่ายเหมือนเดิม และร่วมกิจกรรมตลอด 5 วัน จนจบค่าย

ค่ายครั้งนี้เป็นประสบการณ์ใหม่ที่ฉันได้เจอ ทำให้ฉันได้เห็น ได้สัมผัสว่าโลกข้างนอกมีอะไรให้เราได้เรียนรู้ สัมผัส และรับมือกันอีก

มากมาย การได้ออกมาเจอประสบการณ์ภายนอก ทำให้ฉันกล้าหาญมากขึ้น และรู้สึกสนุกกับการพบเจอเรื่องใหม่ ๆ

แม้จะเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ แต่การมาค่ายถือเป็นประสบการณ์ที่ดีมากสำหรับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาไปเคยได้ไปไหนเลย...

แต่เธอ...ผู้ถูกรัก

นางสาวศรีมา หมะมะเซ็ง

โรงเรียนนรุตดิน(มูลนิธิ) อำเภอดากใบ จังหวัดนราธิวาส

ย้อนไปช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ฉันกับมารีนาไปเที่ยวทะเล พวกเรากำลังสนุกสนานกับการถ่ายรูปปริมหาด เราต่างสลับกันถ่ายรูปให้กัน มารีนายื่นโทรศัพท์มือถือให้ฉัน เพราะถึงคิวที่เราต้องสลับกันถ่ายแล้ว

จังหวะที่ฉันละสายตาจากกล้อง สายตาฉันเหลือบเห็น หนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับฉันคนหนึ่ง เขามีรูปร่างหน้าตาดี เขาส่งยิ้มมาที่พวกเรา ทำให้ฉันมั่นใจว่าเขามีความคล้ายคลึงกับหนุ่มที่ฉันเคยตกหลุมรักมาก่อน มันเลยพาให้ฉันนึกย้อนกลับไปในตอนที่เราตกหลุมรักเขาคนนั้น

พวกเราเป็นเพื่อนร่วมห้องเดียวกัน เขาชื่อฟุรกอน ชายหนุ่มผิวเข้ม จมูกนิด ผิวสีแทน เป็นเพื่อนผู้ชายร่วมห้องที่สุภาพคนหนึ่ง ฉันไม่เคยเห็นเขาแสดงพฤติกรรมเอาเปรียบเพื่อนสักครั้ง อาจเป็นเพราะเหตุผลนี้ มันเลยทำให้เราเดิรเพื่อนร่วมชั้นของฉันอีกคนตกหลุมรักเขาโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน

วิชาคอมพิวเตอร์ กลายเป็นวิชาที่ฉันชอบมากที่สุด เราได้นั่งโต๊ะใกล้กัน เข้าสัปดาห์ที่ 2 ของคาบคอมพิวเตอร์ วันนี้ฉันรีบไปที่ห้องเรียนล่วงหน้าเพื่อไม่ให้เขินมากนัก

“มาถึงนานหรือยัง”

ฉันหันไปตามเสียงทักทายเพราะนั่นคือเสียงคุ้นเคยที่อยากได้ยิน แต่สายตาไม่รักดี เหลือบไปมองเห็นชายเจ้าของเสียงยืนทักคนเดียว เพื่อนร่วมชั้นของฉัน

“ลั๊กพักแล้ว มาสายนะเรา” นาเดียร์ ตอบกลับพร้อมแซวด้วย น้ำเสียงที่สนิทสนมและแน่นอน ฉันรู้ว่าตอนนั้นหัวใจนาเดียร์คงเต้นแรง ไม่แพ้ฉัน

คาบบ่ายของวันนั้น ทุกคนสั่งซื้อไอศกรีมกันยกห้อง เมื่อไอศกรีมมาถึง นาเดียร์ตักไอศกรีมใส่ถ้วยโรยถั่วลิสงยื่นให้ฉัน เพื่อรักษาหัวใจ ฉันเอ่ยขอบคุณและเดินไปยังถังขยะเพื่อจะตักถั่วออก

“ขอโทษนะ ฉันแพ้ถั่วลิสง” ฉันยื่นพิมพ์้าคนเดียวที่ถังขยะ

“ไม่กินถั่วเหรอ” เสียงชายที่คุ้นเคยถามขึ้น

“ใช่” ฉันตอบด้วยความเขินอาย หลังจากตั้งสติได้ว่าเจ้าของเสียงคือฟุรกอน

ภาพตรงหน้าตอนนั้น เขากำลังตักถั่วจากไอศกรีมในมือฉันใส่ถ้วยตัวเอง แน่ใจว่าตอนนั้นหัวใจฉันแทบจะหยุดเต้น ฉันบันทึกให้วันนั้นเป็นจุดเริ่มต้นที่เราได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น และยังจินตนาการว่าหลังจากเหตุการณ์วันนั้นเราได้สนิทกันมากขึ้น กล้าที่จะหยอกล้อกันมากขึ้น เราเริ่มสนิทมากกว่าเดิม

ฟุรกอนเป็นสภานักเรียนของโรงเรียนและยังเติบโตในทีมเด็กกิจกรรม ทำให้เขาต้องเดินทางไปโรงเรียนอื่น ๆ ที่อยู่ต่างจังหวัดบ่อยครั้ง แต่นี่ก็เป็นความโดดเด่นในตัวเขาที่ใครหลายคนให้ความสนใจ รวมถึงฉันด้วย

กระทั่งปิดเทอมใหญ่ เขาต้องเดินทางไปร่วมกิจกรรมสภานักเรียนนอกสถานที่ เขาเล่าให้ฉันฟังว่ากิจกรรมครั้งนี้จัดร่วมระหว่างสภานักเรียนระดับมัธยมศึกษาและสภานักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

ระหว่างทำกิจกรรม เขาหักมาคุยกับฉันบ้าง ถ้ามีเวลาวางจากกิจกรรมพวกเราร่วมคุยกันอย่างต่อเนื่อง แม้วันนี้กิจกรรมเขาจบแล้วก็ตามเราค่อย ๆ ห่าง ค่อย ๆ ถอยออกกันเรื่อย ๆ เมื่อมีสาวปริศนาคนหนึ่งโผล่เข้ามาในโลกของเราสองเรา

ทุกอย่างเริ่มเปลี่ยนไป เขาไม่ตอบข้อความฉันอีกเลย และเราก็ไม่เจอกันอีก กระทั่งวันนี้ ฉันได้คำตอบที่ฉันสงสัยทั้งหมด สายตาฉันจ้องไปยังหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่กำลังยืนเลือกโดนัทที่วางในจังหวัดนราธิวาส ภาพจากระยะไกลฉันเห็นพวกเขาหยอกล้อกันอย่างมีความสุข เหมือนที่ฉันมีกันแค่พวกเขาสองคน

ความรู้สึกของฉันเหมือนถูกค้อนทุบ ฉันรู้สึกเจ็บปวดและเย็นชา แต่สุดท้ายแล้วเพื่อนของฉันตัดสินใจเข้าไปทักพวกเขาทั้งสองคน

“อ้าว ฟุรคอน กลับมาเมื่อไหร่แล้ว เห็นรึนยาแล้วว่านายไปทำกิจกรรม ยังไม่อ่านข้อความเธอ” มารินาเพื่อนตัวดีของฉันเดินพุ่งเข้าไปทักทายพวกเขา พร้อมยังคำถามแบบไม่ลังเล

ฉันยืนนิ่งในร้านตรงข้าม ซึ่งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนั้นตัวเองหายใจไหม แต่รับรู้การกระทำของเพื่อนสาวได้ทุกอิริยาบถ ทำให้เห็นว่าฟุรคอนเองก็ตกใจและทำตัวไม่ถูกที่มารินาพุ่งเข้าหา

“กลับมาเมื่อวาน” ฟุรคอนตอบกลับสั้น ๆ

มารินาไม่ถามอะไรต่อ และพาตัวเองออกจากตรงนั้นทันที โดยไม่สนใจว่าคู่สนทนาจะพูดอะไรต่ออีกไหม

พวกเราไม่รู้ที่หลังว่าสาวปริศนาผู้นั้นคือนาเดียร์เพื่อนร่วมห้องของฉัน พวกเขาเคยคบหากันมาก่อนหน้า และกลับมาคุยกันอีกครั้งเพราะอยู่ห้องเดียวกันได้ใกล้ชิดสนิทกันอีกครั้ง

ฉันตัดสินใจจบความสัมพันธ์ทุกอย่าง เพื่อให้ตัวเองสามารถเป็นเพื่อนกับทั้งสองคนได้อีกครั้ง มารินาคอยเป็นกำแพงให้ฉันในทุกเรื่องที่ต้องทำร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน เช่นเดียวกับวันนี้ พวกเราในห้องตกลงกันว่าช่วงปิดภาคเรียนที่จะถึงนี้ เราจะไปเที่ยวเบตงกัน ทุกคนในห้องพร้อมใจกันลงชื่ออย่างตื่นเต้น ฉันรีบไปลงชื่อและเห็นว่าชื่อฟุรคอนเขียนอยู่ก่อนหน้า

ฉันดีใจที่ตัวเองในวันนี้หัวใจไม่เต้นแรงอีกแล้ว ทุกอย่างกลายเป็นเรื่องปกติ กระทั่งวันนี้เป็นวันที่พวกเราต้องเดินทาง ฉันกับมารีนาตกลงกันว่า จะสลับกันขับรถคนละครึ่งทาง

เมื่อถึงที่พัก พวกเราต้องเหมารถเพื่อเดินทางไปยังเกาะ เมื่อทุกคนเริ่มทยอยกันขึ้นเรือ จนเหลือเพื่อนร่วมห้องอีก 3 คน ฉัน มารีนา และฟุรกอน ทำให้เรามีโอกาสได้คุยกัน ฟุรกอนยังคงแสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษให้ฉันเห็นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การขนกระเป๋าสัมภาระของทุกคนขึ้นและลงเรือ โดยที่ฉันกับมารีนาไม่มีโอกาสช่วยอะไรเลย และยังคงเป็นเพื่อนผู้ชายที่ดูแลจัดการทุกอย่างให้เพื่อนในห้อง

สายตาค้นยังคงมองและเก็บภาพเขาทุกเหตุการณ์ ทุกความประทับใจที่ฉันเคยมองเห็น วันนี้เขาก็ยังเป็นแบบนั้นไม่เปลี่ยน

“เหม่ออะไรอยู่” เสียงที่คุ้นหูดังขึ้น เมื่อเห็นว่าฉันกำลังจ้องไปที่เขา

“สะ สะ...อ้อ เปล่า ๆ” ฉันรีบตอบกลับทันทีเมื่อมีสติ ก่อนร่างนั้นจะเดินจากฉันไปอีกที่หนึ่งเพื่อเตรียมตัวกลับบ้านและทุกอย่างกลายเป็นความทรงจำ

นาฬิกาบอกให้ฉันตกหลุมรัก

นางสาวนาตาชา นิเดร์

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

คนเรามักจะไม่รู้ตัวเองเท่าไรหรอกว่าครั้งแรกที่ตกหลุมรักใครสักคนแล้วเราทำอะไรลงไปบ้าง บางทีอาจจะไม่ใช่ความรัก แต่เป็นแค่ความประทับใจในการกระทำของเขาก็ได้

นาอีม เด็กสาวที่สดใสร่าเริง ตอนนี้เธอรู้สึกที่กำลังประทับใจผู้ชายอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่าฟารีฟ เมื่อมองเห็นฟารีฟ เธอกลับยิ้มได้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่พบเจอ ความรู้สึกประทับใจในครั้งนี้นักอ้วนขึ้นอย่างรวดเร็ว เธอไม่เคยรู้สึกตัวว่าเธอตกลงไปในหลุมความรู้สึกนั้นตอนไหนมารู้ตัวอีกทีก็ตกลงไปแล้ว

ฟารีฟเปรียบเสมือนดังเพลงที่เปิดเจอโดยบังเอิญ แต่ดันไพเราะจนต้องตกหลุมรัก เขาเป็นความประทับใจไม่รู้จบ ถึงแม้ว่าวันนี้ไม่รู้ว่าจะมีวิธีไหนที่จะเลิกชอบได้ เป็นเพลงที่ไม่ว่าจะฟังกี่ครั้งก็ไม่เคยอยากให้ออกไป เพลงที่ทำให้ตกอยู่ในห้วงรักไม่ว่าอีกนานแค่ไหนถ้าย้อนกลับมาฟังจะรู้สึกชอบเสมอ

เรื่องราวเริ่มต้นตั้งแต่นั้นวันนั้น เช้าวันเปิดเรียนวันแรก ขณะที่กำลังเข้าแถว สายตาของเธอเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงชาว เขาดูโดดเด่นกว่าคนอื่น เพราะใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

เธอได้เล่าเหตุการณ์นี้ให้เพื่อน ๆ ฟัง ทุกคนต่างรู้ว่าเธอประทับใจชายหนุ่มคนนี้ ทุกคนได้ช่วยเธอในการหาช่องทางติดต่อเขา เธอขอบคุณเพื่อนที่ส่งช่องทางติดต่อของฟารีฟมาให้ หลังจากได้ช่องทางติดต่อแล้ว เธอจึงไม่รอช้าที่จะส่งข้อความทักทาย

เธอเล่าว่า ครั้งแรกที่เธอตกไปหัวใจของเธอเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมาข้างนอก มันเป็นความรู้สึกที่ตื่นเต้นมาก ในวันนั้นเธอนั่งอยู่กับแม่ในห้องนั่งเล่น กำลังดูละครหลังข่าวในช่วงค่ำ เธอเก็บอาการเอาไว้ ไม่อยู่จึงเล่าให้แม่ฟัง

“แม่เขาจะตอบกลับมาไหม” เธอถามขึ้นมาดื้อ ๆ

“อะไร ใคร” แม่ถามกลับมาด้วยสีหน้าง ๆ

“ลูกตกข้อความไปหารุ่นพี่ที่โรงเรียน ลูกประทับใจเขามากเลยแม่”

“เดี๋ยว แล้วลูกได้ช่องทางติดต่อมาจากไหนล่ะ”

“เพื่อน ๆ ไปหามาให้แม่”

ระหว่างที่เธอสนทนากับแม่เพลิน ๆ เสียงข้อความดังขึ้นพอดี เธอเลยไม่ได้ตอบทสนทนากับแม่และรีบกดเข้าไปดูข้อความที่แจ้งเตือน

ฟารีฟตอบกลับมาแล้ว ความรู้สึกตอนนั้นคือวิญญานแทบจะหลุดลอยพร้อมกับเสียงเต้นของหัวใจที่เต้นแรงยิ่งขึ้นแทบจะทะลุออกมาเต้นข้างนอก

จุดเริ่มต้นในวันนั้นทำให้ฉันกับฟารีฟคุยกันมากขึ้น แต่คงเป็นฉันฝ่ายเดียวที่คอยทักไปคุยก่อน ส่งเพลงจีบทุกวัน ซื้อขนมจีบไปจีบ แต่ไม่เคยเอาไปให้ต่อหน้า ได้แต่แอบใส่ไว้ในกระเป๋าฟารีฟตอนเขาไปละหมาด

ฉันเริ่มสับสนกับการกระทำของฟารีฟ เขาแสดงออกเหมือนจะชอบฉัน ทั้ง ๆ ที่ตัวฟารีฟเองมีคนในใจอยู่แล้ว ผู้หญิงคนนั้นเป็นถึงประธานนักเรียน ทั้งสวย ฉลาด เรียนเก่ง แต่กลับกันตัวฉันเองไม่มีอะไรดีเลยสักอย่าง ผิดที่ฉันเองไปแสดงอาการมากเกินไปทำให้ผู้หญิงคนนั้นรู้ว่าฉันคิดอย่างไรกับฟารีฟ เพราะทุก ๆ เช้าฉันจะชวนเพื่อนไปเดินส่องฟารีฟผ่านห้องเรียน แต่วันนั้นดันมีคนที่ฟารีฟศึกษาดูใจอยู่ด้วย เธอจึงเห็นฉันเข้า

ความรู้สึกตอนเห็นภาพที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันมันปวดที่อกข้างซ้าย จนแทบจะเก็บความรู้สึกเสียใจเอาไว้ไม่ได้ ฉันทำได้แต่ฝันยิ้มให้พวกเขาทั้งสอง และเดินจากไป ฉันหายไปไม่ทักหา ไม่ส่งเพลง ไม่ส่งขนมจีบ และเขาก็เงียบไปเช่นกัน

ฉันตัดสินใจรวบรวมความกล้าทั้งหมดสารภาพรักกับเขาสักครั้ง อยากได้ยินคำตอบที่ออกจากปากของเขา ฉันก้าวขาเดินเข้าไปหา พร้อมกับจับมือเพื่อนแน่น ฉันเรียกชื่อฟารีฟ เขาหันมาตามเสียงที่ได้ยินด้วยสีหน้าแปลกใจ

“ฟารีฟเราขอบคุณด้วยหน่อยได้ไหม” ฟารีฟได้เพียงแต่พยักหน้าพร้อมกับเดินมาหาฉัน

“ว่าไง มีอะไรเธอ”

“คือว่า...เราชอบฟารีฟนะ ชอบมาตั้งนาน แล้วเราจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะได้เข้าหาและรู้จัก มันพอจะเป็นไปได้ไหมที่หลังจากนี้เราสองคนจะขยับความสัมพันธ์นี้” ลื่นเสียงที่เปล่งออกมาฉันพอจะเดาคำตอบออกแล้ว

“คือมันยากที่เราจะตอบ เรามีคนที่ชอบอยู่แล้วอะ เราจะปฏิเสธตรง ๆ กลัวว่าเธอเสียใจ เราขอบคุณนะที่มาชอบเรา แล้วขอโทษที่เราให้สถานะคนรักไม่ได้ เรามาเป็นพี่น้องที่ดีต่อกันไหม”

“โอเค” ฉันตอบสั้น ๆ อยากเดินออกจากตรงนั้นให้เร็ว เพราะอายกับคำตอบที่เขาตอบมา

น้ำตาที่กลืนเอาไว้มันเก็บไม่อยู่แล้ว มันค่อย ๆ ไหลรินลงมาอาบแก้มทั้งสองของฉัน อย่างน้อยความรู้สึกที่เก็บมันเอาไว้ได้ออกมาจากปากของฉัน มันเป็นความรู้สึกที่โล่งสุด ๆ ที่ฉันได้สารภาพออกมาและได้ฟังคำตอบจากปากของฟารีฟ ฉันจะได้ไม่ต้องหลอกตัวเองอีก

ความรักความประทับใจของฉันที่มีต่อฟารีฟก็จบลง จากเหตุการณ์ครั้งนี้ ฉันมองว่ามันเป็นความพยายามอีกรูปแบบหนึ่ง การจู่โจมของฉันในตอนนั้น ฟารีฟที่ได้ยินคำสารภาพจากฉันเขาก็คงคิดหาคำตอบ

ไม่ทัน นอกจากขอบคุณและขอโทษ ซึ่งมันดีที่สุดที่ฉันควรได้รับ ฉันรู้ว่า
เขาเองคงลำบากใจที่จะพูดว่าเขาไม่ได้รู้สึกอะไรต่อฉันเลยและคงอึดอัดใจ
ถ้าเขาจะต้องพูดจาไม่ดีหรือปฏิเสธฉันตรง ๆ หากได้รับความรักของฉัน
เอาไว้ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้รัก คงเป็นไปได้เพราะหัวใจคนทั้งคนจะแบกรับ
อะไรที่ใจไม่รู้สึกรู้หาไม

ฟาร์ฟก็คงเหมาะที่จะอยู่ในใจของฉันแบบนี้ อาจจะเก็บไว้ในห้วง
ลึกของความทรงจำที่ไม่ควรถูกพูดถึง หรือเพียงแค่ฉันคนเดียวเท่านั้นที่
รู้อยู่แก่ใจ ฉันจะยินดีทุกการเติบโตของเขา ขอขอบคุณที่เข้ามาในชีวิต
ขอบคุณที่ได้รู้จัก ขอขอบคุณที่อนุญาตให้รักและขอบคุณที่เข้ามาเป็นส่วน
หนึ่งของฉัน

“หากพรที่ฉันขอเป็นจริง คุณได้เจอคนที่คุณรัก ฉันพร้อมที่จะ
ยินดีกับคุณเสมอ แม้ที่ตรงนั้นไม่ใช่ฉันก็ตาม”

ความทรงจำ ณ สุคีริน

นางสาวนิรุธีดาชะห์ นิปา

โรงเรียนอิสลามวิทยาทาน อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ย้อนไปเมื่อตอนนั้น ฉันอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ไปทัศนศึกษาที่ อ.สุคีริน ระหว่างทาง รถโรงเรียนแวะเซเว่น 20 นาที เพื่อให้นักเรียนซื้อของเตรียมเสบียงเพื่อตอนกลางคืน กว่าจะถึงจุดหมายใช้เวลาเดินทางรวม 2 ชั่วโมง เส้นทางคดโค้ง เนินสูงสลับไปมา อาหารที่อยู่ในท้องแทบจะพุ่งออกมา

ตอนนั้นจากที่ทุกคนกำลังกินขนมอยู่อย่างเพลิดเพลิน ต้องหยุดกินและรีบหิบบาดมที่พกมาตาม เพราะต่างเมารถ กว่าจะถึงปลายทางสภาพของแต่ละคนดูเหนื่อยล้าซึ่งต่างจากตอนขึ้นรถแรกๆ ที่ทุกคนต่างตื่นเต้นและสนุกสนานกับการเดินทางครั้งนี้มาก

เมื่อถึงปลายทางแล้ว ความอ่อนเพลียฉายชัดบนใบหน้าของทุกคน เพื่อน ๆ แต่ละคนแยกย้ายกันเข้าห้องพักด้วยความเจ็บบ ฉันและเพื่อนร่วมห้องได้กระโดดนอนบนเตียงด้วยความอ่อนล้าเช่นกัน ขณะที่กำลังนอนพักสบายอยู่บนเตียง ได้ยินเสียงอาซานซุฮรี ทุกคนแยกย้ายกันไปละหมาด หลังละหมาดเสร็จทุกคนมารอที่จุดนัดพบเพื่อจะไปส่องแก่งตามตารางที่ได้จัดเอาไว้

พวกเรานั่งรอที่สตาฟประมาณ 2 ชั่วโมง ตอนแรกมีที่สตาฟมากัน 2 คน แต่ฉันไม่ทราบ ฉันคิดว่าเป็นสมาชิกที่จะมาล่องแก่งด้วย ที่ไหนได้พวกเขาเป็นสตาฟ หลังจากนั้นสตาฟเริ่มทยอยมากันเรื่อย ๆ ประมาณ 7 คน ฉันเพิ่งรู้ว่าสาเหตุที่สตาฟมาช้าเพราะแต่ละคนเพิ่งกลับจากโรงเรียน

สตาฟบริหารจัดการเตรียมเรือและอุปกรณ์ล่องแก่ง ประมาณ 20 นาที ก็มีรถกระบะมาจอดรอ 2 คัน คันที่ 1 สำหรับนักเรียนผู้ชาย ส่วนรถอีกคันสำหรับนักเรียนผู้หญิง เมื่อขึ้นรถกันเสร็จเรียบร้อยดี รถกระบะออกตัวมุ่งหน้าสู่ต้นน้ำใช้เวลาประมาณ 10 นาที ก็ถึงจุดหมายครูให้รวมตัวถ่ายรูปก่อนลงล่องแก่งกัน

การล่องแก่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อฉันนั่งลงบนเรือ ๆ ค่อย ๆ ไหลไปตามสายน้ำ จนถึงจุดที่มีกระแสน้ำไหลแรงมาก จนพวกเราต้านความแรงของน้ำไม่ไหว ทำให้เรือพุ่งชนกับพุ่มไม้และคว่ำลงในที่สุด ตัวฉันเองโดนไม้พายของเรือกระแทกเข้าที่จมูก โມเราะและยาตาเพื่อนร่วมชะตาโดนเรือทับจนจมน้ำเพราะตั้งตัวไม่ทันและตกใจด้วย

หลังเรือคว่ำทุกคนกลับมามองสติกันอีกครั้ง พวกเรา 3 คนหันมามองหน้ากันด้วยความสั่นกลัว พวกเราพยายามปีนขึ้นกลับไปนั่งบนเรือและค่อย ๆ ประคองเรือให้เคลื่อนไปตามสายน้ำ

เสียงกรีดดังเป็นระยะ ๆ เมื่อถึงจุดที่มีกระแสน้ำแรงและเป็นทางแคบ ครั้งนี้เรือไหลไปชนกับเถาวัลย์ขนาดใหญ่ ทำให้เรือติดและออกมาไม่ได้ ขณะที่ฉันตกลงจากเรือและถูกกระแสน้ำเชี่ยวพัดพาไป โชคดีที่ฉันจับไม้ไว้ได้ทัน ฉันเกาะไว้แน่นจนมาเห็นตอนหลังว่ามีเป็นแผล ตอนนั้นคิดว่าหากไม่ใส่เสื้อชูชีพฉันอาจจะจมน้ำเอาชีวิตไม่รอดเลยก็ได้

ฉัน โມเราะ และยาตาตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนไปขึ้นเรือลำอื่น ฉันกับยาตาได้ย้ายไปขึ้นเรือสตาฟ โມเราะขึ้นเรือลำเดียวกับครู หลังจากที่นั่งเรือของสตาฟฉันเบาใจขึ้นเพราะเรือไม่เคยคว่ำเลย แต่เรือของสตาฟคนอื่นล่มเกือบทุกลำ

สตาฟคนนี้พายเรือได้ประมาณครึ่งชั่วโมง เขาจึงให้เพื่อนของฉันที่ชื่อยาตาขึ้นกับสตาฟอีกคนเพราะเขายกกว่าอยู่กัน 3 คน เรือหนักเกินไปแต่ฉันขอว่าไม่แยกลำกันได้ไหม สตาฟไม่ยอมเขาให้เหตุผลว่าเพราะหนักเกินไป เขามีแรงไม่พอฉันและยาตาต้องแยกเรือกัน เหลือฉันคนเดียวขึ้นกับพี่สตาฟคนนี้

สตาฟชวนฉันคุยตลอดทางเพื่อให้ฉันคลายจากความกลัว ฉันสังเกตเห็นว่าสตาฟพายเรือแบบสบาย ๆ มาก จนถึงจุดแวะพักเรือเพื่อรอเรือลำอื่น ๆ มาถึง

เมื่อเรือของครูมาถึงจึงชวนฉันกับยาดาขึ้นเรือลำเดียวกัน ฉันรู้สึกดีใจมากเพราะนั่งเรือลำเดียวกับสตาฟรู้สึกเกร็ง ๆ ฉันกับยาดานั่งติดกันกอดกันด้วยความหนาวและความกลัว เมื่อถึงจุดที่กระแสน้ำไหลแรงและมีเศษไม้ก้อนหินเยอะมาก เรือไหลไปชนกับก้อนหินจนทำให้เรือคว่ำอีกครั้ง ตัวฉันพุ่งเข้าไปในกิ่งไม้และหัวก็โขกต้นไม้ ลำตัวโดนเรือทับ

ด้วยความกลัวตอนนั้น ภาพของพ่อกับแม่ลอยขึ้นมาทันที ความกลัวตายจู่โจมฉันอีกครั้งหนึ่ง ฉันอยากร้องไห้และอยากหยุดเพียงแค่นี้ แต่ก็ต้องไปต่อเพราะยังไม่ถึงปลายทาง ตอนนั้นในหัวมีแต่คำว่ากลัว อดทนจนตัวสั่น

เราใช้เวลาพายเรือล่องแก่งกัน 2-3 ชั่วโมง ก็ถึงจุดหมายปลายทาง ฉันรู้สึกโล่งอกมาก เมื่อถึงฝั่งแล้วรีบขึ้นรถเพื่อกลับห้องพัก

วันที่ 2 ของการทัศนศึกษา แม้ว่าพวกเราจะเหนื่อยกับการล่องแก่งจนไม่อยากลุกจากที่นอน แต่ก็ต้องตื่นเวลา 05:30 น. เพราะเป็นเวลาละหมาดหุบฮิ เสร็จจากการปฏิบัติศาสนกิจแล้ว พวกเราได้แยกย้ายกันขึ้นรถเพื่อจะไปดูหมอกยามเช้า สถานที่ที่จะไปอยู่ห่างจากที่พักไกลพอสมควร ถนนหนทางคดเคี้ยวและชันมาก

เหตุการณ์ชวนตื่นเต้นและน่ากลัวก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ระหว่างที่รถกำลังขึ้นเนินเขา รถดับกลางทางฉันเริ่มกลัว คนขับบอกพวกเราว่าต้องรอรอดคันอื่นมารับ ระหว่างรอจึงต้องเดินขึ้นเขาไปพลาง ๆ

สักครูหนึ่งรถอีกคันก็มารับ พวกเราเดินทางต่อจนถึงจุดหมายฉันและเพื่อน ๆ พวกกันเดินขึ้นเขาเพื่อชมวิว ชมหมอก และชมบรรยากาศบนภูเขา ภาพที่ได้เห็นมันสวยงามมาก ความรู้สึกกลัวและเหนื่อยทั้งหมดก็หายไปเมื่อได้เห็นวิวหมอกและต้นไม้

ความทรงจำในวันนั้นเยอะมาก ความกลัวที่จู่โจมมันทำให้ฉัน
รู้จักเอาตัวรอดได้เพราะคำว่า “สติ” ฉันเชื่อว่าถ้าคนเรามีสติจะสามารถ
ผ่านสถานการณ์เลวร้ายไปได้ แม้ว่าประสบการณ์ครั้งนั้นจะหวาดเสียวและ
น่ากลัวจนทำให้ฉันจดจำไปได้ตลอดชีวิต แต่ก็ประสบการณ์ที่เกิดขึ้น
แล้วฉันได้เรียนรู้ ถ้าหากมีโอกาสฉันก็อยากจะกลับไปอีกครั้ง

เขาคณนั้นคือคนในความทรงจำ

นางสาวนุรไลลา แซ่สะตุ

โรงเรียนนุรุดดิน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ฉันเป็นเด็กผู้หญิงผิวขาว ตาโต ตัวเล็ก ชื่อว่าซีเราะะ เรื่องราวของ ฉันเริ่มต้นเมื่อเพื่อนของฉันได้แนะนำคน ๆ หนึ่งให้ฉันรู้จัก เขาคณนั้นมีชื่อว่าอันนา เป็นคนที่โด่งดังมากในหมู่สาว ๆ เขาทรงหล่อ รูปร่างดี สูง ผิวแทน แถมยังเรียนเก่งอีกต่างหาก ฉันได้รู้จักเขาผ่านเพื่อนของฉันชื่อว่าตี ฉันได้ขอช่องทางติดต่อเขาจากวาตีเพื่อนของฉัน

ฉันเจออันนาครั้งแรกตอนอยู่ที่โรงเรียน ตอนที่ฉันเดินผ่านหน้าห้องของเขา ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นตัวจริงของเขาหลังจากที่ได้เห็นผ่านไอจีมาก่อนแล้ว เมื่อได้ไอจีของอันนาจากวาตีฉันได้ไปติดตามเขาและได้ทักเขาไป

“สวัสดี เราซีเราะนะ เป็นเพื่อนของวาตี เธอรู้จักไหม เราอยู่ห้อง 1” ฉันพิมพ์ข้อความไปยาวด้วยความตื่นเต้น

“สวัสดีครับ ผมชื่ออันนา”

เมื่อเขาส่งข้อความตอบกลับมา ใจของฉันเต้นแรงมาก ดีใจมากที่สุดในกับอันนาคุยกันมาเรื่อย ๆ จนเราทั้งสองได้รู้จักและสนิทสนมกันมากขึ้น ฉันเริ่มมีความรู้สึกที่ชัดเจนกับอันนาและอันนาเขาก็ชัดเจนกับฉัน หากถามหาเหตุผลว่าทำไมฉันถึงชอบเขา เขาเป็นว่าเขาเป็นคนที่คุยด้วยแล้วสบายใจ ให้เกียรติฉันตลอด คอยเป็นห่วงฉัน และดูแลฉันเสมอสำหรับฉันแล้วเขาเป็นสุภาพบุรุษมาก จนทำให้ฉันคิดว่าถ้าเราเป็นแฟนกัน ก็คงจะดีและน่ารักมาก

“เธอ ตีกลั่นนะ นอนได้แล้วครับ” เขาส่งข้อความมา

“ยังไม่่วงเลยอันว่า ขออ่านนิยายอีกแป๊บเดียวนะ” ฉันทิมพ์
ข้อความตอบกลับไว้ด้วยน้ำเสียงอ่อน ๆ

“เล่นโทรศัพท์ในที่มืด เดี่ยวก็ปวดตาหροก สายตาจะมีปัญหา
ได้”

“น..นอนก็ได้” ฉันทอบอันว่าไปด้วยความจำยอม

เพราะการกระทำที่แสดงถึงความห่วงใยอย่างนี้ของอันว่าทำให้
ฉันคิดว่าถ้าเราได้เป็นคนรักกันก็คงจะดีเพราะมีเขาคอยอยู่เคียงข้างฉัน ทำ
ให้ฉันมีความสุขมาก มันอาจดูเหมือนจะสมหวัง

หลังจากเราได้คุยกันสักพักใหญ่ ฉันเริ่มรู้สึกว่าเขาเริ่มเปลี่ยนไป
ไม่เหมือนเดิม ความรู้สึกของเขามี่ต่อนฉันลดลง เขาเริ่มไม่ค่อยตอบแชท
ฉัน เริ่มหลบหน้าฉัน วันต่อมาหลังจากที่ฉันเดินกลับจากโรงเรียน ฉันได้
เห็นเขาเดินจับมือและคุยกันกับเยาะห์ เยาะห์คือแฟนเก่าของอันว่า

ช่วงบ่ายกว่า ๆ ใต้ต้นไม้ในโรงเรียน ฉันทักวาตีและเพื่อน ๆ
ได้มาคุยกัน วาตีพูดขึ้นว่า

“ซีเราะ เรามีเรื่องอยากจะบอกเธอ”

“ห..ห๊ะ เราเธอ”

“ใช่ ซีเราะนั่นแหละ”

“คือ...เราได้ไปรู้ความจริงมาว่า อันว่ากับเยาะห์เขาทั้งสองกลับมา
คุยกัน เมื่อวานเราเห็นอันว่าเดินจับมือเยาะห์กลับไปด้วยกัน”

“อันว่าทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไง แล้วความรู้สึกฉันล่ะ”

เมื่อได้รู้ความจริงจากวาตีก็ยิ่งตอกย้ำความรู้สึกในใจ ฉันทเริ่มซึม
ไม่คุยกับใคร นอนไม่ค่อยหลับ เรียนก็ไม่ไป ได้แต่คิดว่าฉันทำอะไรผิด
ทำไมอันว่าไม่เห็นความรักที่ฉันมอบให้บ้าง จนคนรอบข้างผิดสังเกตและ
รับรู้ถึงความผิดปกติของฉัน ฉันทไม่เป็นตัวของตัวเองเลย

“ทำไมซีเราะลาเรียนบ่อยจังช่วงนี้ ลาบ่อยอย่างนี้ผลการเรียนเธอ
ตกแน่ ๆ เธอมีเรื่องอะไรที่ไม่สบายใจรึเปล่า” วาตีส่งข้อความมาหาฉันท

“ฉันไม่อยากเจออันวากับเยาะห้ที่โรงเรียนอะวาทิ เราไม่ไหว เรา
รู้สึกไร้ค่าจิงเลยวาทิ เราทำอะไรผิดเธอ”

“ซีเราะะ ถึงเธอจะเสียใจแค่ไหน แต่เธออย่าลืมนะว่ายังมีคนที่รัก
และรอความสำเร็จของเธออยู่นะ พ่อแม่เธอไง เราก็อีกคนหนึ่งที่คอยอยู่
ข้าง ๆ เธอเอง” วาติส่งข้อความมาปलอบใจ

หลังจากที่วาติ เพื่อน ๆ และครอบครัวคอยปಲอบใจในช่วงเวลา
ที่เศร้า ซีเราะะได้คิดและทบทวนตัวเองอยู่สักพัก เธอจึงตัดสินใจจบ
ความสัมพันธ์ที่ไม่มีสถานะนี้ลง ว่ากันว่าความรักของทุกคนไม่ได้สมหวัง
เสมอไป ฉันได้ตัดสินใจถามอันวาไปตรง ๆ ว่า

“อันวา...เรามีอะไรจะถาม เธอรู้สึกยังงัยกับเราเธอ?”

“ซีเราะะ เราขอโทษนะ เรายังลืมเยาะห้ไม่ได้”

หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของเราทั้งสองคนก็จบลง ชีวิตของเราก็
ต้องเดินหน้าไปต่อ ฉันกับอันวาได้เรียนจบชั้นมัธยมปลาย และแยกย้าย
กันไปตามทางของตัวเอง ถึงแม้ฉันไม่ได้ครอบครองเขา ไม่ได้สมหวังใน
ความรัก แต่อย่างน้อยก็เป็นความทรงจำที่ฉันย้อนกลับไปคิดแล้วมี
ความสุขทุกครั้ง

ถ้าเราเป็นคู่กันจิง ๆ ก็ขอให้เราได้หวนกลับมาเป็นส่วนหนึ่งใน
ชีวิตของกันและกันในวันที่เราสองคนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ขอให้กลับมาถูก
จังหวะ เวลาที่เหมาะสมกัน

5 ปี ผ่านไปฉันและอันวาไม่ได้เจอกันอีกเลย ฉันเรียนจบใน
ระดับปริญญาตรีแล้ว ตอนนี้อยู่ในวัยทำงาน ฉันไม่ค่อยมีเวลาหรือสนใจ
เรื่องความรักอีกเลย แต่แล้ววันหนึ่งโชคชะตาได้นำพาให้ฉันและอันวา
กลับมาพบกันอีกครั้ง ฉันกำลังเดินเข้าบริษัทที่ฉันทำงาน แต่อยู่ ๆ มีคน
มาชนไหล่ฉัน

“ขอโทษด้วยครับ ๆ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันตอบเขาไป ทั้ง ๆ ที่ฉันยังไม่เคยหน้าขึ้น

ฉันได้เงยหน้าขึ้นมามองคนที่ชนฉัน ฉันกับเขาจึงได้สบตากันอีกครั้ง ความรู้สึกเก่า ๆ ได้นำพาฉันหวนกลับไปคิดถึงเรื่องในช่วงเวลานั้นอีกครั้ง

“อ..อันนา” ฉันเรียกชื่อเขาด้วยความแปลกใจ

“ซีเราะะ เป็นยังไงบ้าง”

“เราสบายดี แล้วอันนาล่ะ”

“เราก็สบายดีเหมือนกัน”

“ขอโทษที่ชนซีเราะะนะ เรารีบเลยไม่ทันมอง”

“ไม่เป็นไร ๆ ไปทำงานก่อนนะ”

หลังจากที่เราได้เจอกันอีกครั้ง อันนามาทักและชวนฉันคุยอยู่บ่อยครั้ง เริ่มชวนฉันไปทานข้าว และขอโทษฉันเรื่องที่เขาเคยทำในอดีต

ฉันกับอันนาได้กลับมาคุยกันอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นการคุยกันในสถานะเพื่อน พูดคุยปรึกษาเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องทำงานและเรื่องชีวิตทั่วไป คงเพราะเรากลับมาเจอกันอีกครั้งในวัยที่เราเป็นผู้ใหญ่ เราจึงมีเหตุผลกันมากขึ้น

ยืมหวานชวนละลาย

นางสาวนุรอมมีชา ยูโซ๊ะ

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ฉันตกหลุมรักรุ่นพี่คนหนึ่ง ชื่อวิน ก่อนหน้านั้นพี่วินแทบไม่ได้อยู่ในสเปคของฉันเลย แต่เพียงเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าอันมีเสน่ห์ชวนน่าหลงใหล ยิ้มให้กับทุกสิ่ง ทำให้ฉันแทบคลั่งรอยยิ้มพี่เขาเลย

ฉันบังเอิญไปเห็นพี่เขากำลังลูบหัวแมวและเล่นกับแมว มันทำให้ฉันตกหลุมรักพี่วินเข้าไปอีก เพราะฉันเองก็เป็นทาสแมว ยิ่งภาพที่เห็นพี่เขาเล่นกับแมวมันอ่อนโยนและละมุน คนอะไรหล่อแถมรักสัตว์อีกน่ารักมาก

พี่วินเป็นรุ่นพี่คนหนึ่งที่มีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา ต่างเป็นที่ยกย่องของสาว ๆ รวมไปถึงฉันและเพื่อน ๆ ในกลุ่มด้วย เพราะด้วยหน้าที่หล่อแล้ว ยังเป็นคนที่มินิสมัยเป็นกันเอง ไม่ถือตัวจนทำให้สาว ๆ ต่างชอบพี่เขา

วันนี้ฉันนั่งเล่นบนเก้าอี้ใต้ต้นไม้กับเพื่อน ๆ ฉันตั้งหน้าตั้งตารอให้พี่เขาเดินผ่าน เพราะห้องพี่เขาต้องเดินผ่านทางนี้ พอถึงเวลาที่พี่เขาเดินผ่าน เพื่อนฉันอีกคนทักทายพี่เขาว่า

“สวัสดีคะ พี่วิน” พี่เขายิ้มหวานตอบ

หน้าพี่เขาตอนยิ้มโคตรน่ารัก พี่เขาเป็นคนตาดี ออกคมนิด ๆ เวลายิ้มตาเป็นสระอู ยิ้มออกแต่ละทีละลายเลย

ฉันกำลังจะเดินผ่านพี่เขา แต่ต้องหยุดชะงักก่อน เพราะมีรุ่นพี่ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อหว่าเดินเข้ามาหาพี่วิน ทั้งคู่พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างหลังอีกฝั่งของทั้งคู่ นั่งฟังทั้งสองสนทนา ฉันเหลือบ

ไปมองหน้าพี่วิน ตอนนีใบหน้าของพี่วินเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ฉันโคตรอิจฉาพี่หว่าเลยที่สามารถทำให้พี่วินมีเสียงหัวเราะ และรอยยิ้มขนาดนี้

พี่วินนำใบเซ็นชื่อมาให้ห้องของพวกเราเซ็น แต่ฉันยังไม่รู้ตัวว่าพี่วินมา จนกระทั่งพี่เขานำใบเซ็นชื่อมาวางไว้บนโต๊ะฉัน

“ช่วยเซ็นชื่อตรงนี้ด้วย” พี่วินส่งเสียงบอก

ฉันเงยหน้าขึ้น ตกใจมากไม่คิดว่าจะได้อยู่ใกล้พี่วินขนาดนี้ พี่เขายิ้มให้ หน้าฉันแดงเหมือนเป็นไข้เลย หัวใจเต้นเร็วและดังเหมือนจะทะลุออกมา แต่ทุกอย่างก็ดับสลายลง เมื่อพี่หว่าเดินเข้ามาในห้องแล้วเรียกพี่วินออกไป บอกว่ามีธุระให้ไปช่วย หลังจากนั้นทั้งคู่ก็เดินออกจากห้องหายไปด้วยทั้งคู่

หลังจากนั้นไม่กี่วันเฟซบุ๊กของพี่วินแจ้งเตือนขึ้น ฉันกดเข้าไปดูพบว่าพี่วินกับพี่หว่า ขึ้นสถานะความสัมพันธ์คบหาเป็นแฟนกัน ฉันเสียใจและอิจฉาพี่หว่าที่ได้รอยยิ้มแสนหวานของพี่เขาไปครอบครอง แต่อีกใจก็แสดงความยินดีกับพี่เขาทั้งสองด้วย พี่ทั้งสองเป็นพี่ที่ฉันรักและเคารพ

พี่วินกำลังจะจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ฉันรู้สึกเศร้าและเสียใจ เพราะหลังจากนี้อาจจะไม่ได้เห็นหน้าและรอยยิ้มแสนหวานของพี่เขาอีก

ฉันดีใจมากที่ได้รู้จักพี่วิน และฉันก็ดีใจที่ได้เห็นพี่เขามีความสุขกับคนที่เขาเลือก มีความสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ของพี่เขา รอยยิ้มที่ทำให้สาว ๆ พวกฉันใจละลาย

เธอคนนี้ คนในเกม

นางสาวนุรีนเดียนา อูมา

โรงเรียนนุรุดดีน (มุลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

บรรยากาศในฤดูร้อนอันเจิบเหว มองออกไปทางไหนเต็มไปด้วยแสงแดดที่ส่องสว่างจ้า ไหนจะแดดที่ร้อนระอุแผดเผาผิวพรรณ อันบอบบางของฉัน จนทำให้ฉันไม่อยากย่างกรายออกไปจากบ้านเลย แม้แต่ก้าวเดียว แม้มันจะเป็นช่วงเวลาที่เราเรียนปิดภาคเรียน เพื่อให้ นักเรียนมัธยมอย่างฉันได้พักผ่อนจากการเรียนคือมีช่วงเวลาที่อิสระมาก แต่ด้วยอากาศที่ร้อนจนทำให้ฉันไม่อยากจะไปไหนเลย นี่เองจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฉันหันไปหาโซเชียลมีเดียเพื่อเป็นการผ่อนคลายด้วยการเล่นเกม

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา ฉันได้แต่อยู่บ้าน นอนเล่นเกมซึ่งเกมที่ฉันเล่นคือเกม ROV และได้รู้จักกับพี่คนหนึ่งจากการเล่นเกมนี้ ฉันกับพี่เขาเล่นเกมกันทุกวันตลอดระยะเวลา 1 ปี จนเราสองคนสนิทกันเป็นเพื่อนในโลกออนไลน์ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยได้เจอหน้า แต่การที่ได้คุยกันทุกวันทำให้ฉันรู้สึกดีเหมือนกำลังมีความรักอีกครั้ง เวลาที่ฉันคุยปรึกษากัน ทำให้ได้เห็นมุมมองชีวิตของเขา ฉันจึงตกหลุมรักเขาจนเปิดใจพูดคุยเรื่องความรักที่เราสองคนได้เจอมา

“พี่คบกับผู้หญิงคนหนึ่ง เขาเป็นคนที่ดีมาก ๆ ดีจนไม่อยากเสียเธอไป แต่ด้วยปัญหาที่เข้ามาหลาย ๆ อย่าง และช่วงนั้นพี่ต้องสอบเข้ามหาลัยด้วย พี่เลยหายไปโดยไม่บอกเธอ จนเลิกคุยและไม่ได้เจอกันอีกเลย”

“เราเองก็เจอความรักที่ไม่สมบูรณ์แบบ เขาหายไปโดยไม่ได้อ
บอกเราเลย เขาอาจจะเจอคนที่ดีกว่าเราก็คงเป็นไปได้”

เราสองคนต่างเล่าเรื่องความรักที่ไม่สมหวัง และได้เล่นเกม
ด้วยกันตลอดในระยะเวลา 1 ปี จนฉันได้ตกหลุมรักพี่คนนั้นในเกมทั้งที่
ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน

อยู่มาวันหนึ่ง พี่เขามายกกับฉันว่าเขาเรียนจบแล้ว ฉันจึงได้รู้ว่า
เราสองคนเคยอยู่โรงเรียนมัธยมเดียวกัน แต่ด้วยความสงสัยและอยากรู้ว่า
พี่คนนั้นเป็นใคร ฉันให้เพื่อนผู้หญิงชื่อ “ฟาติน” ไปสืบ

วันถัดมาฟาตินได้บอกกับฉันว่าพี่คนนั้นชื่อ “อิลฮัม” อยู่ชั้น
ม.6/16 เคยอยู่ข้าง ๆ ห้องเรา พอฉันได้รู้ว่าพี่คนนั้นเป็นใคร ฉันอึ้ง
เพราะว่าพี่ที่เล่นเกมด้วยกันคือแฟนเก่าฉัน

ตอนที่ฉันคบกับเขา เขาดูแลเอาใจใส่ จำวันครบรอบแล้วซื้อขนม
ให้ฉันกิน เป็นรักในวัยเรียนที่มีความสุขและมีความทรงจำมากมาย แต่น่า
เสียดายที่เราสองคนเลิกคุยกัน เพราะเขาหายไปแบบกะทันหัน ไม่ได้
ติดต่อกันมา จนฉันคิดว่าเขาน่าจะไปเจอคนที่ดีกว่าฉันแล้ว

เมื่อวันเปิดเทอมใหม่ ฉันเป็นรุ่นพี่ชั้น ม.6 เตรียมตัวอ่านหนังสือ
สอบเข้ามหาลัย ไม่มีเวลาไปเล่นเกมกับพี่คนนั้น จนเราสองคนห่างกันแล้ว
เลิกคุยมา 1 ปี

ผ่านไป 1 ปี จนฉันได้เป็นรุ่นน้องมหาลัยที่เดียวกันกับพี่อิลฮัม
อีกครั้งและได้กลับมาคุยกัน ฉันได้บอกความจริงกับพี่เขา

“พี่อิลฮัมคะ คือว่าหนูมีเรื่องจะมายกค่ะ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียง
กล้า ๆ กลัว ๆ

“มีอะไรจะยกหรือ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

“คือว่า...คนที่เล่นเกมด้วยกันทุกวันเมื่อ 1 ปีที่แล้วคือฉันเอง”

ฉันพูดเผยความจริงออกไป

“พี่รู้มานานแล้ว แต่พี่ไม่กล้าบอก กลัวน้องจะเลิกเล่นเกมกับพี่
ด้วย” พี่อิลฮัมตอบด้วยเสียงเบา ๆ และสายตาที่อ่อนโยน

ฉันอึ้งที่ฟ็อลฮัมรู้ความจริง ขณะที่ฉันคิดว่าฉันฝ่ายเดียวเท่านั้นที่
รู้ ฉันตั้งใจที่ฟ็อลฮัมไม่เคยลืมและจำฉันได้

พวกเราคุยกันสักพักหนึ่ง ถามสารทุกข์สุกดิบในช่วงเวลาที่เรา
ห่างหายไป

“ทำไมน้องถึงเลิกเล่นเกมล่ะ” ฟ็อลฮัมถามด้วยความสงสัย

“เลิกเล่นเพราะอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย
จะต้องใช้สมาธิ อยากรอบให้ได้คะแนนดี ๆ จะได้ยื่นคะแนนตามคณะที่
ตัวเองใฝ่ฝันไว้” ฉันตอบยาว ขณะที่ในใจคิดว่าอยากให้ฟ็อลฮัมพอใจใน
คำตอบฉัน

ฉันกับฟ็อลฮัมได้เปิดใจคุยกันอีกครั้ง การเรียนมหาวิทยาลัย
เดียวกันทำให้เราได้ใกล้ชิดกัน เราเจอกันบ่อยขึ้น ไปไหนมาไหนด้วยกัน
จนเราสองคนตัดสินใจกลับมาคบกัน

เราใช้ชีวิตอย่างเด็กมหาวิทยาลัยทั่วไป แต่ในเรื่องความสัมพันธ์
ฉันรู้สึกว่ามันเป็นความสัมพันธ์ของคนโตขึ้น เราช่วยกันเรียน และตี
ความรักครั้งใหม่กับคนเดิมแตกต่างจากเมื่อครั้งสมัยมัธยมเยอะมาก

“ถ้าเราเป็นคู่กัน ต่อให้เลิกและแยกย้ายกันไป วันหนึ่งก็กลับมา
เจอกัน” ฟ็อลฮัมพูดขึ้นมาขณะที่เรานั่งคุยกันถึงอดีตที่ผ่านมา

...มัยน่าจึงเริ่มคิดวางแผนร้ายเพื่อ
แก่งแพนสาวของฟามีนด้วยความโกรธ
แค้นที่เธอมี เธอจึงขอช่วยให้ผู้ชายใน
หมู่บ้านมาดักฆ่าผู้หญิงคนนั้นให้รู้สึกกลัว
และเลิกกับฟามีน แต่แพนสาวของฟามีนก็
ไม่กลัว...

ไม่อาจสมหวัง

นางสาวปัทมา สะนิ

โรงเรียนนุรุดดีน (มุลินี) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

บรรยากาศในตอนเช้าวันจันทร์อันสดใสของใครหลาย ๆ คน ต่างคนต่างรีบตื่นนอน เพื่อเตรียมตัวไปทำงานและไปโรงเรียน ไม่ต่างกับเด็กนักเรียนสาวคนหนึ่งที่เธอเองรีบตื่นนอน เพราะได้ยินเสียงพ่อของเธอ ปลุกให้ลุกขึ้นไปอาบน้ำ แต่งตัว ทานอาหารเช้า เตรียมไปโรงเรียน เธอจึงรีบตื่นและทำตามคำสั่งของพ่ออย่างว่านอนสอนง่าย

มัยน่าเป็นนักเรียนสาวที่หน้าตาธรรมดา พุดน้อย ไม่มั่นใจในตัวเอง มักไม่กล้าแสดงออก และเป็นคนที่ไม่เป็นมิตรกับผู้อื่น เธอจึงไม่เป็นที่จดจำของเพื่อนหรือใคร ๆ ในโรงเรียนเลย

เธอแอบชอบรุ่นพี่คนหนึ่ง แต่เธอก็ต้องเก็บความลับในการแอบชอบรุ่นพี่คนนี้ เพราะเกรงว่าถ้าเพื่อน ๆ จะรู้ เธออาจจะถูกล้อได้

รุ่นพี่ที่เธอแอบชอบชื่อฟามิน เขาตรงข้ามกับเธอเกือบทุกอย่าง เขามีความมั่นใจในตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และเป็นที่ปรึกษาให้ใครอื่นได้เป็นอย่างดี เวลาใครเสนอความเห็น เขาจะรับฟังความคิดเห็นและปัญหาของผู้อื่นอย่างตั้งใจ ให้เกียรติคนรอบข้าง เป็นที่รัก และเขาเป็นคนหนึ่งที่พยายามพัฒนาตนเองอยู่ตลอด ลักษณะนิสัยของเขาทำให้เพื่อน ๆ และคุณครูรักและไว้วางใจ

มัยน่าไม่กล้าสารภาพรักที่มีต่อฟามินเพราะกลัวเขาจะไม่ได้อะไร ทั้งคู่ได้มีโอกาสคุยกันหลายครั้ง แต่มัยน่าไม่เคยกล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกของเธอเลย และโชคที่ฟามินก็ไม่เคยรู้สึกแปลกใจต่อมัยน่า

วันหนึ่งเขากลับเปิดตัวว่ามีแฟน ความรู้สึกของมัยน่าจึงเหมือน หัวใจของเธอถูกทำลาย เธอรู้สึกผิดหวัง เศร้า เธอรู้สึกเจ็บปวดและเป็นทุกข์ เธอเริ่มคิดที่จะแก้แค้นผู้หญิงคนนั้น

เมื่อกลับถึงบ้าน มัยน่าเริ่มคิดวางแผนจะกำจัดแฟนของฟามิน ผู้เป็นคนขัดขวางความรักของเธอที่มีต่อเขา โดยเธอคิดว่าจะเปิดเผยความลับที่เธอแอบชอบเขามาตลอด มัยน่าคิดว่าการที่เธอบอกแบบนี้จะทำให้ผู้หญิงคนนั้นรู้สึกเจ็บปวดที่ตนเองมีคู่แข่ง

มัยน่าจึงเริ่มคิดวางแผนร้ายเพื่อแกล้งแฟนสาวของฟามินด้วยความโกรธแค้นที่เธอมี เธอจึงขอช่วยให้ผู้ชายในหมู่บ้านมาดักข่มขู่ผู้หญิงคนนั้นให้รู้สึกกลัวและเลิกกับฟามิน แต่แฟนสาวของฟามินก็ไม่กลัว

มัยน่าจะเริ่มวางแผนใหม่ โดยการพูดใส่ร้ายว่าแฟนของฟามินเป็นคนไม่ดี คบซ้อน คบผู้ชายที่ละหลาย ๆ คน มีรูปถ่ายของแฟนสาวฟามินกับชายคนอื่นถูกโพสต์ลงโซเชียล ชาวสื่อแพร่ไปทั่วทั้งโรงเรียน สร้างความอับอายให้แก่แฟนของฟามินเป็นอย่างมาก จนเธอไม่มาเรียน

มัยน่ารู้สึกสะใจ เธอกลับมามีความสุขอีกครั้งที่ได้ทำให้แฟนของฟามินอับอาย

ฟามินกับมัยน่าใช้เวลาร่วมกัน ไปเที่ยวด้วยกัน ดูหนัง ทานอาหารนอกบ้าน สนับสนุนกันและกัน ให้กำลังใจ แสดงความรัก ความห่วงใย ทั้ง 2 คน ได้กลับมาใกล้ชิดและสัมพันธ์กันอีกครั้ง

“มัยน่า มัยน่า มัยน่า ตื่นได้แล้ว เดี่ยวไปโรงเรียนสายนะ”

มัยน่าจะตื่นขึ้นเพราะเสียงปลุกจากพ่อ และจำใจลุกจากเตียง เรื่องราวความฝันทำให้เธอมีความคิดที่ดีขึ้น เธอเข้าใจและเคารพความรู้สึกของทั้งคู่ และเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเธอกับฟามิน ที่จะสัมพันธ์กันในสถานะเพื่อน เหตุการณ์ความฝันทำให้เธอเข้าใจและเคารพความรู้สึกของผู้อื่น

507 แต่เธอผู้เป็นนิรันดร์

นางสาวผริดา ดัชนี

โรงเรียนนุรุดดีน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ชีวิตในช่วงวัยมัธยมของคนเรานั้นมักจะมีเรื่องราวประสบการณ์หรือความทรงจำอันแสนน่าจดจำแตกต่างกัน บางทีความทรงจำนั้นอาจจะทุกข์ สุข ปะปนกันไป

ผมมีงานอดิเรกเหมือนเด็กคนอื่นทั่วไป ไม่ได้มีอะไรที่น่าสนใจเป็นพิเศษ จนผมได้เจอคน ๆ หนึ่ง ในช่วงเช้าของการไปโรงเรียน ผมได้เจอผู้หญิงคนหนึ่ง เธอกำลังช่วยหญิงชราข้ามทางม้าลาย ฝังดูแล้วมันอาจจะดูเหมือนแค่การกระทำธรรมดาทั่วไป แต่ความธรรมดาที่แหละมันกลับทำให้ใจของผมรู้สึกหวั่นไหวมากเลยทีเดียว ด้วยลักษณะและรูปร่างตาม จมูกโด่ง ที่มาพร้อมกับจิตใจสวยงาม จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมตกหลุมรักผู้หญิงคนนี้

หลังจากที่ผมได้เจอเธอวันนั้น ผมพยายามหาช่องทางการติดต่อเธอ สุดท้ายผมก็ได้พบบัญชีอินสตาแกรมของเธอ ผมได้รู้ว่าเธอชื่อวีอาม

วีอาม ในภาษาอาหรับแปลว่า “ความรัก” จากนั้นเรื่อยมาผมได้เฝ้ามองดูวีอามตลอด ไม่ว่าจะเป็นช่องทางอินเทอร์เน็ตหรือชีวิตจริง และสุดท้ายผมได้ตัดสินใจที่จะเข้าหาเธอโดยเริ่มจากการทักหาผ่านช่องทางอินสตาแกรม และวีอามเองตอบกลับข้อความของผม

จากข้อความในวันนั้น เราสองคนเริ่มสนิทกันมากขึ้น พูดคุยและเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เราพบเจอมาแบบไม่ปิดบัง จนความรู้สึกที่ผมมีให้วีอามนั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมันทำให้ตัวผมนั้นไม่สามารถที่จะเก็บความรู้สึก

นี้เอาไว้ได้อีกต่อไป ผมจึงตัดสินใจที่จะบอกความรู้สึกของผมที่มีต่อวือามให้เธอได้รับรู้ ผมส่งข้อความไปหาเธอและได้เขียนเรื่องราวดี ๆ ที่ผมมีให้เธอส่งไปผ่านทางข้อความ สุดท้ายผมมีโอกาสดื่บอื่กกกับเธอในสิ่งที่ยากบอื่กมกที่สุดในเวลานี้

“วือาม เรออยากเป็นคนที่คอยดูแลเธอนะ พอจะเป็นไปได้ไหม เรามาแฟนกันนะ”

มันเป็นคำพูดที่ผมนรู้สื่กดีมกจนบอื่กไม่ถูก ผมไม่รู้ว่ามันคืออะไร และมันเกิดขึ้นได้อย่างไร ผมตื่นเต้นไปหมด

“ได้สิเรตกลงที่จะเป็นแฟนกันนะ” เธอตอบกลับมมาสััน ๆ แต่เป็นประโยคที่ผมนคาดหว้งว่จะได้ยินจากเธอ

วือามตัดสินใจตอบรับและคบหาดูใจกับผม ผมยอมรับเลยว่ในช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ดีมก ๆ จนผมนอยากหยุดเวลาตรงนั้นไว้ มันเป็นช่วงเวลาที่ผมไร้ซึ่งความกังวลใด ๆ

แต่เวลาไม่เคยรอ ช่วงเวลาหนึ่งวือามเกิดอาการเครียดหนักเนื่องจากทางครอบครัวของวือามไม่เห็นชอบที่เราสองคนคบหาดูใจกันในเรื่องด้วยฐานะทางบ้านของเราแตกต่างกัน

ทางบ้านผมมีฐานะยากจน บ้านอยู่ในชุมชนท่า่งไกลเมือง พ่อแม่เป็นชาวประมงเล็ก ๆ ขณะที่วือามเป็นคนมีฐานะ พ่อและแม่รับราชการแม่เป็นครู พ่อเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน

เราผ่านช่วงเวลานี้ไปอย่างยากลำบาก มันเป็นเรื่องใหญ่มกสำหรับเด็กมัธยม พวกเราสะดุดในความสัมพันธ์บ้างเล็กน้อย แต่เราสองคนก็ยังคงยึดมั่น และเลือกที่จะจับมือเดินผ่านช่วงเวลานั้นมา สุดท้ายเราสองคนก็พิสูจน์บ่บทดสอบนั้นมาได้

หลังจากเราเรียนจบ ม.6 ผมสอบเข้าคณะเทคนิคการแพทย์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หลังจากที่ผมสอบเข้าได้เรียบร้อย ครอบครัววือามค่อย ๆ ยอมรับในตัวผม ชวนผมไปทานข้าวที่บ้าน หรือบางครั้งเวลาครอบครัวไปหาวือามที่มหาวิทยาลัย ก็จะชวนผมไปเจอด้วย

ช่วงเวลานั้นความรู้สึกของผมราวกับว่าได้ยกภูเขาร้อยลูกออกจากอกเลยก็ว่าได้ ผมโล่งใจ และดีใจมาก ๆ ที่ในที่สุดผมกับวือามสามารถใช้ชีวิตตามปรารถนา

ผ่านเรื่องยากครั้งนั้นไป มาเจอเหตุการณ์ครั้งใหม่ วือามมักจะมีอาการปวดหัวบ่อย ๆ และปวดติดต่อกันหลายอาทิตย์ แต่วือามเองไม่ยอมให้ผมพาไปหาหมอ ผมจึงทำได้แค่ซื้อยาตามร้านสะดวกซื้อให้เธอทาน ซึ่งอาการของวือามก็เหมือนจะเริ่มดีขึ้น

แต่แล้วฟ้าก็กลับเล่นตลกกับผม ในช่วงปี 2020 ที่ผ่านมา ผมกลับได้รับข่าวร้ายที่แสนเจ็บปวด คนรักของผมป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้ายที่ไม่อาจรักษาได้ ยอมรับเลยว่าช่วงเวลานั้นผมรู้สึกเจ็บปวดมาก ๆ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ตอนนั้นผมยังมีวือามอยู่ ผมควรที่จะสร้างสิ่งดี ๆ ให้วือาม มอบความทรงจำอันดี ๆ ให้เธอและทำให้เธอมีความสุขมากที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ พร้อมบันทึกช่วงเวลาดี ๆ ของการอยู่ด้วยกันของเราสองคน

ผมตัดสินใจพาวือามไปเที่ยวฝรั่งเศสดินแดนที่ขึ้นชื่อเรื่องความโรแมนติก ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่ผมกับวือามได้วางแผนไว้ว่าจะไปเที่ยวกันสักครั้งหนึ่ง มันคืออีกหนึ่งความฝันอันยิ่งใหญ่ของวือามที่จะได้ไปเยือนที่นี่

ผมตัดสินใจพาวือามไปที่นั่น ตลอดระยะเวลาการเดินทาง วือามดีใจ และมีความสุขมาก ๆ เราสองคนถ่ายรูป และท่องเที่ยวรอบเมืองอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย จนสุดท้ายเราสองคนมาหยุดอยู่ตรงที่หอไอเฟล ผมมองใบหน้าของวือาม ที่ปรากฏรอยยิ้มอันแสนสวยงาม รอยยิ้มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขของผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้มีโอกาสมาเที่ยวสถานที่ที่ตัวเองวาดฝันไว้

“วันนี้เธอมีความสุขมั้ย” ผมถามวือามขึ้นมา

“มีสิ วันนี้วือามมีทั้งความสุข และความทรงจำดี ๆ เยอะมากเลย”

“ผมดีใจนะที่วือามีความสุขมากขนาดนี้ หลังจากนั้นเราสองคนต้องกลับมาเที่ยวที่นี้กันอีกนะ”

“แน่นอนลิ” วือามตอบด้วยใบหน้าอันเปี่ยมสุข

คำพูดที่เอ่ยออกมาพร้อมกับรอยยิ้มอันสวยงามในวันนั้นมันทำให้ผมรู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก ขณะเดียวกันมันกลับทำให้ผมรู้สึกใจหวิวด้วยเช่นกันเมื่อนึกถึงว่าเรามีโอกาสจะใช้ชีวิตด้วยกันไม่นานนัก แต่ผมก็ไม่แสดงความรู้สึกเศร้าหรือความรู้สึกใด ๆ ออกมาให้วือามเห็น ผมพยายามยิ้มตอบวือามไป

หลังจากนั้นเพียงไม่นาน ด้วยสภาพร่างกายของวือามที่ทรุดหนักลงไปเรื่อย ๆ วือามได้กลายเป็นผู้ป่วยติดเตียงที่ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากนอนนิ่งอยู่บนเตียง ผมยังคงดูแลวือามไม่ห่างอยู่เรื่อยมา

วันที่ 12 เดือน พฤศจิกายน 2023 ช่วงเวลา 11:11 น. ท่ามกลางสายระโยงระยาง เครื่องตรวจชีพจรต่าง ๆ ในห้องสี่เหลี่ยมสีขาวเล็ก ๆ ของโรงพยาบาล ผมกำลังป้อนข้าวให้วือามอย่างทุกวันที่ผ่านมา

“วือามอิ่มแล้ว ไม่อยากกินแล้ว วือามเหนื่อย ขอนอนพักได้มั๊ย”

“ได้สิ”

ผมทำได้แค่ยิ้มตอบ และจับมือวือามแน่น ๆ พร้อมกับลูบหัววือามเพื่อเป็นการปลอบโยน

“นี่...ขอบคุณสำหรับตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมานะ วือามดีใจมากจริง ๆ ที่ได้เจอพี่ หลังจากนั้นถ้าไม่มีวือามอยู่แล้วพี่ต้องดูแลตัวเอง และรักตัวเองให้มาก ๆ นะ”

“ครับ ผมเข้าใจแล้วครับคนเก่ง วือามไม่ต้องห่วงเลยนะ ผมจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี”

“ช่วยลูบหัววือามแบบนี้ต่อไปจนกว่าวือามจะหลับได้ไหมคะ”

“ได้สิคนเก่ง”

ผมได้แต่ลูบหัวกล่อมวือามไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเสียงสัญญาณชีพจรดังขึ้นพร้อมกับหยดน้ำตาแห่งความเจ็บปวดรวดราวที่ไหลลงไปตาม

แก้มของผม มันคงถึงเวลาแล้วที่นางฟ้าของผมจะกลับไปในที่ที่เธอเคย
จากมา กระทั่งเสียงซีพอร์ดับลง

วันที่ 8 มีนาคม 2024 แม้ว่าจะผ่านมาแล้วหลายเดือน แต่
ทุก ๆ วัน เรื่องราวที่ผ่านมามักจะวนกลับเข้ามาในความคิดและความทรง
จำของผมเสมอ

ตอนนี้ผมเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการดนตรี ผมมีอัลบั้ม และ
เพลงของตัวเองเยอะแยะมากมาย ซึ่งเพลงทุกเพลงล้วนมีวีนามอยู่ในบท
เพลงนั้นเสมอ

วีนามคือบุคคลที่ผมอยากขอบคุณ ขอขอบคุณวีนามที่เข้ามาเป็น
เรื่องราวที่สวยงามในชีวิตของผม วีนามจะยังคงเป็นเรื่องราวที่สวยงามใน
ชีวิตของผมแบบนี้ตลอดไป

...พวกเราดีใจจนน้ำตาไหลออกมา
ดีใจที่ได้รางวัลชนะเลิศ และผมดีใจ
มากกว่านั้นที่ผมได้เพื่อนที่ผมรักมาก ๆ
กลับมาสนิทกันอีกครั้ง...

เพื่อนสนิท

นายบิษยาศิย์ มามะ

โรงเรียนนรุตดิน (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ผมเป็นคนที่ไม่เข้าสังคมได้ยากมากเพราะเป็นคนโลกส่วนตัวสูง ผมใฝ่ฝันว่าอยากศึกษาที่นี้มาก ๆ เพื่ออยากจะทำเพื่อนที่ดีได้ แต่ที่จริงแล้วผมก็เคยมีเพื่อนสนิทมาก่อน แต่หลังจากนั้นพวกเราก็ไม่เจอกันอีกเลย เนื่องจากแยกย้ายไปเรียนตามที่ตัวเองถนัด

วันปฐมนิเทศวันนั้น มีคน ๆ หนึ่งเดินมาทักทายผม ตอนที่ผมกำลังกรอกข้อมูลที่ได้

“ใช้คนที่ชื่อบิษย เคยเรียนอยู่ที่โรงเรียนบ้านตาบาไหมครับ” เสียงคนหนึ่งดังมาจากด้านหลังผม

“อะ..อ้อาา ใช้ ๆ” ผมตอบเขาไปด้วยความรู้สึก ๆ ในใจผม ขณะนั้นสงสัยว่าทำไมเขาถึงรู้จักผม

“เราชื่อ อิศวาน เคยเป็นเพื่อนสนิทนายมาก่อนไง” เขาแนะนำชื่อตัวเอง

ผมใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งในการนึกว่าเขาคนนี้เป็นใคร ไม่นานผมจำเขาได้ ผมรีบลุกขึ้นทักทายด้วยความดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้ง ที่ผมใช้เวลาอยู่นอกครู่หนึ่ง เพราะเขาเปลี่ยนไปเยอะเลยทีเดียว ตอนนี้เขาผิวขาวขึ้น รูปร่างสูง คอไปทางอวบ เดิมเขาผิวสีค่อนข้างน้ำตาล ตัวเตี้ย และผมอมบาง

พวกเราสองคนได้คุยกันถึงเรื่องในอดีตที่พวกเราเคยเล่นสนุก ๆ ผมก็แอบหวังว่าจะได้อยู่ห้องเดียวกัน แต่ผมเสียใจมากที่รู้ว่าเราพวกเราไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน เนื่องจากว่าคะแนนของเราสองคนมันต่างกันเยอะ

มาก แม้จะเสียใจนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรเพราะว่าเราสองคนยังได้อยู่ห้องข้าง ๆ กัน

กระทั่งพวกเราเริ่มสนิทกันใหม่ พวกเราได้ทำกิจกรรมอะไรต่าง ๆ ด้วยกันทุกครั้ง มีคนหนึ่งเป็นเพื่อนที่ผมไม่ชอบเลย เพราะเพื่อนคนนี้พยายามตีสันทกับเพื่อนผม เพื่อนคนนี้ชื่อนาวาฟ

ไม่นานผมรู้สึกได้ว่าเพื่อนสนิทของผมค่อย ๆ ห่างหายจากผม แต่ผมก็หันกลับมามองที่ตัวเองและถามตัวเองว่าเขารู้สึกเบื่อผมหรือเปล่า ผมทำอะไรให้เขาเสียใจหรือเปล่า ที่ทำให้เขาห่างหายจากผม

ครั้งหนึ่งพวกเราทำกิจกรรมร่วมกัน เขาไม่ค่อยมองหน้าผม ผมแอบเสียใจมาก ๆ หลังจากนั้นผมได้เห็นนาวาฟอยู่กับเพื่อนสนิทของผม พวกเขาคุยกันดูมีความสุขและสนุกสนาน ผมสงสัยว่า นาวาฟได้ไปพูดถึงผมในทางที่ไม่ดีให้เพื่อนสนิทของผมฟังหรือเปล่า ทำไมเพื่อนสนิทของผมไม่ค่อยอยากคุยกับผมเลย

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่เปิดรับสมัครมานานแล้ว ตั้งแต่ที่เรายังสนิทกัน ทำให้เราสองคนนอนด้วยกัน เพราะเราได้ลงชื่อไว้แล้ว

ช่วงค่ำของวันนั้น หลังจากกลับมาถึงที่ห้องพัก ผมจึงตัดสินใจถามเขาไป

“นายเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมนายดูห่างเหินจากเราอ่า” ผมถามขึ้น ขณะที่มือกำลังดึงผ้าเช็ดตัวออกจากราวแขวน

“นาวาฟมาแล้วว่านายอะเป็นคนที่นำเรื่องไม่ดีของเราไปพูดให้เพื่อนคนอื่น ๆ ฟัง แล้วทุกคนก็มักมองผมด้วยสายตาแปลก ๆ ตลอดเลย” อีควานตอบ

“เราไม่เคยเล่าอะไรเลย เราไม่ได้เป็นคนแบบนั้นนะ นายก็ไม่น่าจะไปเชื่อนาวาฟนะ เขาเป็นคนที่ผมไม่ค่อยชอบสักเท่าไร เพราะเขาชอบทำให้คนอื่น ๆ เกลียดกันเอง” ผมตอบเขา

“อืม” อีควานส่งเสียงสั้น ๆ

หลังจากนั้นผมพยายามที่จะไปตีสนิทกับเขาอีกครั้ง พยายามที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับเขา จึงบังเอิญที่พวกเราสองคนได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนที่จะไปแข่งขันค่ายนักธุรกิจรุ่นใหม่

อยู่ ๆ อีความได้ชักชวนให้เราด้วยกันทำคลิปเพื่อส่งก่อนจะเข้าร่วมค่าย และนี่เป็นจุดที่ผมกับเขากลับมาสนิทกันอีกครั้ง เพราะเราสองคนช่วยกันทำคลิปที่จะแข่งขันอย่างสุดความสามารถ

วันที่ไปร่วมค่าย พวกเราต้องส่งคลิปแล้วขึ้นเวทีเพื่อไปตอบคำถาม พวกเราได้สบตาแล้วยิ้มให้กันและกัน เหมือนกับว่าพวกเราทำสำเร็จแล้ว ทั้งผลงานและความสัมพันธ์

ขณะที่พวกเราขึ้นเวทีไปตอบคำถามนั้น เพื่อนของผมได้ตอบคำถามที่คณะกรรมการถามได้ดีมาก ๆ ผมไม่คิดว่าเขาจะตอบได้ดีขนาดนี้ จากนั้นคณะกรรมการได้ประกาศรางวัลลำดับที่ 3 ลำดับที่ 2 ก็ไม่มีทีมพวกเราสองคน สุดท้ายคณะกรรมการได้ประกาศว่ารางวัลชนะเลิศเป็นของพวกเราสองคน

พวกเราดีใจจนน้ำตาไหลออกมา ดีใจที่ได้รางวัลชนะเลิศและผมดีใจมากกว่านั้นที่ผมได้เพื่อนที่ผมรักมาก ๆ กลับมาสนิทกันอีกครั้ง

ผมย้อนกลับมามองว่า เราสองคนมีนิสัยเหมือนและต่างกันอย่างไรบ้าง ก็พบว่าผมเป็นคนที่คิดมาก คิดซ้ำ ๆ อยู่กับเรื่องเดิมบ่อย ๆ ในทางกลับกันเขาเป็นคนที่คิดบวก ใจเย็น และชอบเป็นหัวขบวนรู้สึกคนอื่นเสมอ

หลังจากที่เรากลับมาสนิทกันเหมือนเดิมแล้ว พวกเราชอบทำอะไรคล้าย ๆ กัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน ทำอะไรด้วยกันบ่อย ๆ จนเราสองคนเป็นเพื่อนสนิทกันมากกว่าเดิม ถึงแม้ว่าจะมีเรื่องทะเลาะกันบ้างไม่เข้าใจกันบ้าง ด้วยนิสัยที่ต่างกัน แต่เราสองคนก็ยอมรับซึ่งกันและกัน ผมยกให้เพื่อนคนนี้เป็เพื่อนที่ดีที่สดุเท่าที่ผผเคยคบมา ผผรู้สึกโชคดีมาก ๆ ที่เราได้มาสนิทกันอีกครั้ง

...ฉันไม่เคยรู้ว่าตัวเองแอบชอบ
ผู้ชายคนนี้ จนเหตุการณ์วันนี้ที่ทำให้ฉัน
รู้จักตัวเอง

“บางครั้งเราไม่เคยรู้จักตัวเอง หรือ
เราแก้งไม่รู้จักกันแน่นะ” คำถาม
ที่เกิดขึ้นในใจฉันครั้งแรกในวันนั้น...

ได้เพียงแค่แอบชอบ

นายพิรุณ อายาริสา

โรงเรียนนรุติ (มูลนิธิ) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

เสียงเคาะพวงชาติจบลง นักเรียนต่างรีบเดินเพื่อเข้าห้องเรียน
รวมถึงตัวฉันเองด้วย

เช้าวันนี้ที่ฝนตกตั้งแต่เช้ามืด และตกยาวไม่มีทีท่าว่าจะหยุดพัก
แต่วันนี้มีสอบ ทุกคนไม่กล้าขาดเรียน แม้จะรู้สึกขี้เกียจและอยากชุกตัวใน
ผ้าห่มอุ่น ๆ ก็ตาม

ฉันกำลังเดินซึม ๆ จากอาคารง่วงนอน ฉันเผลอเดินชนผู้หญิง
คนหนึ่ง ฉันเลยเงยหน้าขึ้นมาดู

“อัย..พี่พลอย” ฉันอุทานออกมาหลังจากรู้ว่าเดินชนพี่พลอย
รุ่นพี่ที่ฉันสนิท เราสนิทกันตั้งแต่โรงเรียนเก่า

“ฟ้าขอโทษด้วยค่ะ พี่พลอย”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

หลังจากเหตุการณ์นี้ เราสองคนได้พูดคุยสักพัก และแยกย้ายกัน
ไปเข้าห้องเรียน หลังจากเรียนคาบแรก ฉันได้แต่นั่งมองผู้คนเดินไปมา มี
ผู้ชายคนหนึ่งได้ส่งเสียงมาทักทาย

“อ้าว ฟ้า สวยดีไหม”

“สวยดีค่ะ พี่กร สวยดีนะ ไม่เจอกันนานเลยนะค่ะ”

“พี่สวยดีครับ...ฟ้า”

เราต่างทักทายกันด้วยความคุ้นเคยและสนิทสนม กรชอบแกล้ง
และกวนประสาทอยู่บ่อยครั้ง เขาเป็นคนใจดี หน้าตาดี ตัวสูง ขาว และมี
กล้ามเนื้อ เขามักจะเป็นที่สนใจของเด็กผู้หญิงในโรงเรียน

ย้อนกลับไปในวันแรกที่เรารู้จักกัน วันแรกของเทอมใหม่เมื่อปีที่แล้ว มีนักเรียนคนหนึ่งมาสายและไม่ทันเข้าแถว ทำให้ถูกลงโทษจากครูเวร

วันนั้นพี่กรมาสายเลยโดนครูทำโทษด้วยการสั่งลูกนั่ง 10 ครั้ง ฉันได้แต่นั่งหัวเราะ จนกรจำฉันได้ หลังจากวันนั้นพี่กรชอบแกล้งและกวนอยู่บ่อยครั้ง จนเราสองคนได้สนิทกัน

เย็นวันหนึ่ง หลังเลิกเรียนคาบสุดท้าย ฉันเห็นพี่พลอยกับพี่กรยืนป้อนขนมกัน วินาทีนั้นฉันรู้สึกอึ้งและรู้สึกเหมือนหัวใจแตกสลาย ฉันกลับบ้านไปด้วยความน้อยใจและสิ้นหวัง

ฉันไม่เคยรู้ว่าตัวเองแอบชอบผู้ชายคนนี้ จนเหตุการณ์วันนี้ที่เหมือนทำให้ฉันรู้จักตัวเอง

“บางครั้งเราไม่เคยรู้จักตัวเอง หรือเราแกล้งไม่รู้จักกันแน่นะ” คำถามที่เกิดขึ้นในใจฉันครั้งแรกในวันนั้น

ความทรงจำ

นางสาวพารา มะไซ๊ะ

โรงเรียนนุรุดดีน (มุลินี) อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส

ช่วงเปิดเทอม เป็นช่วงเวลาที่ฉันรอคอยและรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้ง เพราะพ่อกับแม่จะพาไปเที่ยว ครึ่งนี้ครอบครัวของฉันจะไปเที่ยวที่ประเทศมาเลเซีย

หลายเดือนมานี้คุณปู่ป่วยเป็นโรคร้าย คุณชีวิตของปู่ซึ่งก็คือย่าได้ดูแลปู่อยู่หลายเดือน สมัยปู่กับย่าสาว ๆ พวกท่านทำนาเป็นอาชีพ หาเงินเลี้ยงดูลูก ๆ และรวมถึงฉันที่เป็นหลานด้วย ตั้งแต่ฉันจำความได้ ปู่กับย่าของฉันรักกันมาก

การไปเที่ยวของเราในปีนี้จะไม่สนุกเท่าไร เนื่องจากย่าไม่ยอมไปเที่ยวด้วยเพราะอยากอยู่ดูแลปู่ แต่ปู่อยากให้ย่าไปเที่ยว ไปหาหลาน ๆ ที่มาเลเซีย โดยให้อาของฉันสลับมาอยู่ดูแลปู่ที่บ้าน ย่าเลยยอมไปด้วย

วันเดินทาง ครอบครัวของเราเดินทางโดยเรือ ความรู้สึกตอนนั่งบนเรือมันตื่นเต้นมาก เหมือนความรู้สึกตอนเด็ก ๆ ที่เรามักสนุกสนานและตื่นเต้นเวลาได้ไปเที่ยว ยี่งน้องของฉันตื่นเต้นกันใหญ่ ครึ่งนี้ฉันไปเที่ยวกับหลายคน มีพ่อ แม่ พี่สาว ย่า ป้า และน้องชาย 2 คน โดยมีอาอยู่กับปู่ที่บ้าน

เราเดินทางกันไม่นานจึงถึงที่หมาย ญาติที่อยู่มาเลเซียมารอรับเพื่อที่จะได้ไปพักผ่อนบ้านญาติ ครึ่งนี้ที่มาเที่ยวฉันรู้สึกดีใจมาก เพราะฉันไม่ได้เจอกับญาติมาหลายปี พวกเราต่างคิดถึงและดีใจมาก ๆ เมื่อได้เจอกัน

ช่วงบ่ายหลังจากละหมาดกันเรียบร้อย ทุกคนพร้อมที่จะไปเที่ยว
ญาติจะเป็นคนพาเที่ยว ที่แรกที่เราไปคือตึกแฝด

ทริปนี้ทุกคนมีความสุขมาก ย่าของฉันก็มีความสุข วันนี้ได้เที่ยว
ในที่ที่ไม่เคยไป ได้ลองกินอาหารที่แปลกใหม่และไม่คุ้นปาก ได้ซื้อของที่
อยากได้ และได้เล่นเครื่องเล่นสนุก ๆ เราเที่ยว กิน และซื้อของกันอย่าง
เต็มที่ จนทุกคนเริ่มเหนื่อยจึงพากันเดินทางกลับบ้าน

เราเดินทางกันไม่นานก็ถึงบ้าน น้อง ๆ และหลานย่าที่อาศัยอยู่
มาเลเชียเล่นกันต่ออย่างไม่เหน็ดเหนื่อย คงเป็นเพราะนาน ๆ ครั้งที่พวก
เราจะได้เจอกัน ส่วนป้า แม่ และย่า คุณกันสนุกสนาน ฉันเห็นได้ชัดว่าย่ามี
ความสุข

“โทรหาอาหน้อย เขาทำอะไรกันอยู่ ปู่กินข้าวแล้วยัง” ป้าพูด
ขึ้นมาขณะที่มือกำลังหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋า

“ตุ๊ด ๆ ๆ ๆ” เสียงรอสายดังขึ้นสักพักและอาไม่ได้รับสาย
ผ่านไปไม่นาน อาโทรกลับมา ฉันนั่งอยู่ข้าง ๆ ป้า แอบได้ยิน
เสียงอาที่พูดด้วยเสียงสั่นเครือ ฉันรู้สึกไม่ดีและคิดไปในทางร้ายว่าปู่จะ
เป็นอะไรไหม

“ปู่อาการไม่ดี ตอนนี้อยู่กับอาอยู่โรงพยาบาล” ป้าบอกข่าวด้วยสี
หน้ากังวล

สีหน้าทุกคนไม่ต่างจากป้า พวกเราไม่รอช้า รีบเก็บของและออก
เดินทาง การเดินทางกลับครั้งนี้มีลุงเป็นคนขับรถ เราไม่ได้กลับทางเรือ
ตามแผนที่วางไว้ เพราะการเดินทางครั้งนี้เรารีบเร่งมาก

บรรยากาศในรถเงียบสนิท ทุกคนต่างนั่งนิ่งเหมือนกำลังคิดอะไร
อยู่ในใจ ฉันเหลือบไปเห็นว่าลุงขับรถด้วยความเร็ว 140 กม./ชม. แต่ทุก
คนต่างไม่มีใครทักถึงความเร็ว นี่คงเป็นวินาทีที่เราไม่ได้คิดถึงชีวิตที่ยัง
เหลืออยู่

อีกประมาณ 40 กิโลเมตร จะถึงโรงพยาบาล โทรศัพท์ก็ดังขึ้น
ฉันคิดในใจว่าขออย่าให้เป็นข่าวร้ายนะ ปู่ต้องรอพวกเราก่อน เราใกล้จะ
ได้เจอปู่แล้ว

สิ่งที่ฉันไม่กล้าคิดก็เกิดขึ้น สายโทรศัพท์จากอาโทรมาแจ้งข่าว

“ปู่เดินทางกลับไปหาอัลลอฮ์แล้วนะ” เสียงปลายสายพูดขึ้นมา
สั้น ๆ และไม่มีประโยคอะไรต่อจากนั้นอีกเลย

เมื่อเสียงคุณอาจบลง ทุกคนก็พร้อมใจกันร้องไห้ออกมา
โดยเฉพาะคุณย่าของฉันที่หมดสติไปชั่วขณะ ย่าของฉันรักคุณปู่มาก อยู่
ด้วยกันมา 50 กว่าปี ผ่านทุกข์สุขด้วยกัน ลำบากมาด้วยกัน ในตอนนี้คุณ
ปู่ได้จากคุณย่าไปตลอดกาล

ความเจ็บกลับมามีอีกครั้ง แต่ยังได้ยินเสียงสะอื้นอยู่เบา ๆ ใน
ความมืด

การเดินทางไปเที่ยวของฉันครั้งนี้กลับเป็นการเดินทางที่เศร้า
ที่สุดในชีวิต

“ชีวิตคือการเดินทาง และความตายก็เป็นการเดินทางครั้ง
สุดท้ายของทุกชีวิต” ประโยคนี้จะปลอบใจฉันทุกครั้งที่นึกถึงปู่

... “ผู้ชายที่ร่างกายไม่สมบูรณ์พร้อม
อย่างผม กลับเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก
ขอบคุณที่ยังรักผม แม้ในสถานการณ์ที่ผม
ไม่สมบูรณ์พร้อม ผมมั่นใจว่าความรักที่ผม
ได้รับ จะอยู่กับผมไปนานเท่านั้น ”
อีกมานพุดออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ...

คำสัญญาของหัวใจ

นางสาวอุมิไดา ยูโซะ

โรงเรียนดินนียะห์ อิสลามียะห์ อำเภอเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส

ความรักของคนสองคนที่ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ มาเกือบครึ่งของชีวิต เด็กสาวที่ชื่อ “ดानीน” มักจะมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็น “อิกมาน” เด็กหนุ่มที่เธอแอบชอบมานานเดินผ่านหน้าบ้านของเธอทุกวัน

ย้อนเวลากลับไปในช่วงฤดูฝนที่หนาวเหน็บ เช้าวันนั้นดानीนนั่งเหม่ออยู่ที่หน้าต่างของห้องนอน เวลาตอนเช้าของทุก ๆ วัน อิกมานจะเดินผ่านหน้าบ้านเพื่อไปซื้อข้าวที่ปากซอย

“วันนี้อิกมานดูดีจัง...แต่ฉันคงไม่มีวันได้คุยกับเขาหรอก” ดानीนพูดกับตัวเอง

“ทำไมไม่ลองคุยกับเขาดูล่ะ บางทีเขาอาจจะสนใจเรากीได้นะ”

“ฉันไม่กล้าหรอก เขาเป็นคนที่ผู้หญิงหลายคนชอบ ฉันไม่อยากผิดหวัง” ดानीนสนทนากับตัวเอง

ทุกเช้าเวลาดानीนเห็นอิกมาน เธอมักจะมึนทสนทนาขึ้นในหัว เหมือนกำลังคุยกับเพื่อนอีกคน แต่จริง ๆ แล้วเป็นเธอเอง

ดानीนได้รู้จักอิกมานในชมรมศิลปะและได้ใช้เวลาร่วมกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ความสัมพันธ์ของพวกเขาริเริ่มต้นจากมิตรภาพในชมรมด้วยกัน

วันหนึ่ง ดानीนมีแผนว่าจะไปนั่งที่ร้านกาแฟที่อิกมานชอบไปนั่งหลังเลิกเรียน เหตุผลเดียวคือเธออยากเจออิกมาน

“ดानीน มานั่งตรงนี้ไหม ที่นี้ยังว่างอยู่นะ” อิกมานทักทายดानीน

“อิกมาน! ไม่คิดว่าจะเจอกันที่นี่” ดानीนส่งเสียงตกใจ

“ผมมาที่นี้บ่อย เกือบทุกวันหลังเลิกเรียน แต่ผมไม่ค่อยเห็นเธอ นะ”

“ฉันก็มาบ้าง แต่ไม่บ่อย”

วันนี้ดานีนได้มีโอกาสนั่งร่วมโต๊ะกับอิกมาน ทั้ง 2 คนได้พูดคุย กันอย่างสนุกสนาน จากการนั่งสนทนาดูพวกเขาสนิทสนมกันมาก ต่างคน ต่างบอกเล่าเรื่องการทำกิจกรรมในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา

เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาก้าวผ่านช่วงเวลาของการเรียนมัธยม ปลายและเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยด้วยกัน ดานีนเรียนด้านการออกแบบ ส่วน อิกมานเรียนวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน พวกเขาจึงได้ ติดต่อกันตลอดเวลา และมักจะนัดเจอกันที่ร้านอาหารในช่วงเย็น ชีวิตใน มหาวิทยาลัยทำให้เขาได้สานสัมพันธ์กันในฐานะคนรัก พวกเขาช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน ช่วยกันติวและชวนกันทำกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

หลังจากเรียนจบและเริ่มต้นทำงานได้ 3 ปี ทั้งสองได้ตัดสินใจ เริ่มวางแผนที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน งานแต่งของพวกเขากำหนดจัดขึ้นในเดือน มีนาคม ทุกอย่างดูเหมือนจะสมบูรณ์แบบ แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็ ได้เกิดขึ้น

อิกมานประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่รุนแรง เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เขารักษาตัวในโรงพยาบาล เป็นเวลาหลายเดือน ทำให้งานแต่งงานที่วางแผนไว้ต้องเลื่อนออกไปไม่มีกำหนด

แผนการแต่งงานยังคงดำเนินต่อไป ครอบครัวทั้ง 2 ของพวกเขา ก็รอลงความหวัง แต่ความเศร้าก็เพิ่มขึ้นอีกครั้ง เมื่อหมอแจ้งว่าคนไข้ จะต้องผ่าตัดขาข้างซ้าย และมีโอกาสสูงที่จะกลายเป็นคนพิการตลอดชีวิต

ความรักของพวกเขาเริ่มสั่นคลอน อิกมานเริ่มรู้สึกอยากถอยตัว ออกมาเพราะสงสารดานีน ดานีนที่มาเยี่ยมอิกมานหลายครั้ง ไม่มีครั้งไหน เลยที่พูดถึงเรื่องงานแต่งงานของพวกเขา

“ดानीน เรื่องงานแต่งงานของเรายกเลิกดีไหม ผมไม่อยากให้เธอ ต้องามีชีวิตครอบครัวที่ลำบากเพราะผม” อิกมานพูดขึ้นมาด้วยสีหน้า เศร้า

“เราผ่านชีวิตที่มีความสุขมาด้วยกันมากแล้ว ชีวิตที่เจ็บปวด ลำบาก ก็จะไปด้วยกันนี่แหละ” ดานีนตอบ พร้อมสายตาอ่อนโยน มองไปที่อิกมาน

อิกมานน้ำตาไหลอาบแก้ม เขาดึงผ้าขนหนูผืนเล็ก ๆ ที่ข้างเตียง มาซับน้ำตา คงเป็นน้ำตาแห่งความยินดีที่แม้ชีวิตจะเจอสถานการณ์ที่ เลวร้ายและแย่ แต่ความรักยังคงปกป้องให้ชีวิตของเขาสวยงามมากขึ้น

เวลาแห่งการรอคอยยาวนานมาก อิกมานต้องรักษาตัวอยู่ที่ โรงพยาบาล ดานีนมักจะแวะไปเยี่ยมอิกมานในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เพราะเธอทำงานต่างจังหวัด

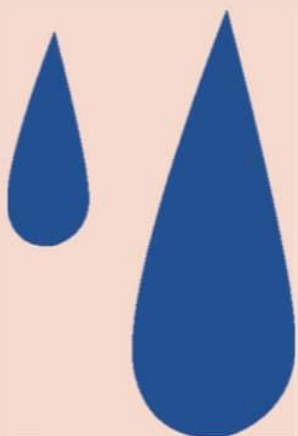
วันแต่งงานมาถึง อิกมานได้เห็นรอยยิ้มของดานีนที่เขารักมา ตลอด เป็นวันที่ทั้งคู่มีความสุข

รถเข็นกำลังเคลื่อนตัวมาที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ผู้คนนับร้อยนั่ง อยู่รายรอบ เจ้าสาวชุดขาวยืนจับมือผู้เป็นพ่อ รอการเคลื่อนมาถึงของ รถเข็นที่ค่อย ๆ เข้ามา

“ผู้ชายที่ร่างกายไม่สมบูรณ์พร้อมอย่างผม กลับเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก ผมขอบคุณที่ยังรักผม แม้ในสถานการณ์ที่ผมไม่สมบูรณ์ พร้อม ผมมั่นใจว่าความรักที่ผมได้รับ จะอยู่กับผมไปนานเท่านั้น” อิกมานพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“มันเป็นคำสัญญาที่เราเคยพูดไว้ว่าต่อให้ชีวิตจะเป็นยังไง เราจะ ยังคงรักกันและไม่เลิกราจากกัน วันนี้คำสัญญานั้นเราได้นำมาใช้แล้ว ยังไง เราก็จะดูแลกันและกัน” ดานีนเปล่งประโยคนี้ออกมาด้วยน้ำเสียงสะอึก สะอื้น

บรรยากาศในงานแต่งงานของพวกเขาผ่านไปอย่างราบรื่น
อบอุ่น และสวยงาม

หนังสือเล่มนี้เป็นผลผลิตจากโครงการ
แสดงให้เห็นว่าความสามารถของเยาวชน
ในจังหวัดชายแดนใต้นั้นงอกงามหรือ
ดีเด่นขึ้นมาได้หากได้รับโอกาสฝึกฝน และ
ลงมือทำมากพอ สามารถเพิ่มสมรรถนะ
ด้านการสื่อสารภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์
บนพื้นฐานของความเข้าใจและยอมรับ
ลักษณะพหุวัฒนธรรมของสังคมไทย
อันจะส่งผลดีต่อการสร้างสันติสุขในพื้นที่
ชายแดนภาคใต้อย่างยิ่งย่น ทั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์
จากโครงการยังสร้างความภาคภูมิใจให้
กับเยาวชน ครู และโรงเรียนเอกชนสอน
ศาสนาอีกด้วย

